

Уилям Голдинг
Повелителят на мухите

ПЪРВА ГЛАВА
ГЛАСЪТ НА РАКОВИНАТА

Русокосото момче се спусна от скалата и затърси път към лагуната. Беше свалило униформения ученически пуловер и го влачеше след себе си с една ръка, но въпреки това сивата риза лепнеше по него, а косата му се беше сплъстила на челото. Над опустошената растителност, която прорязваше джунглата като дълга рана, тегнеше влажна жегла. Както се препъваше между лианите и прекършените стъбла, една птица – златисто-червено видение – се стрелна нагоре с писък на вещица; като ехо се разнесе друг вик:

– Хей! Почакай!

Листакът край опустошената ивица се раздвижи, посипаха се рой капки.

– Почакай! – продължи гласът. – Заплетох се.

Русокосият спря и оправи чорапите си с привично движение, за миг сякаш не бе в джунглата, а из родните места. Гласът отново се обади:

– От тези пълзящи работи просто не мога да вървя.

Притежателят на гласа се измъкна заднишком от гъстака, а клонките задраха по омазаното му яке. Голите му колене бяха пълнички и изподрани от трънака. Наведе се, отстрани внимателно тръните и се обърна. Беше по-нисък от русокосия и много пълен. Приблечи се, търсейки къде да стъпи, и погледна през дебелия стъбло на очилата си.

– Къде е човекът с мегафона?

Русокосото момче поклати глава:

– Това е остров. Поне струва ми се, че е остров. Онова там, в морето, е риф. Може би тук изобщо няма възрастни.

Дебеланкото погледна стреснато.

– Ами пилотът? Но той не беше в пасажерския салон, беше в кабината отпред.

Русокосият се беше взрял в рифа с присвити очи.

– Ами другите деца? – продължи пълничкият. – Все някои трябва да са се измъкнали. Не е ли тъй?

Русокосият запристъпя с видимо безразличие към водата. Опитваше се хем да се държи естествено, хем да не показва прекалена незаинтересованост, но пълното момче забърза подире му.

– Въобще никакви възрастни ли няма?

– Мисля, че не.

Русокосият каза това тържествено; след това го обхвана радостта от осъществената мечта. Насред прореза опустошена растителност той се изправи на глава и се засмя на объркания образ на дебеланкото.

– Никакви възрастни!

Дебеличкият се замисли:

– Пилотът...

Русият спусна вирнатите си крака и седна на земята, от която се издигаха изпарения.

– Сигурно е отлетял, след като ни стовари. Тук не би могъл да се приземи. Самолет с колела не може.

– Нападнаха го!

– Сигурно ще се върне. Пълничкият поклати глава.

– Когато се спускахме, погледнах през илюминатора. Видях другата част на самолета. От нея излизаха пламъци.

Огледа нагоре и надолу ивицата от покосени дървета.

– Корпусът е направил всичко това.

Русичкият протегна ръка и докосна назъбения край на прекършен ствол. За миг лицето му изрази интерес.

– Какво ли е станало с него? – запита той. – Къде ли се е дянал?

– Бурята го е завлякла в морето. Ама беше бая опасно, като падаха тия дървета, а? Сигурно е имало още деца вътре.

Поколеба се, после продължи:

– Как се казваш?

– Ралф.

Пълният зачака – негов ред бе да го запитат за името му, но очакваната естествена стъпка към запознанство не последва; русокосият, който се казваше Ралф, се усмихна неопределено, стана и пак пое към лагуната. Дебеланкото го следваше неотклонно.

– Сигурно мнозина от нашите са се запилели наоколо. Аз не видях никого от другите, а ти?

Ралф поклати глава и ускори крачка. Спъна се в един клон и се просна тежко.

Дебеланкото застана до него запъхтян.

– Леля ми е казала да не тичам. Защото имам астма – обясни той.

– Асна?

– Да. Не мога да си поема дъх. В цялото училище само аз имам астма – каза дебеланкото не без гордост. – И още от тригодишен нося очила.

Свали очилата си и ги показа на Ралф, като примигваше усмихнато, после започна да ги трие с омацаното си яке. Бледото овално лице се промени, сега в него се четеше нещо вгълбено и страдалческо. Избърса потта от страните си и бързо нагласи очилата на нос си.

– Тези плодове...

Той огледа краищата на просеката.

– Тези плодове... сигурно...

Сложи очилата си, нагази в растителността встрани от Ралф, сниши се и се вмъкна в сплетения клонак.

– Ей сега ще се върна.

Ралф внимателно се освободи от сплетените растения и се запромъква през клоните. След няколко секунди пшканията на дебелашкото долетяха зад него и той бързо се приближи към зелената стена, която преграждаше пътя му към лагуната. Изкатери се на един повален дънер и излезе от джунглата.

Брегът беше осеян с палмови дървета. Едни растяха право нагоре, други – наклонени към светлината, а зелените им перести листа бяха високо горе. Растяха на склон, покрит с висока трева, неравен от паднали дървета, от гниещи кокосови орехи и палмови клони. Отвъд тъмнееше гора и светлееше просеката. Ралф опря ръка на един сив ствол и се взря в проблясващата водна площ. Там, на около миля може би, белият прибой се пенеше върху кораловия риф, а откритото море отвъд бе тъмносиньо. Оградена от неправилната дъга на кораловия риф, лагуната беше спокойна като планинско езеро – в нея преливаха всички отсенки на синьото, тъмнозеленото и моравото. Между терасовидния палмов бряг и водата се стелеше тънка сърповидна ивица, която изглеждаше безкрайна, защото вляво от Ралф палмите, брегот и водата изчезваха в хоризонта, а над всичко, потрепваща като жива, се стелеше жегата.

Той скочи от високия бряг. Блъсна го топлината, усети плътността на пясъка през черните си обувки. Даде си сметка колко му тежат дрехите, събу обувките си с ядосано подритване и с по едно-единствено рязко движение свали чорапите с ластици. Скочи обратно на терасовидния бряг, свали си ризата и застана сред приличащите на черепи кокосови орехи, а по кожата му заиграха зелените сенки на палмите и гората. Разхлаби катарамата на колана си, смъкна нетърпеливо панталоните и гащетата и застана гол, вгледан в ослепителния плаж и водата.

Беше достатъчно възрастен – на четиринадесет години и няколко месеца, за да няма вече изпъкнало по детски коремче, същевременно беше още малък за юношеската тромавост. Ширината и масивността на раменете му показваха, че би могъл да стане боксьор, но формите около устата му издаваха мекота, а в очите му не се четеше злина. Той потупа леко палмовия ствол и принуден най-накрая да повярва, че островът е реалност, се засмя възторжено и отново се изправи на глава. Ловко стъпи на крака, скочи на плажа, прилекна, загребва пясък с две ръце и го струпа на купчинка пред гърдите си. После седна и погледна водата с блеснали, възторжени очи.

– Ралф...

Шишкото се спусна от терасата и седна внимателно на ръба.

– Извинявай, че се забавих. Плодовете...

Той изтри очилата и ги нагласи на чип като копче нос. Рамката беше оставила

дълбок чаталовиден розов отпечатък на седловината на носа му. Погледна критично бронзовото тяло на Ралф, след това собствените си дрехи. Сложи ръка на края на ципа под гърдите си.

– Леля ми...

След това решително отвори ципа и с едно движение изхлузи якето през глава.

– Готово!

Ралф го погледна косо и не каза нищо.

– Мисля, че трябва да разберем имената на всички и да направим списък – каза шишкото. – Трябва да направим събрание.

Ралф не реагира на внушението и дебеланкото се видя принуден да продължи.

– Все ми е едно как ще ме наричат – довери той – стига да не ми казват тъй, както ми казваха в училище.

Ралф бе леко заинтересуван.

– Как ти викаха?

Шишкото погледна през рамо, след това се наведе към Ралф.

– Викаха ми Прасчо – прошепна той.

Ралф закрещя от смях. Той скочи на крака.

– Прасчо! Прасчо!

– Ралф, моля ти се! – Прасчо плесна длани потресен. – Казах, че не искам...

– Прасчо! Прасчо!

Ралф заподскача в нагорещения въздух на плажа, след това се завърна като изстребител – със скосени крила – и обсипа Прасчо с картечен огън.

– Пиииу!

Той направи плонж в пясъка пред краката на Прасчо и остана легнал, заливайки се от смях.

– Прасчо!

Прасчо не устоя и също се засмя, зарадван против волята си и на това внимание, което му бе обърнато.

– Стига да не кажеш пред другите...

Ралф се закиска с лице към пясъка. На лицето на Прасчо отново се изписаха страдания и вглъбеност.

– Почакай!

Той забърза обратно към гората. Ралф се изправи и заприпка надясно.

Тук бреговата линия внезапно се прекъсваше от една вписала се в пейзажа ъгловатост; плоска скала от розов гранит, разсякла безжалостно гора, тераса и пясък, се вдаваше в лагуната, образувайки вълнолом, висок четири стъпки. Отгоре бе покрита с тънък слой почва и жилави треви, засенчени от млади палми. Нямаше достатъчно пръст, за да израстат високи, и след като бяха достигнали шест-седем метра, палмите бяха падали и изсъхвали, а струпаните в безпорядък стъбла бяха много удобни за сядане. Ония палми, които все още се държаха, образуваха зелен покрив; погледнат отдолу, по него играеше плетеница отблясъци от лагуната. Ралф се изкатери на плоската скала, оцени прохладата и сянката там, затвори едното си око и реши, че сенките по тялото му наистина са зелени. Промъкна се към ръба на плоския скален нос и погледна надолу. Водата беше прозрачна до самото дъно, ярко оцветена от тропическите водорасли и коралите. Ято проблясващи рибки се стрелваше насам-натам. Възхитен, Ралф възкликна с най-басовия си глас:

– Ееа!

Отвъд плоската скала имаше друго прекрасно нещо. Някакво природно бедствие – може би тайфун или бурята, по време на която самият той беше пристигнал, бе отложила в лагуната пясъчен нанос така, че на брега имаше дълъг дълбок басейн, с висока площадка от розов гранит на отсрещната стена. Ралф беше виждал крайбрежни вировете, които изглеждат (но само изглеждат) дълбоки, затова се приближи с очакване да се разочарова. Ала островът бе във всяко отношение такъв, какъвто обещаваха, и чудесният вир, до който морето очевидно стигаше само по време на прилив, беше тъй дълбок, че в единия си край бе тъмнозелен. Ралф огледа внимателно десетметровото пространство и се гмурна. Водата беше по-топла от кръвта му – все едно че плуваше в грамадна вана.

Прасчо отново се показва, седна на скалния ръб и загледа със завист бяло-зеленото тяло на Ралф.

– Добър си в плуването.

– Прасчо.

Прасчо събу обувките и чорапите си, подреди ги внимателно на площадката и опита водата с пръстите на крака си.

– Гореща е!

– Ти какво очакваше?

– Нищо не съм очаквал. Леля ми...

– Леля ти да си гледа работата!

Ралф се гмурна и заплува под водата с отворени очи; пясъчният бряг на вира се извисяваше като планински склон. Той се извъртя в кълбо, стиснал нос, а пред лицето му затанцува и се разля златиста светлина. Прасчо имаше решителен вид и беше започнал да сваля панталонките си. Голотата му беше бледа и тлъста. Приближи се на пръсти към пясъчния бряг на вира и седна във водата, която стигаше до носа му, усмихвайки се гордо на Ралф.

– Няма ли да плуваш?

Прасчо поклати глава:

– Не мога да плувам. Не ми позволяваха. Астмата ми...

– Да си гледа работата астмата ти!

Прасчо прие казаното с търпеливо примирение.

– Добър си в плуването.

Ралф загребва обратно към склона, потопи уста и изхвърли струя вода във въздуха. След това повдигна брадичка и каза:

– Плувам от петгодишен. Татко ме научи. Той е капитан втори ранг във флота. Щом получи отпуск, ще дойде да ни спаси. Какъв е твоят баща?

Прасчо изведнъж се изчерви.

– Баща ми е умрял – каза той бързо, – а майка ми... Той свали очилата си и напразно се заоглежда за нещо, с което да ги изтрие.

– Живеех с леля. Тя имаше сладкарница. Можех да си вземам много сладки. Колкото си исках. Кога ще ни спаси баща ти?

– Веднага щом може.

Прасчо се изправи, застана гол, от тялото му капеше вода, и започна да трие очилата си с един чорап. Единственият шум, който достигаше до тях в горещината на предобеда, беше протяжният глух рев на океанските вълни, разбиващи се в рифа.

– Откъде ще знае, че сме тук?

Ралф се остави на водата да го носи. Сънят го обгърна като пелена от миражи, борещи се с блясъка на лагуната.

– Откъде ще знае, че сме тук?

„Ей така – мислеше си Ралф, – ей така, ей така.“ Ревът на рифа стана много далечен.

– Ще му кажат на летището.

Прасчо поклати глава, сложи си проблясващите очила и погледна надолу към Ралф.

– Няма кой. Не чу ли какво каза пилотът? За атомната бомба. Всички там са загинали.

Ралф се измъкна от водата, застана с лице към Прасчо и се замисли над този необичаен проблем.

– Това е остров, нали така? – настоя Прасчо.

– Изкачих се на една скала – каза бавно Ралф – и ми се стори, че е остров.

– Всички са загинали – каза Прасчо, – а това е остров. Никой не знае, че сме тук. Татко ти не знае, никой не знае.

Устните му се разтрепераха, стъклата на очилата му се замъглиха.

– Можем да си стоим, докато умрем.

След тези думи жегата сякаш се засили, докато се превърна в застрашителна тежест, а лагуната се нахвърли върху тях и заструи ослепително.

– Дрехите ми – промърмори Ралф.

– Ей ги там.

Той се затича по пясъка, прекоси плоската скала пол враждебното слънце и намери захвърлените си дрехи. Странно приятно беше пак да сложи сивата риза. След това се изкачи на скалата и седна на един удобен пън под зелената сянка. Прасчо се

изкатери с усилие, понесъл по-голямата част от дрехите си под мишница. После седна внимателно на един повален пън до отвесната скала срещу лагуната и по него затрептя плетеницата на отраженията. Той пак се обади:

– Трябва да намерим другите. Трябва да направим нещо.

Ралф не отговори. Беше на коралов остров. Защитен от слънцето, без да обръща внимание на злите прокоби на Прасчо, той беше потънал в приятни мечти.

Прасчо упорстваше:

– Колко души сме тук?

Ралф се приближи и застана до Прасчо:

– Не знам.

Тук-там лек полъх накъдряше огледалната повърхност на водата под палещото слънце. Щом полъхът стигаше до скалата, листата на палмите зашептяваха, петната от разсеяна слънчева светлина плъзваха по телата им или се раздвижваха – ярки и като с криле, на сянката.

Прасчо погледна нагоре към Ралф. Всички сенки по лицето му бяха в обратен ред: горе – зелено, отдолу – осветено от лагуната слънчево петно лазеше по косата му.

– Трябва да направим нещо.

Ралф го погледна тъй, сякаш беше прозрачен. Тук най-накрая се бе превърнало в реалност мястото, което бе живяло във въображението му, но никога не се беше материализирало изцяло.

Устните на Ралф се разтвориха във възхитена усмивка, а Прасчо, приемайки, че усмивката е отправена към него, се засмя от удоволствие.

– Ако е наистина остров...

– Какво е това?

Ралф бе престанал да се усмихва и сочеше към лагуната. Нещо кремаво лежеше сред перестите водорасли.

– Камък.

– Не, раковина.

Внезапно Прасчо заподскача, възбуден от желанието да обяснява.

– Точно така. Раковина! Виждал съм такава у едно момче, окачена на стената. Казваше се рапан. Като я надуеше, и майка му идваше. Много е ценна...

До рамото на Ралф едно младо палмово стъбло се беше надвесило над лагуната. От тежестта му корените вече бяха изтръгнали буца от бедната почва и то скоро щеше да падне. Той изтръгна стъблото и започна да бърка с него във водата, а блестящите рибки се разбягаха, стрелкайки се ту в една, ту в друга посока. Прасчо се надвеси опасно.

– Внимателно! Ще го счупиш...

– Млъкни!

Ралф каза това разсеяно. Раковината беше интересна и красива и си заслужаваше да си поиграеш с нея. Но ярките му видения го разграничаваха от този Прасчо; той нямаше много място сред тях. Превитото палмово стъбълце избутваше раковината между водораслите. Ралф използва едната си ръка като опора и натисна с другата, докато раковината, от която се стичаха капки, се издигна и Прасчо можа да я сграбчи.

Сега тя беше нещо, което можеше не само да се види, но и да се пипне. Ралф също беше възбуден. Прасчо продължи да бърбори:

– ...рапан; много скъпо нещо. Бас държа, че ако искаш да го купиш, трябва да платиш много, много лири. Той я беше окачил на градинската стена, а леля...

Ралф взе раковината от Прасчо и по ръката му се стече малко вода. Черупката беше с наситено кремав цвят, тук-там с бледорозови петънца. От връхчето което се бе протрило и завършваше с дупчица, до розовите устни на отвора раковината беше над четиридесет сантиметра, виеше се в плавна спирала с нежни напречни изпъкналости. Ралф изтръска пясъка от дълбокото отворстие.

– ...мучееше като крава – каза Прасчо. – Той имаше също и бели камъчета, клетки за птички и зелен папагал. Той, разбира се, не надуваше белите камъчета и казваше...

Прасчо се спря да си поеме дъх и погали блестящия предмет в ръцете на Ралф.

– Ралф!

Ралф вдигна очи.

– Можем да си послужим с него, за да повикаме другите. Да направим събрание.

Щом ни чуят, ще дойдат...

Той се усмихна широко на Ралф.

– Това имаше наум, нали? Затова ли извади рапана от водата?

Ралф отметна назад русата си коса.

– Твоят приятел как надуваше рапана?

– Все едно че плюеше – каза Прасчо. – Леля не ми даваше да го надувам, заради астмата. А той обясняваше, че се надувало оттук, отдолу. – Прасчо посочи с ръка изпъкналия си корем. – Опитай, Ралф. Ще извикаш другите.

Неуверено Ралф допря върха на раковината до устата си и задуха. От отворието излезе свистене и нищо повече. Той изтри солената вода от устните си и опита отново, но раковината оставаше няма.

– Той сякаш плюеше.

Ралф изду устни, вкарвайки въздух в раковината, която издаде нисък пърдящ звук. Това се стори тъй забавно на двете момчета, че Ралф продължи да духа няколко минути в промеждутъците от смях.

– Той надуваше оттук, отдолу.

Ралф схвана как и насочи въздушната струя в раковината, издишвайки диафрагмено. Изведнъж се получи истински звук. Дълбок, дрезгав зов проеца над палмите, разнесе се сред плетениците на гората и ехото го върна, отразен от розовия гранит на планината. Облаци от птици се издигнаха над върхарите, сред шубраците нещо изквича и затича.

Ралф свали раковината от устните си.

– Какво нещо!

Нормалният му глас звучеше като шепот след дрезгавия звук на рапана. Допря го до устните си, пое дълбоко дъх и пак задуха. Звукът отново забуча, а после, под напора на по-плътната струя, той се извиси с една октава и се превърна в пронизителен рев, който се разнасяше още по-надалече. Прасчо викаше нещо с лице, на което се беше изписало удоволствие, а стъклата на очилата му святкаха. Птици закряскаха, животинки се разбягаха. Ралф остана без въздух; звукът спадна с една октава, превърна се в ниско, свистящо хриптене.

Рапанът беше мълчалив, една искряща бивна. Лицето на Ралф беше потъмняло от задъхване, а въздухът над острова ечеше, изпълнен от птичи крясък и звънливо ехо.

– Обзалагам се, че се чува на километри.

Дишането на Ралф се успокои и той изсвири кратко на няколко пъти. Прасчо възкликна:

– Ето го един!

Едно дете се беше показало на стотина крачки между палмите на плажа. Беше около шестгодишно момче, русоляво и набито, дрехите му бяха изпокъсани, а лицето – цялото омазано от лепкавите плодове. Беше си свалило панталонките – ясно за какво – и ги беше вдигнало само наполовина. То скочи от палмовата площадка върху пясъка и панталонките му се смъкнаха до глезените измъкна краката си от тях и заприпка към плоската скала. Прасчо му помогна да се изкачи. Междувременно Ралф продължи да свири, докато откъм гората се чува гласове. Момченцето приклепна пред Ралф и погледна право нагоре с ясните си очи. След като се увери, че това, което се върши, е с определена цел, то започна да изглежда доволно и единственият му чист пръст, един розов палец, се плъзна в устата му.

Прасчо се наведе над него:

– Как се казваш?

– Джони.

Прасчо повтори името му тихо, след това го извика на Ралф, който не прояви интерес, защото продължаваше да надува. Лицето му беше станало мораво от удоволствието, че издава такъв оглушителен звук, и ризата му трепкаше от ударите на сърцето. Виковете в гората се чуваха вече отблизо.

По брега сега се забелязваха признаци на живот. Трептящ от маранята, пясъкът криеше много фигурки в многокилометровата си дължина. По него – нажежен, ням – момчетата крачеха към скалата. Три малки деца, не по-възрастни от Джони, изникнаха изневиделица от съвсем близо – те се бяха тъпкали с плодове в гората. Едно малко тъмно момче, на години почти колкото Прасчо, се провря през храсталака, стъпи на скалата и приветливо се усмихна на всички. Идваха още и още. Подражавайки на

невинния Джони, те се сяднаха на повалените палмови стъбла и започваха да чакат. Ралф продължаваше да надава къси, пронизителни звуци. Прасчо се запромъква сред децата, питаше ги за имената им и се напругаше, за да ги запомни. Децата му засвидетелстваха същото простодушно послушание, което бяха проявявали към хората с мегафоните. Някои бяха голи и носеха в ръце дрехите си; други – полусъблечени или полуоблечени в ученически униформи: сиви, сини, бежови, с якета от плат или от трико. Имаше значки и емблеми, дори избродирани думи, яркоцветни райета по чорапи и пуловери. Над дънерите в зелената сянка се бяха скупчили главите им; глави тъмнокоси, русокоси, чернокоси, кестеняви, русоляви и пепеляви; глави бърбещи и шепнещи, глави с ококорени очи, които гледаха Ралф и правеха догадки. Нещо се вършеше.

Децата, които сами или две по две се задаваха откъм плажа, се появяваха изведнъж – прекриваха от трептящата мараня по близките пясъци. Стигнаха ли там, окото най-напред съзираше черна като прилеп сянка, която танцуваше върху пясъка, и чак по-късно забелязваше тялото над нея. Прилепът беше сянката на детето, скъсена от вертикалното слънце до размерите на петно между забързалите крака. Макар че още надуваше, Ралф забеляза последните две тела, които се приближиха до плоската скала над танцуващото черно петно. Две момчета с глави като гюлета и коси като конопени весма се проснаха пред Ралф, засмени и запъхтени като кучета. Бяха близнаци и човек не вярваше на очите си, стреснат от този тъй весел, умножен на две образ. Те дишаха заедно, смееха се заедно, бяха набити и жизнени. Повдигнаха към Ралф влажните си устни – сякаш кожата им бяха станали малки, защото профилите им бяха поразмазани, а устните полуотворени. Прасчо наведе към тях святкащите си очила и в паузите между изсвирванията можеше да се чуе как повтаря имената им:

– Сам и Брик, Сам и Ерик.

След това се обърка; близнаците поклатиха глави отрицателно, посочиха се един друг и всички се засмяха. Най-накрая Ралф престана да свири и седна – рапанът увиснал на ръката му, главата склонена към коленете. Щом ехото от звука замря, секна и смехът, и настъпи тишина.

Откъм диамантеното сияние на плажа пъплеше нещо черно. Ралф го забеляза пръв и продължи да гледа втренчено, докато всички погледи проследиха неговия. След това съществото престана да бъде мираж закрачи по открития пясък и те видяха, че се чернее не толкова сянката му, а неговите дрехи. Съществото това беше група момчета, които вървяха почти в крак в две успоредни редици и имаха странни, необикновени облекла. Панталонките, ризките и другите си дрехи те държаха под мишница, но всяко момче носеше четириъгълна черна шапка със сребърна емблема. Телата им, от шията до глезените, бяха скрити под черни плащове с дълъг сребърен кръст от лявата страна на гърдите, а на врата на всеки висеше тънка панделка, заметната в хлабав възел. От тропическата горещина, от слизането по стръмнината, от търсенето на храна и от това, че сега, облени в пот, вървяха по палещия плаж, те имаха цвят на прясно измити сливи. Момчето, което ги водеше, беше облечено по същия начин, само че емблемата на шапката му беше златна. Когато групата се приближи на десетина крачки от скалата, то изкрещя някаква команда и те спряха задъхани, изпотени, олюляващи се под острата светлина. Момчето се приближи, прехвърли се на плоската скала с развята пелерина и се взря в това, което за него беше почти пълен мрак.

– Къде е човекът с тръбата?

Ралф, разбрал, че след силното слънце момчето недовидва, отговори:

– Няма човек с тръба. Само аз.

Момчето се приближи и смръщено втренчи очи надолу към Ралф. Това, което успя да види от русокосото момче с кремава раковина на скута, изглежда, не го задоволи. То се извъртя тъй рязко, че червената му пелерина описа дъга.

– Но тогава няма кораб!

Веещият се плащ обгръщаше високо, слабо и кокалесто тяло, косата под черната шапка беше червена. Лицето беше сгърчено и луничаво, то беше грозно, без да е глупаво. От това лице две светлосини очи гледаха объркано, но се готвеха да се разгневят или вече се разгневяваха.

– Няма ли някой възрастен тук? Ралф отговори откъм гърба му:

– Няма. Ние правим събрание. Ела и ти.

Групата на строените момчета с пелерини започна да се разпръсва.

– Хор! Мирно!

Покорно и уморено хорът отново се строи и застана, олюляващ се, под слънцето. Все пак се надигна боязлив ропот:

– Но, Меридю. Моля ти се, Меридю... не може ли?

Тогава едно от момчетата падна по лице на пясъка и строят се разтури. Пренесоха падналия на плоската скала и го оставиха да лежи. Гледайки втренчено, Меридю се измъкна от неудобното положение, в което сам се беше поставил.

– Добре тогава. Седнете. Оставете го сам.

– Но, Меридю...

– Той вечно се преструва, че припада – каза Меридю. – Този номер го направи и в Гибралтар, и в Адис Абеба, прави го и на утринното богослужение.

Последната забележка – отнасяща се до нещо, което явно само те си разбираха – разсмя хористчетата, които като накацали черни птици бяха насядали на повалените един върху друг дънери и разглеждаха Ралф с любопитство. Прасчо не ги питаше за имената. Беше се постреснал от униформеното превъзходство и безцеремонния авторитет в гласа на Меридю. Той се сви от другата страна на Ралф и започна да се занимава с очилата си.

Меридю се обърна към Ралф:

– Никакви възрастни ли няма?

– Няма.

Меридю седна на един пън и огледа кръга наоколо.

– Значи ще трябва сами да се оправяме.

Прасчо, чувствайки се защитен от другата страна на Ралф, се обади боязливо:

– Затова Ралф ни събра. За да решим какво да правим. Научихме им имената.

Този тук е Джони. Тези двамата – те са близнаци – са Сам и Ерик. Кой беше Ерик?.., Ти? Не, ти си Сам,...

– Аз съм Сам...

– А аз съм Ерик.

– Ще трябва да си научим имената – каза Ралф. – И така, аз се казвам Ралф.

– Научихме как се казват повечето – каза Прасчо.

– Току-що ги научихме.

– Имена на хлапета – каза Меридю. – Да не вземете да ми викате Джек!

Презимето ми е Меридю.

Ралф бързо се извърна към него. Това беше гласът на човек, който знае какво иска.

– А това момче – продължи Прасчо, – забравих...

– Много говориш – прекъсна го Джек Меридю.

– Затваряй си устата, шишко!

Смях.

– Той не се казва шишко! – извика Ралф. – Истинското му име е Прасчо!

– Прасчо!

– Прасчо!

– О, Прасчо!

Разнесе се бурен смях, към който се присъединиха и най-мъничките. За миг момчетата бяха сплотен, затворен за Прасчо сговорен кръг, той силно се изчерви, наведе глава и отново изтри очилата си.

Накрая смехът замря и запознаването продължи. Имаше един Морис, втори по ръст след Джек измежду момчетата от хора, но непрекъснато широко засмян. Имаше едно дребничко, стеснително момче, непознато никому и сякаш вгълбено в някаква тайна, която пазеше за себе си. То промърмори, че се казва Роджър, и отново млъкна. Бил, Робърт, Харолд, Хенри; хористчето, което беше припаднало, приседна с гръб, опрян о едно палмово стъбло, усмихна се измъчено на Ралф и каза, че името му е Саймън.

Обади се Джек.

– Трябва да решим как да ни спасят.

Разнесе се бръмчене като от кошер. Един от мъничките, Хенри, каза, че искал да си отиде у дома.

– Тишина – каза разсеяно Ралф. Той надигна раковината. – Мисля, че трябва да си имаме водач, който да решава.

– Вожд, вожд!

– Аз трябва да бъда вожд – каза Джек с простодушна наглост, – защото съм отговорник на групата и старши хорист. Мога да вземам чак до диез.

Отново бръмчене.

– И после – продължи Джек – аз...

Той се поколеба. Тъмнокосият Роджър накрая се размърда.

– Да гласуваме.

– Да!

– Да гласуваме за вожд!

– Хайде...

Гласуването се оказа игра, не по-малко забавна от раковината. Джек се опита да протестира, но гълчавата се промени – досега тя изразяваше общото желание да се избере вожд, а сега се превърна в избиране на Ралф с овации. Нито едно от момчетата не би могло да даде разумен довод за това; ако някой беше проявил разум това бе Прасчо, а за водач очевидно най-подходящ беше Джек. Но Ралф, както бе седнал, излъчваше спокойствие с което изпъкваше пред другите, освен това беше снажен и привлекателен, а имаше и нещо, което действаше по загадъчен, но много силен начин – раковината. Този който я бе надул и ги очакваше седнал на скалата с нежния предмет в скута, се открояваше от останалите.

– Тоя с рапана.

– Ралф! Ралф!

– Водач да бъде тоя, с това, дето свири. Ралф вдигна ръка, за да въдвори тишина: – Добре. Кой иска Джек да е вожд?

С тъжно покорство хорът вдигна ръце.

– Кой е за мен?

Всички, които не бяха от хора, вдигнаха ръка, с изключение на Прасчо. След това и Прасчо с нежелание вдигна ръката си.

Ралф преброи.

– Тогава аз съм вожд.

Кръгът от момчета избухна в аплодисменти. Дори хористчетата аплодираха, а луничките по лицето на Джек изчезнаха под червенината на обидата. Той понечи да се изправи, но се отказа и седна – още кънтяха възгласи. Ралф го погледна с желание да му предложи нещо.

– Разбира се, хорът си е твой.

– Те могат да бъдат войската.

– Или ловци...

– Те могат...

Пламналото лице на Джек възвърна нормалния си цвят. Ралф отново вдигна ръка за тишина.

– Джек отговаря за хора. Те могат да бъдат... какво искате да бъдат?

– Ловци.

Джек и Ралф се усмихнаха един на друг със свенлива симпатия. Останалите оживено разговаряха.

– Хористи! Сваляй пелерините!

Сякаш пуснати от клас, хористите се изправиха, разбъбриха се и струпаха черните плащове на тревата. Джек остави своя на пъна до Ралф. Сивите му панталонки лепнеха по него от пот. Ралф гледаше възхитено, Джек забеляза това и обясни:

– Искях да отидем отвъд онзи хълм, за да видим отвсякъде ли сме заобиколени с вода. Но чухме рапана.

Ралф се усмихна и вдигна раковината в знак, че иска тишина.

– Слушайте всички! Нужно ми е време, за да обмисля нещата. Не мога да реша отведнъж какво трябва да се прави. Ако това не е остров, може би веднага ще ни спасят. Така че трябва да разберем дали това е остров. Всеки трябва да стои тук и да не се отдалечава. Трима от нас – ако вземем повече, ще си пречим и ще се изпогубим, – трима души ще тръгнем на експедиция и ще разберем. Ще отидем аз, Джек... и...

Той огледа кръга от лица, изразяващи готовност. Не липсваха желаещи, от които да избира.

– И Саймън.

Момчетата около Саймън се ухилиха, а той се изправи, леко засмян. Сега,

когато бледността от припадъка му беше минала, се виждаше, че е слабичък жив малчуган; очите му гледаха изпод козирка от черна и остра права коса.

Той кимна на Ралф:

– Идвам.

– И аз...

Джек измъкна изотзад доста голям нож и с все сила го заби в едно стъбло.

Кошерът отново забръмча и се усмири. Прасчо се раздвижи:

– Идвам и аз.

Ралф се обърна към него:

– Не си за такава работа.

– Нищо...

– Не те щем – отсече Джек. – Достатъчно сме.

Очилата на Прасчо светнаха.

– Аз бях с него, когато намери рапана. Бях с него преди всички други.

Джек и другите не му обърнаха внимание. Всички започнаха да се разпръсват.

Ралф, Джек и Саймън скочиха от платформата и тръгнаха по пясъка край соления вир. Прасчо ги следваше като залепен.

– Ако Саймън върви между нас двамата – каза Ралф, – ще можем да си приказваме над главата му.

Тримата започнаха да вървят в крак. Което означаваше, че от време на време Саймън трябваше да подтичва, за да ги настигне. Накрая Ралф се спря и се обърна назад към Прасчо:

– Виж какво!

Джек и Саймън се правеха, че не забелязват. Те продължаваха да вървят.

– Не може да дойдеш.

Очилата на Прасчо отново се замъглиха – този път от унижение.

– Ти им каза! След като ти бях казал...

По лицето му изби червенина, устните му потрепери.

– След като ти бях казал, че не искам...

– За какво ми говориш?

– За това, дето ми викат Прасчо. Казах ти, че няма значение, само да не ми викат Прасчо, и ти казах да не им казваш, а пък ти – напротив...

Смълчаха се. Ралф погледна Прасчо с повече разбиране и видя, че той е обиден и смазан. Поколеба се коя от двете възможни линии на поведение да поеме: да се извини или да го обиди още повече.

– По-добре Прасчо, отколкото Дебеланчо – каза той накрая с прямотата на истински вожд, – и във всеки случай съжалявам, ако така го приемаш. Сега върни се, Прасчо, и запомни имената. Това ти е работата. Довиждане.

Обърна се и се затича след другите двама. Прасчо остана неподвижен и разцъфналият на бузите му божур на негодуванието бавно изчезна. Той се върна към терасата.

Трите момчета вървяха бързо по пясъка. Имаше отлив, беше се оголила една покрита с водорасли ивица, твърда почти колкото пътна настилка. Около тях и в целия пейзаж имаше някакво очарование. Те го долавяха и това ги правеше щастливи. Обръщаха се един към друг, смееха се възбудено, говореха си, без да се слушат. Въздухът беше прозрачен. Като не знаеше как да изрази всичко това, Ралф се изправи на глава и се праметна. След като се насмяха до насита, Саймън срамежливо докосна ръката на Ралф и те отново започнаха да се смеят.

– Хайде – каза тогава Джек. – Ние сме изследователи.

– Ще отидем до края на острова – каза Ралф – и ще видим какво има отвъд.

– Ако е остров...

Сега, когато следобедът преваляше, миражите започнаха да изчезват. Откриха края на острова – беше напълно реален, без вълшебство, което да променя неговите очертания и същност. Едно струпване на характерните за тука ъгловати форми и една канара щръкнала наред лагуната. Там морски птици си виеха гнезда.

– Като глазура на розова торта – каза Ралф.

– Няма да можем да надникнем зад този залив, защото той не е залив – каза Джек. – Само лека извивка на брега и както виждате, скалите там стават по-непристъпни...

Ралф заслони очи от слънцето и проследи насечения силует на зъберите, които отиваха към планината. Тази част на брега беше най-близо до планината в сравнение с онова, което бяха видели досега.

– Ще се опитаме да изкачим планината оттук – каза той. – Мисля, че това е най-лекият път. Няма толкова много джунгла, повечето е от тези червеникави скали. Хайде!

Трите момчета започнаха изкачването. Незнайна сила беше изтръгнала и разсипала тези скални късове така, че те бяха полегнали косо, често струпани един върху друг, като детски кубчета. Най-често срещаното скално образувание беше розова канара, увенчана от полегнал косо отломък, върху него друг и тъй нататък, докато розовите скали се превърнаха в една успяваща да запази равновесие каменна грамада, изникваща изпод фантастичната плетеница на горските лиани. Там, където розовите зъбери се извисяваха от земята, често се забелязваха тесни, виещи се нагоре пътечки. Момчетата се стараеха да се катерят по тях, затънали в растителността, с лица до скалата.

– Кой е проправил тези пътеки?

Джек се спря и изтри потта от лицето си. Ралф застана задъхан до него.

– Хора ли?

Джек поклати глава:

– Животни.

Ралф се вгледа в тъмнината под дърветата. Гората леко трептеше.

– Хайде!

Трудно беше не толкова самото изкачване по стръмните скални склонове, колкото това, че от време на време се спускаха в гъстака, за да се доберат до следващата пътека. Тук корените и стъблата на лианите образуваха невъобразима плетеница и момчетата трябваше да се промъкват между тях като змиорки. Освен по кафявата почва и пролуки от светлина сред гъстака се ориентираха единствено по това накъде върти наклонът – дали тази падина, колкото и да е обрасла в лиани и други пълзящи растения, не е разположена по-високо от другата.

Така или иначе продължаваха да се изкачват.

В един от трудните мигове, безнадеждно оплетен в плътната растителна стена, Ралф се обърна към останалите със светнали очи:

– Страшно!

– Вълшебно!

– Разкошно!

Причината за тяхното възхищение не бе особено ясна. И тримата бяха изпотени, мръсни и уморени. Ралф бе силно издран. Стъблата на лианите бяха дебели колкото бедрата им и оставяха само тесни пролуки, през които да се промъкнат по-нататък. Ралф извика за опит и те се заслушаха в приглушеното многократно ехо.

– Ето, това е да си истински изследовател – каза Джек.

– Обзалагам се, че никой преди нас не е бил тук.

– Трябва да направим карта, само че нямаме хартия – каза Ралф.

– Можем да драскаме резки върху кора и да ги запълваме с нещо черно – предложи Саймън.

В тъмнината отново размениха блеснали погледи в тайно съзакляtnичество.

– Страшно!

– Вълшебно!

Нямаше къде да застанеш на глава. Този път Ралф изрази емоционалното натрупване, което усещаше у себе си, като си даде вид, че иска да просне с удар Саймън на земята; скоро те бяха една щастлива, боричкаща се купчина в сенчестата здрачина.

Щом се разделиха, Ралф заговори пръв:

– Трябва да продължим.

Зад лианите и дърветата розовееше гранитът на отвъдния зъбер, така че се затичаха по пътеката. Тя ги изведе отново сред разредена гора, откъдето видяха морската шир. Тук, на откритото, слънцето изсуши потта, която се бе просмукала в дрехите им в тъмната влажна горещина. За да стигнат до върха, им оставаше да изкачат един розов скален склон, без да се потапят отново в тъмнината. Момчетата се промъкваха през проломи между скалите и по сипеи от остри камъни.

– Гледай! Гледай!

Тук, високо над островния бряг, скалните отломъци образуваха грамада с коминовидни прорези. Скалата, на която Джек се бе облегал, се поклати със скърцащ звук, когато започнаха да я бутат.

– Хайде...

Но не: „Хайде на върха!“ Покоряването му трябваше да почака, докато трите момчета премерят сили с канарата. Тя беше колкото неголям автомобил.

– Давай!

Напред и назад, за да се улови амплитудата на люлеенето.

– Давай!

Тя се залюлява все по-силно и по-силно, накланя се, прехвърля точката на равновесието, накланя се, накланя се...

– Давай!

Грамадната скала се поколеба за миг, застана на ръба, накрая полетя в пространството, сгромоляса се, преобърна се с нов удар, отскочи с грохот във въздуха и проряза дълбока бразда в плътната горска растителност. Закънтя ехото, вдигна се бял и розов прах, разлетяха се птици, надолу горският склон потрепера, сякаш минаваше побесняло чудовище, после над острова отново се възцари тишина.

– Страшно!

– Като бомба!

– Ехааа!

Пет минути не можаха да се откъснат от мястото на победата. Накрая продължиха пътя си към върха.

Той беше станал по-лек след извършения подвиг. Оставаха им последни няколко крачки, когато Ралф спря:

– О, виж!

Бяха на ръб, под който хълбокът на планината образуваше амфитеатрален циркус. Той беше изпълнен със сините цветове на някакво скално растение; то сякаш преливаше от циркуса, за да стигне до стената от горска растителност. Въздухът беше изпълнен с пеперуди, които се издигаха, танцуваха, кацаха.

Зад циркуса беше квадратният връх на планината и скоро те бяха там.

Отпреди бяха имали усещането, че се намират на остров – докато се бяха катерили между розовите скали към кристалните висини сред морето, те се бяха досещали по инстинкт, че океанът ги заобикаля от всички страни. Но беше им се струвало, че последната дума не трябва да бъде казана, докато не застанат на върха и не видят да се сключва кръгът на водния хоризонт.

Ралф се обърна към другите:

– Това е наше.

Имаше приблизително формата на ладия, изгърбена в отсамния си край, а зад тях се спускаше неравният склон на брега. От двете им страни канари, зъбери, върховете на дърветата и стръмен склон; пред тях ладията се откриваше надлъжно, не тъй стръмен склон, обрасъл с дървета, сред които тук-там се виждаше розово, а по-нататък – равнинната, покрита с джунгла част на острова, изтеглена в края си като розова опашка. Там където водата постепенно поглъщаше ниския бряг имаше още един остров – почти отделна скала, която се извисяваше срещу тях като крепост, като горд розов бастион отвъд зелената вода.

Момчетата огледаха всичко това и обърнаха очи към морето. Бяха се изкачили високо и следобедът беше напреднал, гледката беше ясна, недокосната от маранята на миражите.

– Това е риф. Коралов риф. Виждал съм ги на снимка.

Рифът обгръщаше повече от половината остров, беше на една миля от брега, за който сега мислеха като за свой, успоредно на него. Рифът беше вписан в морето тъй, сякаш някой гигант се бе заел да проектира формата на острова с плавна тебеширена линия, но се бе уморил, преди да завърши. Водите на лагуната преливаха в различни цветове, скалите и водораслите се виждаха като в аквариум, а отвъд – тъмносиньото море. Отливът беше започнал, пенести ивици се точеха като опашки от рифа и за миг те имаха усещането, че ладията бързо се движи на заден ход. Джек посочи надолу:

– Ето къде се приземихме.

Зад овразите и зъберите сред дърветата зееше прорез, имаше пречупени

стволове, а след това – следата от влаченето; само тънка ивица от палми делеше просеката от морето. Пак там, вдаваща се в лагуната, беше плоската скала, с дребни като насекоми фигури, движещи се до нея.

Ралф забеляза една лъкатушна линия от голото място, на което бяха – тя се спускаше по склона през оврага, цветята, след това, с едно заобикаляне – до скалата долу, където започваше просеката.

– Това е най-бързият път обратно.

С блеснали очи, отворени уста и чувство на победители те се наслаждаваха на правото на притежание. Бяха възторжени, бяха приятели.

– Не се вижда дим от село, нито лодки – забеляза Ралф мъдро.

– Ще проверим по-късно, но мисля, че е необитаем.

– Ще си набавяме храна – извика Джек. – Ще ходим на лов. Ще хващаме разни... докато дойдат да ни вземат.

Саймън ги погледна двамата, не каза нищо, но кимна така, че черният му перчем се развя; лицето му сияеше.

Ралф погледна към другата страна, където нямаше риф.

– По-стръмно е – каза Джек.

Ралф сви ръце като чаша.

– Онази гора, там долу... как е закътана от планината.

Във всяка своя гънка планината беше приютила растителност – дървета и цветя. Сега гората потръпна, забуча, заогъва се. Скалните цветя от близките поля затрепкаха и в продължение на половин минута повеят разхлаждаше лицата им. Ралф разтвори ръце.

– Цялото е наше.

Започнаха да се смеят, да се боричкат и да викат, за да чуят ехото на планината.

– Гладен съм.

Щом Саймън каза, че е гладен, и другите усетиха глад.

– Хайде – каза Ралф. – Разбрахме каквото искахме.

Затичаха се по каменистия склон, падаха сред цветята и продължиха под дърветата. Тук те се спряха и с любопитство огледаха околните храсти. Саймън се обади пръв:

– Като свещи. Храсти свещи. Пъпки като свещи.

Храстите бяха тъмнозелени и ароматни многобройните пъпки бяха восъчнозелени и затворени на светлината. Джек прерязва една с ножа си – лъхна ги силно уханье.

– Свещовидни пъпки.

– Не можеш да ги запалиш – каза Ралф. – Само приличат на свещи.

– Зелени свещи – каза презрително Джек. – Не стават за ядене. Хайде!

Бяха в началото на гъста гора, стъпваха тежко с уморените си крака, когато чува шумове – квичене и отчетливите удари на копита по пътеката. Продължиха напред и квиченето се усили, докато се превърна в отчаян писък. Намериха едно прасенце, което се бе хванало като в капан в растителната плетеница и се мятеше обезумяло в отчаяните си опити да се освободи от еластичната примка. Писъците му бяха пронизително остри и нестихващи. Трите момчета се втурнаха напред и Джек със замах изтегли ножа си. Настъпи пауза – това беше пропуснатият миг, в който прасенцето продължаваше да квичи и да разтърсва пълзящите растения, а острието на ножа в кокалестата ръка продължаваше да проблясва. Мигът беше достатъчно дълъг, за да разберат колко чудовищно би било, ако ръката се спуснеше и нанесе удар. Тогава прасенцето се изтръгна от пълзящите растения и се совна в гъсталака. Останаха да се гледат един друг на това ужасно място. Лицето на Джек беше побеляло под луничките. Той осъзна, че още държи ножа вдигнат, отпусна ръка и го сложи в ножницата. Тримата се засмяха засрамено и се заизкачваха обратно към пътеката.

– Избирах къде – каза Джек. – Искях само да реша къде да го ударя.

– Трябва да удариш някое прасе – каза Ралф ожесточено. – Така се казва за прасе – да го удариш.

– Трябва да го заколиш, за да изтече кръвта – каза Джек, – иначе месото му не се яде.

– Защо не го...

Знаеха много добре защо „не го беше..." – защото би било чудовищно ножът да

удари и да прониже живата плът, защото не биха понесли вида на кръвта.

– Щях – каза Джек. Той беше отпред и те не виждаха лицето му. – Избирах място. Другия път!...

Той рязко измъкна ножа от канията и със силен замах го заби в едно стъбло. Следващия път нямаше да има пощада. Той ги изгледа свирепо един след друг, предизвиквайки ги да му възразят. След това излязоха отново под блесналото слънце, като беряха и ядяха плодове, приближавайки се надолу по просеката към скалата за събрания.

ВТОРА ГЛАВА

ОГЪНЯТ НА ПЛАНИНАТА

Когато Ралф престана да свири на рапана, плоската скала беше пълна с деца. Това събиране се различаваше от сутрешното. Следобедното слънце грееше косо откъм другата страна на плоската скала и повечето от децата, усетили твърде късно смъденето на слънчевото обгаряне, се бяха облекли. Хористите, вече не тъй единни като група, бяха свалили плащовете си.

Ралф седна на един повален ствол, слънцето грееше откъм лявата му страна. Отдясно бяха повечето от хористите; отляво – по-големите момчета, които не се бяха познавали преди евакуирането; пред него малките деца бяха наклеявали в тревата.

Тишина. Ралф положи розово-кремавата раковина на коленете си и внезапно ветрец раздвижи светлините, падащи върху плоската скала. Колебаеше се дали да се изправи, или да остане седнал. Погледна косо вляво към соления вир. Прасчо седеше наблизко, но помощ от него не идваше.

Ралф прочисти гърло:

– И така...

Изведнъж откри, че може да говори гладко и да обясни онова, което има да каже. Прекара пръсти през русата си коса и заговори:

– Намираме се на остров. Бяхме на върха на планината и видяхме вода отвсякъде. Не видяхме нито къщи, нито дим, нито следи от стъпки, нито лодки, нито хора. Намираме се на необитаем остров, на него няма никакви други хора.

Джек се намеси:

– Но все пак трябва ни армия – за лов. За лов на прасета...

– Да. На острова има прасета.

Тримата се опитаха да опишат случая с живото розово същество, мятащо се сред пълзящите растения.

– Ние видяхме...

– Квичеше...

– Отскубна се...

– Преди да мога да го убия, но – другия път!

Джек заби ножа в един ствол и се огледа предизвикателно.

Събранието продължи своя ход.

– Така че трябва да ни ловци, за да ни снабдяват с месо – каза Ралф. – И още нещо.

Той вдигна раковината на коленете си и огледа болезнено зачервените от слънцето лица.

– Няма никакви възрастни. Ще трябва сами да се грижим за себе си.

Събранието забръмча и замлъкна.

– И още нещо. Не може всички да говорим едновременно. Ще трябва да вдигаме ръка, както в училище.

Той вдигна раковината пред лицето си и надникна иззад отворстието и.

– И който вдигне ръка, ще му дам рапана.

– Рапана?

– Така се казва раковината. Ще дам рапана на следващия, който ще говори. Той може да го държи, докато говори.

– Но...

– Виж...

– И никой не може да го прекъсва. Освен аз.

Джек скочи на крака.

– Ще имаме правила! – изкрещя той възбуден. – Много правила! И който ги наруши...

– Ухаа!

– Прас!

– Шляп!

– Бам!

Ралф усети, че някой вдига рапана от коленете му. След това Прасчо се изправи, прегърнал голямата кремава раковина, и виковете замряха. Джек, останал на крака, погледна объркано към Ралф, който се усмихна и поглади дънера. Джек седна. Прасчо свали очилата си и премигна към събранието, докато ги изтриваше с ризата си.

– Пречите на Ралф. Не го оставяте да стигне до най-важното.

Той направи ефектна пауза.

– Кой знае, че сме тук? А?

– На летището знаеха.

– Човекът с тръбата.

– Татко ми.

Прасчо си сложи очилата.

– Никой не знае, че сме тук – продължи Прасчо. Беше по-бледен от по-рано и задъхан. – Може да са знаели накъде отиваме, може и да не са. Но не знаят къде сме сега, защото не стигнахме, където трябваше. – За миг остана срещу тях с отворена уста, после се поклати и седна.

Ралф взе раковината от ръцете му.

– Това щях да кажа – продължи той, – когато вие всички, всички... – Той се вгледа в напрегнатите им лица. – Самолетът беше свален и се запали. Никой не знае, че сме тук. Можем да останем тук дълго време.

Тишината беше тъй дълбока, че се чуваше как Прасчо диша на пресекулки. Слънцето беше ниско и огряваше косо половината от плоската скала. Морският бриз, който като котенце беше гонил опашката си по лагуната, сега подухваше над скалата и проникваше в гората. Ралф отметна русия кичур, надвиснал над челото му.

– Така че можем да останем тук дълго време.

Никой не се обади. Неочаквано той се засмя.

– Но островът е хубав. Ние – Джек, Саймън и аз – се изкачихме на планината. Великолепно е. Има храна и вода, и...

– Скали...

– Сини цветя...

Прасчо, който почти се беше успокоил, посочи раковината в ръцете на Ралф и Джек и Саймън замлъкнаха. Ралф продължи:

– Докато чакаме, можем да прекараме добре на този остров.

Той размахва ръце въодушевено.

– Островът е като в романите. Изведнъж се разнесе глъчка.

– Островът на съкровищата...

– Разливите на Амазонка...

– Кораловият остров... Ралф размахва раковината.

– Това е нашият остров. Хубав е. Докато пристигнат възрастните, за да ни вземат, ще прекараме весело.

Джек протегна ръка за раковината.

– Има прасета – каза той. – Има храна и вода да се къпем в поточето горе... и всичко. Някой да е намерил нещо друго?

Той върна раковината на Ралф и седна. Очевидно никой нищо не беше открил.

По-големите момчета забелязаха детето едва когато то бе започнало да се съпротивлява. Няколко от малчуганите искаха да го изтласкат напред, а то не искаше да излезе. Беше шестгодишно дребосъче, по рождение едната страна на лицето му беше обезобразена от петно, като изцапано със сок от черници. Не смееше да се изправи както трябва, беше невероятно смутено от това, че е в центъра на общото внимание, и ровеше в острата трева с палеца на крака си. Мънкаше и беше готово да се разплаче.

Другите малчугани шепнешком, омърлушени, го избутаха към Ралф.

– Добре де – каза Ралф. – Хайде, идвай.

Момченцето се огледа стреснато.

– Говори!

Детето протегна ръце към раковината и събранието избухна в смях; то отдръпна ръце и се заплака.

– Дай му рапана! – извика Прасчо. – Дай му го!

Накрая Ралф го склони да вземе раковината, но смутено от смеха, то не можеше да проговори. Прасчо коленичи до него, положил ръка върху голямата раковина, слушаше го и предаваше думите му на събранието:

– Иска да знае какво ще правим с онова, дето е като змия.

Ралф се засмя, засмяха се и останалите. Момченцето се сконфузи още повече.

– Разкажи за онова, дето е като змия.

– Сега казва, че е било звяр.

– Звяр?

– Като змия. Нещо грамадно. Бил го видял.

– Къде?

– В гората.

Дали от повея на вятъра или от това, че слънцето залязваше, под дърветата стана малко по-хладно. Момчетата усетиха полъха и се размърдаха неспокойно.

– Не може да има нито звяр, нито змей на един такъв малък остров – обясни меко Ралф. – Те се срещат само в големи страни като Африка или Индия.

Мърморене и сериозно кимащи глави. I

– Той каза, че звярът налязил в тъмното.

– Тогава не е могъл да го види!

Смях и одобрителни възгласи.

– Чухте ли? Казва, че го видял в тъмното...

– Настоява, че го бил видял. Дошъл и си отишъл и пак се върнал и искал да го изяде...

– Сънувал е.

Смеейки се, Ралф огледа кръга от лица, търсейки потвърждение. По-големите момчета се съгласиха; но тук-там сред малките се долавяше онова колебание което, за да се разсее, се нуждае от нещо повече от обикновените доводи на разума.

– Сигурно е имал кошмарен сън. След като се е препъвал сред тия лиани.

Отново сериозно кимащи глави. Кошмарите им бяха известни.

– Казва, че бил видял този звяр или змей и пита дали ще се върне тази нощ.

– Но няма никакъв звяр!

– Казва, че през деня се превръщал в тези въжета, дето се вият по дърветата и висят по клоните. Пита ще се върне ли тази нощ.

– Но няма никакъв звяр!

Сега вече нямаше смехове, лицата бяха станали сериозни. Ралф прокара пръсти през косата си и погледна момченцето с вида на човек, който се забавлява, но е загубил търпение.

Джек грабна раковината.

– Ралф е прав, разбира се. Няма никакъв змей. Но ако има, ще отидем на лов за него и ще го убием. Ще ходим на лов за прасета и ще има месо за всички. Ще търсим и змията...

– Но змия няма!

– Ще се уверим, като тръгнем на лов.

Ралф изпитваше досада, но в момента и чувство на поражение. Усещаше, че е изправен пред нещо неуловимо. В очите, които се бяха вперили в него, нямаше чувство за хумор.

– Но звяр няма!

В него се надигна нещо, за което не беше подозирал, и го застави да повтори на висок глас:

– Но казвам ви, че звяр няма!

Събранието млъкна. Ралф вдигна раковината отново и докато обмисляше какво му предстои да каже, доброто му настроение се възвърна.

– Сега идваме до най-важното. Мислих. Мислих, докато изкачвахме планината. – Погледна съучастнически към другите двама. – И сега, на брега. Ето какво си мисля. Ние искаме да се забавляваме. И искаме да ни спасят.

Одобрителните възгласи го блъснаха като кълна и той загуби нишката на мисълта си. Замисли се.

– Искаме да ни спасят и, разбира се, ще ни спасят.

Гласовете забръщолехиха. Неговото просто утвърждение, лишено от доказателства и подкрепено единствено от новопридобития му авторитет, донесе лъч на щастие. Трябваше да размаха раковината, за да ги накара да го чуят.

– Баща ми е във флота. Казва, че вече не са останали острови, които да не са открити. Казва, че кралицата имала една голяма стая, пълна с карти и на тях са нанесени всички острови на света. Така че кралицата и нашия остров го има на карта. Децата отново зашумяха весело и щастливо.

– И рано или късно тук ще хвърли котва кораб. Може да е дори татковият кораб. Така че, разбирате ли, рано или късно ще ни спасят.

Обяснил нещата, той замълча. Думите му възвисяваха унилите духове до чувството за сигурност. Сега събранието го обичаше и уважаваше. Скалата се огласи от спонтанни възгласи на одобрение. Ралф се изчерви и изви глава – видя, че Прасчо открито му се възхищава, а от другата страна Джек се хили и показва, че също умее да ръкопляска.

Ралф размаха раковината:

– Мълчете! Чакайте! Слушайте!

Последва тишина и той продължи, понесен от триумфа си:

– Има още нещо. Можем да им помогнем да ни намерят. Ако до острова се приближи кораб, може и да не ни забележи. Трябва да има дим на върха на планината. Трябва да накладем огън.

– Огън! Да накладем огън!

Половината момчета бяха вече на крака. Между тях Джек, забравил за раковината, крещеше:

– Хайде! След мен!

Пространството под палмовите дървета се изпълни с шум и движение, Ралф също беше на крака и крещеше за тишина, но никой не го чуваше. Изведнъж тълпата сякаш политна към острова и изчезна след Джек. Дори най-малките отидоха и се разшетаха старателно между листата и нападалите клони. Ралф, с раковината в ръка, остана сам с Прасчо.

Дишането на Прасчо се беше нормализирало.

– Същински деца – каза той презрително. – Държат се като деца.

Ралф го изгледа въпросително и положи раковината на един дънер.

– Сигурен съм, че часът за чай е вече минал – каза Прасчо. – Какво си мислят, че ще свършат на планината?

Погали раковината почтително, спря и погледна.

– Ралф! Хей! Къде отиваш?

Ралф вече беше нагазил в началото на браздата от опустошени дървета. Далече пред него се разнасяха смехове и шум от чупещи се клони.

Прасчо го гледаше разочаровано.

– Също като деца...

Въздъхна, наведе се и завърза връзките на обувките си. Шумът от странстващото събрание заглъхна в планината. След това с мъченическото изражение на родител, който трябва да понася безсмислените лудории на децата си, той вдигна рапана, обърна се към гората и затърси път през опустошената ивица.

В подножието на отвъдния склон на планината имаше едно гористо плато. Ралф се усети, че отново свива ръце като чаша.

– Там долу можем да съберем колкото искаме дърва.

Джек кимна и задърпа долната си устна. Мястото беше на стотина крачки под тях, разположено на по-стръмния склон на планината, и бе сякаш нарочно пригодно за събиране на гориво. Дърветата бяха израствали бързо под влияние на горещината и топлината и тъй като не бяха намирали достатъчно почва, за да се развият както трябва, бяха падали и загивали; обвиваха ги лиани, а новите фиданки търсеха път нагоре.

Джек се обърна към хористите, застанали готови. Черните им шапки за богослужение бяха килнати настрани, като барети.

– Ще направим клада. Хайде!

Налучкаха една по-проходима пътека надолу и започнаха да влачат сухи клони. Най-малките, успели да превалят билото, също пристигнаха, като се плъзгаха по

склона, и всички, с изключение на Прасчо, се заловиха за работа. Повечето дървета бяха толкова изгнили, че когато ги дръпваха, те се разпадаха на сипкави отломки прах и ларви на дървояди. Но някои дънери можеха да се извлекат цели. Близнаците Сам и Ерик първи откриха подходящ за целта ствол, но не можаха да направят нищо, докато Ралф, Джек, Саймън, Роджър и Морис не намериха откъде да го уловят и подхванат. Сантиметър по сантиметър извлякоха до хребета сухия ствол с причудлива форма и го оставиха на върха. Всяка група момчета даваше своя по-малък или по-голям принос и купчината растеше. По обратния път Ралф се намери до Джек; двамата, хванали един и същи клон, се усмихнаха един на друг, поели общия товар. Под превалящото планинско слънце, ветреца и виковете отново ги озари странната невидима светлина на приятелство, приключения и щастие.

– Малко по-тежък да беше и нямаше да можем...

– Като сме двамата, не може да ни се опре – усмихна се Джек.

Обединили усилията си под общия товар, те преодоляха, олюлявайки се, последните крачки от стръмнината. „Раз! Два! Три!“ – подеха те в един глас и стовариха дънера върху купчината. Оттеглиха се на няколко крачки, засмени и тържествуващи, а Ралф не можа да се сдържи и застана на глава. Под тях момчетата продължаваха работата, но някои от по-малките бяха загубили интерес към нея и търсеха да открият какви плодове има в тази нова гора. Близнаците с неподозирана досетливост се изкачиха на билото, понесли наръчи сухи листа, които струпаха до кладата. Един по един те усетиха, че работата е свършена, престанаха да носят дърва и останаха на розовия, осеян с канари връх. Потта изсъхна, дишането се успокои. Ралф и Джек се спогледаха, наобиколени от спотаилото се множество. Постепенно осъзнаваха, че им предстои едно срамно признание, и не знаеха как да започнат.

Ралф се изчерви като рак и заговори пръв:

– Ти ли?

Прочисти гърло и продължи:

– Ти ли ще запалиш огъня?

Сега, когато се разбра, че са изпаднали в глупаво положение, Джек също се изчерви. Той замърмори неубедително:

– Триеш две клечки. Триеш...

Хвърли поглед към Ралф, който направи окончателното признание за тяхната несъобразителност:

– Някой има ли кибрит?

– Правиш лък и въртиш една стрела – каза Роджър. Той започна да показва с ръце: – Пссс, псс.

Вятърът леко повя над планината. В същото време по риза и панталонки се появи Прасчо – той внимателно си пробиваше път, за да излезе от гората, а слънцето блестеше в очилата му. Носеше рапана под мишница.

Ралф му извика:

– Прасчо! Имаш ли кибрит?

Другите момчета подхванаха вика, докато цялата планина закънтя. Прасчо поклати глава и се приближи към купчината.

– Ей! Колко много сте натрупали!

Джек изведнъж посочи:

– Очилата му – ще ги използваме вместо лещи! Прасчо беше заобиколен, преди да има време да се отдръпне.

– Оставете ме! – Гласът му беше писклив от страх.

Джек грабна очилата от лицето му.

– Внимавай! Върни ми ги! Нищо не виждам! Ще се счупи рапанът!

Ралф го избута встрани и коленичи до купчината.

– Не засенчвай!

Последваха дърпане, блъскане и заповеднически викове. Ралф местеше очилата напред, назад и встрани докато на едно парче гнило дърво се проектира, бляскаво-бяло, залязващото слънце. Почти в същия миг тънка струйка дим се извиси и го накара да се закашля Джек също коленичи и внимателно започна да духа така, че димът, който ставаше все по-плътен, отиваше встрани. Появи се мъничко пламъче. Отначало то почти не се забелязваше под яркото слънце, после обгърна една клонка, порасна, доби цвят, устреми се към един клон който остро изпука. Пламъкът се извиси и момчетата

нададоха възторжени възгласи.

– Очилата ми! – виеше Прасчо. – Дайте ми очилата!

Ралф се отдели от купчината и сложи очилата в протегнатите слепешки ръце на Прасчо. Гласът му премина в мърморене:

– Само петна и нищо друго. Едва мога да си видя ръката...

Момчетата танцуваха. Дървата бяха сухи като прахан и тъй гнили, че цели клони избухваха в жълти пламъци, които се извисяваха като огнена брада на двадесет стъпки. На няколко крачки от огъня горещината се усещаше като нажежена вълна, а във въздуха струяха искри. Стволите се сриваха в бяла пепел.

Ралф извика:

– Още дърва! Носете още дърва, всички!

Започна състезание с огъня и момчетата се разпръснаха в горния край на гората. Непосредствената задача беше над планината да се вее знаме от ясен пламък и никой не мислеше за друго. Дори най-малките, освен онези, които не можеха да устоят на съблазънта на плодовете, носеха парченца дърва и ги хвърляха в огъня. Въздухът се раздвижи, излезе ветрец, така вече имаше голямо значение дали ще застанеш от подветрената или от наветрената страна. От едната страна въздухът беше прохладен, но от другата пламъците посягаха с яростна огнена ръка, която мигновено опърляше косите. Тези, които усещаха вечерния ветрец по влажните си лица, се застояваха да се насладят на прохладата му и тогава откриваха, че са капнали от умора. Просваха се в сенките, между безразборно разхвърляните канари. Огнената брада бързо се смали, след това кладата се срути с мекия звук на скупчваща се пепел и изригна струя от искри, която се наклони на една страна и бе отнесена от вятъра. Момчетата лежаха, задъхани като кучета.

Ралф вдигна глава, която бе склонил на скръстените си ръце.

– Това беше безполезно.

Роджър ловко се изплю в горещата пепел.

– Какво искаш да кажеш?

– Нямаше дим. Само огън.

Прасчо си намери удобно място между две скали и седна с раковината на колене.

– Все едно че нищо не направихме – каза той. – Както и да се напъваме, не можем да поддържаме такъв огън.

– Ти пък много си се напъвал – възрази презрително Джек. – Само седя, през цялото време!

– Използвахме неговите очила. – Саймън изтри с ръка бузата си, размазвайки чернилката по нея. – Така че и той помогна.

– Рапанът е у мен! – възмути се Прасчо. – Не ме прекъсвайте!

– Рапанът не важи на върха на планината, затова млъквай – пресече го Джек.

– Рапанът е в ръката ми.

– Слагайте зелени клони – каза Морис. – Само така става повече дим.

– Рапанът е у мен...

Джек се извърна свирепо.

– Я млъквай!

Прасчо се сви. Ралф взе раковината от него и огледа кръга от момчета.

– Трябва да имаме специални хора, които да се грижат за огъня. Всеки момент оттам може да мине кораб – със замах той обгърна опналата се линия на хоризонта – и ако поддържаме сигналния огън, те ще дойдат и ще ни вземат. И още нещо. Ще ни трябват още правила. Там където е рапанът, значи, ще има събрание. Това важи и долу, и тук, горе.

Те приеха. Прасчо отвори уста, за да заговори забеляза погледа на Джек и отново я затвори. Джек протегна ръка за раковината и застана прав, хванал внимателно изящния предмет в очертаните си от сажди ръце.

– Съгласен съм с Ралф. Трябва да имаме правила и да ги спазваме. В края на краищата не сме диваци. Ние сме англичани, а пък англичаните във всичко са най-добри. Така че трябва да правим онова, което трябва.

Той се обърна към Ралф:

– Ралф, аз ще разделя на групи хората – ловците де, искам да кажа – и ние поемаме грижата за поддържането на огъня...

Щедростта на предложението накара момчетата да аплодират, Джек им се усмихна

и размаха раковината, за да въздвори тишина.

– Сега ще оставим огъня да угасне. И без това нощем никой няма да види дима. Щом решим, веднага ще го запалим отново. Алти – вие ще поддържате огъня тази седмица; тенори – вие другата...

Събранието закима одобрително.

– Ние поемаме грижата и за наблюдателни постове. Ако видим там да се задава кораб – те обърнаха очи нататък, накъдето сочеше кокалестата му ръка, – ще хвърлим в огъня зелени клони и ще има повече дим.

Те се възряха в синевата на хоризонта, сякаш всеки миг там можеше да се очертае мъничък силует. На запад, като капка пламтящо злато, слънцето клонеше все по-близо и по-близо до прага на света. Внезапно те си дадоха сметка, че вечерта означава край на светлината и на топлината.

Роджър пое раковината и огледа унило кръга от лица.

– Аз наблюдавах морето. Няма и следа от кораб. Може би никога няма да ни спасят.

Като въздишка се надигна и замря шепот. Ралф взе обратно рапана.

– Вече казах, че някой ден ще ни спасят. Трябва само да чакаме; това е всичко.

Ядосан, възмутен, Прасчо взе раковината.

– Аз бях, който каза това! И за събранията, и останалото, а вие ми казахте да млъквам...

Гласът му се извиси плачливо в справедлив укор. Те се размърдаха и му завикаха да седне.

– Казахте, че ни трябвал малък огън, а натрупахте дърва колкото купа сено. Аз като кажа нещо – извика Прасчо с горчив реализъм, – викайте ми „Я млъквай!“, а Джек или Морис, или Саймън, ако...

Той замлъкна сред общата врява, изправен, вгледан зад тях, където се спускаше неприветливият склон на планината и където бяха събирали сухи дърва. След това се засмя тъй странно, че всички се смълчаха, вгледани изумени в проблясващите му очила. Проследиха погледа му, за да разберат киселата му шега.

– Имате малък огън, какъвто искахте.

Дим се издигаше тук-там сред лианите, които обрамчваха като дантела мъртвите или умиращи дървета. Както гледаха, в корените на една туфа трева полази пламъче, след това пушекът се сгъсти. Пламъчетата зализаха основата на един дънер и запълзяха нататък по листата и храстите, като нарастваха и се разклоняваха. Огнен език се допря до един ствол и се изкачи нагоре като светеща катерица. Димът се усилваше, разсейваше се, стелеше се на кълба. Катерицата скочи на крилата на вятъра и се улови за друго дърво, което започна да гризе от горе на долу. Под тъмната листна и димна завеса огънят обхвана гората и взе да я поглъща. Към морето започнаха да се стелят грамадни валма жълто-чер дим. При вида на пламъците и неудържимия ход на огъня момчетата започнаха да надават остри, възбудени, възторжени викове. Пламъците като някакви диви създания пълзяха тъй, както ягуарът пълзи по корем. към редица приличащи на брези дръвчета, с които беше започнал да обраства един полегато подал се от земята пласт от червеникави скали. Пламъкът достигна първите дървета и за известно време те се сдобиха с огнени корони. Пламтящото сърце на огнената стихия бързо прескочи празното пространство до съседните дървета и обхвана целия ред, като се разгръщаше и развихряше. Под веселящите се момчета неколкостотин квадратни метра гора бушуваше в пламъци и дим. Отделните шумове на пожара се сливаха в барабанен бой, от който сякаш цялата планина се тресеше.

– На ви сега малък огън!

Стреснат, Ралф усети, че момчетата замират и се смълчават, започват да чувстват нищожеството си прел стихията, която се бе надигнала там долу. Съзнанието за това, а и страхът го разгневиха.

– Я млъкни!

– Рапанът е у мен – каза Прасчо обидено. – Имам право да говоря.

Изгледаха го без особен интерес и пак наостриха уши за боботенето на огъня, което напомняше за хиляди барабани, Прасчо погледна неспокойно към огъня и прегърна раковината.

– Не можем да направим нищо освен да го оставим да догори. А това бяха дървата за нашия огън.

– Нищо не можем да направим. Трябваше да сме по-внимателни. Страх ме е...
Джек с усилие отвърна очи от огъня.

– Тебе винаги те е страх. Да, дебелане!

– Рапанът е у мен – каза Прасчо студено. Той се обърна към Ралф: – Рапанът е у мен, нали, Ралф?

Ралф с нежелание откъсна очи от величественото и страхотно зрелище.

– Какво каза?

– Рапанът. Имам право да говоря.

Близнаците се засмяха едновременно.

– Искрахме дим...

– Сега гледай!...

От острова се проточваше димен плащ, дълъг цели километри. Всички с изключение на Прасчо започнаха да се подхилват, след това прихнаха в неудържим смях.

Прасчо избухна:

– Рапанът е у мен! Така че слушайте! Първата ни работа беше да построим заслон долу на брега. Снощи беше доста студено. А щом Ралф каза „огън“, вие се разкрещяхте и се разтичахте из планината. Като банда хлапета!

Вече бяха започнали да дават ухо за тирадата му.

– Как ще очакваме да ни спасят, ако не направим най-напред онова, което първо трябва да се направи, и ако не действаме правилно?

Той свали очилата си и понечи да остави раковината; след това, като видя, че няколко от по-големите момчета се готвят да посегнат към нея, промени решението си. Взе рапана под мишница и пак приклепна с гръб към скалата.

– После идвате тук и накладате огън, от който няма никаква полза. Запалихте целия остров. Добре ще се подредим, ако изгори целият остров. После ще ядем свинско печено и жарени плодове. И няма нищо смешно! Обявихте Ралф за вожд, а не му оставяте време да помисли. А после каже ли нещо, втурвате се като, като...

Той спря да си поеме дъх, а огънят ръмжеше срещу тях.

– И това не е всичко. Ами децата? Мъничките? Някой обърна ли им някакво внимание? Знае ли някой колко са?

Изведнъж Ралф направи крачка напред.

– На теб възложих това, казах ти да направиш списък!

– Можех ли – извика възмутено Прасчо, – можех ли сам? Те постояха две минути, после се втурнаха в морето, в гората, разпиляха се навсякъде. Как да ги различа едно от друго?

Ралф облиза пребледнелите си устни.

– Значи не знаеш колко сме, така ли?

– Как ще знам, когато малките пъплят нагоре-надолу, като насекоми! После, вие тримата като се върнахте, щом каза да накладем огън, те побягнаха и аз изобщо нямах възможност...

– Достатъчно! – извика Ралф и грабна обратно рапана. – Щом не си – не си.

– ...идвате тук и ми грабвате очилата...

Джек се извърна към него:

– Ти да мълчиш!

– ...и малчуганите се мотаеха там долу, където е огънят. Кой може да каже дали не са още там!

Прасчо се изправи и посочи към дима и пламъците. Момчетата зашумяха и отново се смълчаха. С Прасчо ставаше нещо странно, той се задъхваше.

– Онзи малкият – продължи Прасчо, задъхвайки се, – онзи с петното на лицето, не го виждам. Къде е той сега?

Групата му отговори с гробовно мълчание.

– Дето говореше за змии. Той беше там долу...

Едно дърво изпука като бомба в огъня. За миг пред погледа се издигнаха високи, навити като серпентини лиани, сгърчиха се и пак се скриха надолу. Малките се разкрещяха:

– Змии! Змии! Гледайте, змиите!

На запад, забравено от всички, слънцето се беше спуснало почти до морската повърхност. Огънят озаряваше лицата им отдолу. Прасчо се свлече към една скала и се вкопчи в нея с две ръце.

— Онзи малкият с петното на лицето... къде е... сега? Казвам ви, че не го виждам. Момчетата се спогледаха боязливо, не вярвайки.

— ...къде е сега?

— Може би се е върнал към, към... — измънка сконфузено Ралф.

Под тях, по негостоприемния склон на планината барабанныят бой продължаваше.

ТРЕТА ГЛАВА

КОЛИБИТЕ НА БРЕГА

Джек се беше снишил, сгънат почти на две. Беше се привел като спринтьор пред старт, носът му само на педя от влажната земя. Дървесните стволове и дантелата от лиани по тях се губеха в зеления сумрак на трийсетина стъпки над него; шубраците го обграждаха от всички страни. Тук дирята едва личеше — по някоя прекършена клонка или отпечатък, който можеше да се приеме за следа от копито. Наведе брадичка и впери очи в следите, да ги принуди сякаш да му заговорят. След това, на четири крака, като куче, без да обръща внимание на неудобната стойка, той се промъкна още няколко крачки напред и спря. Тук пълзящо растение се виеше като примка, от едно негово коленце висеше мустаче. От долната си страна то беше като излъскано; минаващите оттук прасета го бяха отърквали с четината си.

Джек приклепна, доближи лице до тази многозначителна следа, след това продължи напред в полумрака на храстите. Косата му, доста по-дълга, отколкото когато се бяха приземили, беше изрусяла; голият му гръб беше покрит с лунички и се белеше. С дясната си ръка влачеше заострена тояга, дълга пет стъпки, беше гол, като изключим подраните панталонки, придържани от колана, на който висеше ножът. Затвори очи, примижа, повдигна глава и леко вдъхна с разтворени ноздри, за да разбере не се ли носи нещо в топлия въздух. Гората беше съвсем неподвижна той — също. Накрая издиша дълбоко и отвори очи. Те бяха ясносини, очи, които сега проблясваха от гняв и издаваха безсилие. Прекара език по сухите си устни и огледа смълчалата се гора. После продължи да се прокрадва напред, като се навеждаше тук-там да огледа земята.

Мълчанието на гората беше по-потискащо от жегата и в този час на деня дори насекомите не жужаха. Едва когато той самият подплаши една пъстра птица от нейното рошаво гнездо, построено от съчки, тишината се пръсна на късчета и ехото закънтя от дрезгав писък дошъл сякаш от бездната на времето. От този вик Джек се присви и пое въздух със съскане — за минута той беше не толкова ловец, колкото маймуноподобно животно, притаило се сред сплетените дървета. След това дирята и ядът, породен от безсилието, отново го погълнаха и той хищно затърси по земята. В основата на едно голямо сивостволесто дърво, по което растяха бледосини цветове, той спря, притвори очи и отново вдиша дълбоко топлия въздух; сега беше задъхан, лицето му за миг побледня, после кръвта отново нахлу в него. Мина като сянка в тъмнината под едно дърво и приклекна, вгледан в утъпканата земя пред нозете си.

Барабонките бяха още топли. Лежах на купчинка върху разтритата пръст. Бяха маслинозелени, гладки и изпускаха лека пара. Джек повдигна глава и се взря в непроницаемата завеса от пълзящи растения, прикриваща дирята. След това вдигна копието и пристъпи безшумно напред. Зад завесата дирята се сливаше с пътечка, прокарана от дивите прасета; тя беше достатъчно широка и отъпкана, за да се нарече пътечка.

Пръстта беше утъпкана от често преминавали копита, а когато Джек се изправи в цял ръст, чу, че нещо се движи. Отметна назад дясната си ръка и хвърли копието с все сила. От свинската пътечка долетяха отчетливите удари на копитца, бързи като кастанети, примамливи, вбесяващи, криещи обещание за месо. Той бързо излезе от гъстаката и грабна копието си. Тропотът на бягащите прасета заглъхна в далечината.

Джек остана неподвижен, облян в пот, омазан с кафява пръст, носещ всички белези на превратностите, които може да донесе един ловен ден. Проклинайки, той се отклони от пътечката и започна да си пробива път, докато гората се поразреди и голите дънери, подпиращи тъмен покрив, отстъпиха място на светлосиви стволове,

увенчани с палмовидни корони. Зад тях проблясваше морето и се чуваха гласове. Ралф стоеше до нещо, сглобено от палмови стъбла и листа – един примитивен заслон срещу лагуната, който изглеждаше тъй, сякаш всеки миг щеше да рухне. Когато Джек заговори, той не го забеляза.

– Да имаш вода?

Ралф смръщено вдигна глава от сплетените листа. Не виждаше Джек дори след като погледът му спря върху него.

– Питам нямаш ли вода? Жаден съм.

Ралф откъсна поглед от заслона и се стресна, когато забеляза Джек.

– О, здрасти. Вода ли? Там до дървото. Сигурно има още.

Джек взе една от напълнените с прясна вода, наредени под сянката черупки от кокосов орех и отпи. Водата обля брадичката, врата и гърдите му. Въздъхна шумно, когато утоли жаждата си.

– Сега е добре.

Саймън се обади изпод заслона:

– Малко по-нагоре.

Ралф се обърна към заслона и повдигна кичест клон. Листакът се раздвижи и се сгромоляса. В дупката се показва съкрушеното лице на Саймън.

– Съжалявам.

Ралф погледна отвратен развалината.

– Нищо не става.

Той се просна в нозете на Джек. Саймън остана да наднича из дупката на заслона. Разположил се на земята Ралф обясни:

– Вече дни, откак се опитваме да го направим. И гледай!

Бяха издигнали два заслона, но те едва се крепяха Третият беше рухнал.

– И непрекъснато клинчат. Помниш ли на събранието? Как всеки щеше уж да работи здраво, докато завършим заслоните.

– Освен аз и моите ловци...

– Освен ловците. Добре, но малките са...

Той вдигна рамене, търсейки подходящата дума:

– Те са безнадеждни. А и по-големите не са много по-добри. Виждаш ли? Цял ден работим двамата със Саймън. Никой друг. Те или се къпят, или ядат, или играят.

Саймън внимателно подаде шава.

– Ти си вожд. Скарай им се.

Ралф се изпъна хоризонтално и погледна нагоре към палмите и небето.

– Събрания. Много обичаме събранията. Всеки ден. Два пъти на ден. Говорим. – Подпря се на лакът. – Сега да надуя рапана, ще дотичах И ще станем, нали знаеш, много тържествени и някой ще предложи да построим реактивен самолет или подводница, или телевизор. Свърши ли събранието, поработват пет минути, после се укриват или отиват на лов.

Джек се изчерви.

– Трябва ни месо.

– Да, но все още нямаме. А ни трябва и заслони. Освен това твоите ловци се завърнаха преди часове. Но отидоха да се къпят.

– Аз продължих сам – отвърна Джек. – Пуснах ги. Трябваше да продължа. Аз...

Опита се да изрази онова чувство, което го беше карало да продължи проследяването, насъбралия се в него подтик да убива.

– Аз продължих. Мислех, че сам...

В погледа му отново се появи бясното желание.

– Надявах се да убия.

– Но не можа.

– Надявах се.

В гласа на Ралф прозвучаха нови, скрити досега нотки:

– Но все още не си.

Поканата му би прозвучала съвсем обикновено, ако не беше тонът, с който я отпрати:

– Сигурно нямаш намерение да помогнеш за заслоните, нали?

– Трябва ни месо...

– И продължаваме да нямаме. Конфликтът беше вече явен.

– Но аз ще набавя! Следващия път! Трябва да поставя острие на копието. Ранихме едно прасе и копието се измъкна. Само да можехме да направим зъбци...

– Трябват ни заслони.

Изведнъж Джек се развива разбеснял:

– Обвиняваш ли?...

– Само казвам, че капнахме от работа. Това е всичко.

Двамата бяха с пламнали лица и избягваха да се гледат в очите. Ралф се обърна по корем и започна да си играе с тревата.

– Ако завали, както тогава, когато катастрофирахме непременно ще ни трябват заслони. И още нещо. Трябват ни заслони заради...

Той замълча и двамата преглътнаха яда си. Ралф продължи на нова, безопасна тема:

– Забелязал си, нали?

Джек остави копието си и приклепна.

– Какво да съм забелязал?

– Страх ги е.

Извъртя се и погледна Джек в свирепото мръсно лице.

– Казвам ти направо какво е положението. Те блънват. Чува се. Будил ли си се нощем?

Джек поклати глава.

– Говорят и викат. Дори и някои от другите. Сякаш...

– Сякаш това е някакъв прокълнат остров.

Стреснати от неочакваната намеса, те погледнаха нагоре към сериозното лице на Саймън.

– Сякаш – продължи Саймън – звярът, звярът или змията е истинска. Помниш ли?

Двете по-големи момчета трепнаха, щом чуха забранената дума. За змии не се говореше, въобще думата „змия“ не се произнасяше.

– Сякаш това е някакъв прокълнат остров – повтори бавно Ралф. – Да, така е.

Джек се надигна, приседна и изпъна нозе.

– Те си въобразяват.

– Щури са. Помниш ли като бяхме на експедиция?

Усмихнаха се един на друг при спомена за славния първи ден. Ралф продължи:

– Трябват ни заслони, като един вид...

– Дом.

– Да.

Джек сви крака, прегърна колене и се смръщи,

опитвайки се да изясни нещата.

– Все пак в гората, искам да кажа, когато си на лов, не когато береш плодове, разбира се, но когато си сам...

Той се поколеба, защото не беше сигурен дали Ралф ще приеме думите му сериозно.

– Продължавай.

– Когато си на лов, понякога се улавяш, че имаш чувството... – Внезапно той се изчерви. – Разбира се, това са глупости. Само някакво усещане. Усещаш се тъй, сякаш не ти дебнеш, а тебе те дебнат; сякаш през цялото време има нещо зад теб в джунглата.

Отново замлъкнаха. Саймън беше наострил уши, а Ралф гледаше скептично и малко възмутено. Той се изправи и седна, разтри рамо с мръсната си ръка.

– Откъде да зная?

Джек скочи на крака и заговори много бързо:

– Така се чувстваш понякога в гората. Разбира се, няма никаква причина. Само че... само че...

Той бързо направи няколко крачки към брега и се върна.

– Само че аз знам какво им е. Разбираш ли? Това е всичко.

– Най-доброто е да направим така, че да ни спасят.

Джек трябваше да помисли, за да си припомни какво означава думата „спасяване“.

– Да ни спасят ли? Да, разбира се! Все пак иска ми се най-напред да уловя едно прасе... – Той грабна копието и със сила го заби в земята. Очите му отново

станаха непроницаеми, свирепи. Ралф го изглежда изпитателно през сплъстения рус перчем.

– Стига вие, ловците, да не изоставяте огъня...

– Ти пък с твоя огън!

Двете момчета се спуснаха надолу по плажа и когато стигнаха до водата, погледнаха назад към розовеещата планина. Струйка дим се извиваше като тебеширена линия в наситената синева на небето, нагоре тя излиняваше и изчезваше. Ралф се намръщи.

– Съмнявам се дали ще се забележи отдалече.

– О, да, много отдалече.

– Не правим достатъчно дим.

Долната част на ивицата, усетила сякаш погледите им, се сгъсти в кремаво кълбо, което се извиси в тънък стълб.

– Сложили са зелени клони – промърмори Ралф. – Питам се... – Той присви очи и огледа хоризонта.

– Ето на!

Джек изкрещя тъй силно, че Ралф подскочи.

– Какво? Къде? Кораб ли?

Но Джек сочеше високите скатове, спускащи се към равнинната част на острова.

– Разбира се! Натръшкали са се там горе, лягат, щом ги напече слънцето...

Ралф погледна недоумяващ тържествуващото му лице.

– ...изкачват се горе на високото. Горе, на сянка, и през жегата лежат като крави...

– Помислих, че си видял кораб!

– Можем да издебнем някое от тях, ще си намацаме лицата, че да не ни видят, може да ги обкръжим и тогава...

Ралф така се възмути, че загуби самообладание:

– Говорех за дима! Не искате ли да бъдете спасени? Ти само едно си знаеш – прасета, прасета и пак прасета!

– Но нали ни трябва месо!

– Аз се трепя по цял ден само със Саймън, а ти се връщаш и даже не забелязваш колибите!

– И аз работих...

– Но на теб ти е приятно! – извика Ралф. – Ти искаш да ходиш на лов! Докато аз...

Бяха един срещу друг на ослепително огрения плаж, изненадани, че са стигнали до свада. Ралф пръв отвърна поглед, давайки вид, че се е заинтересувал от онова, което вършеха по пясъка няколко малчугани. Зад плоското възвишение се разнесоха виковете на ловците в соления вир. На края на плоската скала Прасчо лежеше по корем и гледаше блесналата вода.

– Такива са хората, не вземат да ти помогнат, ами...

Искаше да обясни как човек мисли за хората едно, а то излиза друго.

– Саймън. Той помага. – Ралф посочи към заслоните.

– Всички други се измъкнаха. Той свърши толкова работа, колкото и аз. Само...

– Саймън е винаги там, където има нужда от него.

Придружен от Джек, Ралф се запъти обратно към заслоните.

– Да ти помогна малко – промърмори Джек, – а после ще се окъпя.

– Няма нужда.

Но когато стигнаха до заслоните, Саймън го нямаше. Ралф пхна глава в дупката, измъкна я и се обърна към Джек.

– Изпарил се е.

– Омръзнало му е – каза Джек – и е отишъл да се къпе.

Ралф се намръщи.

– Той е странен. Особен е.

Джек кимна не толкова от убеждение, колкото защото не му се спореше, и сякаш се бяха наговорили, двамата оставиха заслона и се отправиха към вира.

– А пък като се окъпя и хапна нещо – каза Джек, – ще отскоча до другия склон на планината да видя няма ли някакви следи. Идваш ли?

– Но още малко и слънцето ще залезе!

– Може би ще има време...

Продължиха нататък, на хиляди километри един от друг, различни неща ги занимаваха, различни мисли ги вълнуваха, бяха неспособни да намерят общ език.

– Само да можем да докопам някое прасе!

– Ще се върна и ще продължа със заслона.

Изгледаха се със смесено чувство на симпатия и омраза, неспособни да се проумеят един друг. Все пак топлата солена вода, виковете, плискането и смеховете бяха достатъчни, за да ги сближат отново.

Саймън, когато те очакваха да намерят тук, не беше във вира. Когато двамата се бяха затичали към плажа и бяха погледнали назад към планината, той ги бе последвал няколко крачки и се бе спрял. Бе постоял, гледайки смръщено една купчина пясък на плажа, където някой се бе опитвал да построи къщурка или колиба. След това бе обърнал гръб на купчинката и бе навлязъл в гората с вида на човек, който си е наумил нещо. Той беше дребно, слабичко момче с издадена брадичка и такива светнали очи, че Ралф неоснователно го бе помислил за весел, забавен пакостник. Острата му черна коса беше дълга, повесваше се напред и почти покриваше ниското, широко чело. Носеше останките от панталонки и беше бос като Джек. Саймън, който поначало си беше мургав, сега бе тъй обгорял от слънцето, че потта блестеше по тъмната му кожа.

Той се промъкна през просеката от катастрофата, подмина голямата скала, на която Ралф се бе изкачил първата сутрин, после сви надясно между дърветата. Продължи с отмерена стъпка през широка площ, на която растяха плодни дървета, предлагащи на мързеливия лесно достъпна, макар и непълноценна храна. Цветове и плодове растяха едновременно на едно и също дърво и въздухът беше изпълнен с дъх на зряло и жуженето на безброй пчели, излезли на паша. Тук дечицата, които се бяха затичали след него, го настигнаха. С неразбираем брътвеж и крясъци те го завлякоха към дърветата. След това сред бръмченето на пчелите в следобедното слънце Саймън се добра до плодовете, които те не можеха да достигнат, обра най-хубавите, скрити сред горните клони, и започна да ги подава към ненаситните протегнати ръце. Когато престанаха да искат, той застана неподвижен и се огледа. Малчуганите го зяпаха с непроницаеми очи над шепите зрели плодове.

Саймън ги остави и свърна по едва забележимата пътечка. Скоро високата джунгла се затвори над него. По стволите неочаквано се появиха бледи цветчета, стигащи чак до плътния листак горе, огласян от шумни обитатели. Тук и въздухът тъмнееше, а възетата на лианите се спускаха като такелажи на потънали кораби. Стъпките му оставяха следи по меката почва, а лианите потрепваха по цялата си дължина, когато се сблъскаше с тях.

Накрая излезе на едно място, до което проникваше повече слънце. Тъй като не бяха принудени да пълзят нагоре към светлината, виещите се растения се бяха сплели в грамаден килим, повесен в края на една полянка в джунглата; тук един скален пласт се показваше на повърхността и на него не можеше да расте нищо друго освен треви и папрати. Пространството беше обградено със стени от тъмни ароматни храсти и приличаше на купел, преливащ от топлина и светлина. В единия ъгъл голямо повалено дърво се бе опряло на другите дървета и някакъв бързо растящ лиановиден пълзач, размахал червени и жълти филизи, бе успял да се изкатери чак до върха му.

Саймън се спря. Той също като Джек погледна през рамо, за да види дали няма някой зад гърба му, сетне бързо се озърна, за да се увери, че е свършено сам. В този миг движенията му бяха почти като на преследван. После се саниши и се запровира, докато стигна до средата на килима. Пълзящите стъбла на храстите тъй плътно го обгръщаха, че той ги повличаше след себе си и ги мокреше с потта си. Когато успя да се добере до средата озова се в малко скривалище, заслонено с няколко клонки откъм откритото пространство. Прилекна отместе клонките и погледна към полянката. Нищо не помръдваше освен двойка пъстроцветни пеперуди които танцуваха една около друга в горещия въздух. Затаил дъх, той се заослушва напрегнато в шумовете на острова. Над него се спускаше вечерта; звуците издавани от яркоцветните фантастични птици, жуженето на пчелите, дори писъците на чайките, завръщащи се в гнездата си между ъгловатите скали, сега се чуваха приглушено. Дълбоководният прибой надалече при рифа беше като ниско бучене, по-неуловимо и от ромола на кръвта в жилите.

Саймън пусна повдигнатите клонки. Сноповете слънчева светлина с цвят на пчелен мед станаха по-полегати; те се плъзнаха по храстите, минаха над зелените

свещовидни пъпки, преместиха се към завесата и мракът под дърветата се сгъсти. С притъмняването крещящите цветове замряха, горещината и напрежението спаднаха. Пъпките свещи потрепнаха. Зелените чашки се разтвориха и белите връхчета на цветчетата леко се надигнаха да посрещнат нощния повей.

Лъчите на слънцето не огряваха вече простора и чезнеха от небето. Падна мрак и изпълни пространството между стволите, докато те станаха неясни и странни като морско дъно. Пъпките свещи разтвориха широките си бели цветове, които проблясваха под светлината, заструила от първите звезди. Ароматът им се разля във въздуха и завладя острова.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БОЯДИСАНИ ЛИЦА И ДЪЛГИ КОСИ

Най напред се настроиха към плавния, бавен ритъм на деня – от изгрева до бързо падащия здрач. Свикнаха да се наслаждават на утринта, на ясното слънце, на плискащото се море и дъхавия въздух – това беше време за игри тъй поглъщащо, че надежда не им беше нужна и следователно за нея не се мислеше. Към пладне, когато сноповете светлина падаха почти до отвеса, ярките цветове на сутринта избледняваха, ставаха по-меки, по-белезникави, а жегата – сякаш засилена от това, че лъчите падаха право надолу, от високото слънце – беше като удар, от който те побягваха на сянка, дори поспиваха.

Странни неща ставаха по пладне. Проблясващото море се надигаше, разслояваше се невероятно; кораловият риф и малобройните, с мъка израсли палми, които се бяха вкопчили в по-високите му части, започваха да плуват в небето, да трептят, да се разпадат, да се стичат като капки по жица и да се повтарят като странно отразени огледални образи. Понякога там, където нямаше суша, се очертаваше земя и докато децата я гледаха, тя отлиташе като сапунен мехур. Прасчо омаловажи всичко това с учената дума „мираж“ и тъй като нито едно от момчетата не можеше да достигне дори рифа отвъд ивицата вода в която дебнеха острозъби акули, те свикнаха с тези загадъчни неща и не им обръщаха внимание, както не обръщаха внимание и на чудесните трепкащи звезди. Станеше ли пладне, измамните картини се вдигаха към небето и слънцето гледаше надолу като гневно око. После, в края на следобеда миражите изчезваха и хоризонтът ставаше един равен, син обрамчващ кръг под превалящото слънце. Пак настъпваше време на сравнителна прохлада, но се усещаше и заплахата от близкия мрак. Потънеше ли слънцето, тъмнината падаше върху острова като тенекено похлупаче за гасене на свещи и скоро заслоните се изпълваха с шетня под далечните звезди.

Все пак северноевропейските навици на работа, игра и хранене през целия ден им пречеха да се приспособят изцяло към новия дневен режим. Мъничкият Пърсивъл бе побързал да прилази в един заслон и стоя в него два дни, през които говореше, пееше и плачеше, докато те решиха, че той не е съвсем наред, и започнаха да се отнасят към него с лека насмешка. Оттогава го наблюдаваха с известно недоверие, той беше все със зачервени очи и нещастен; един малчуган, който малко играеше и често си поплакваше.

Малките деца бяха получили събирателното название „малчуганите“. Като се започне с Ралф, имаше постепенен низходящ ред в ръстовете и макар и да съществуваше един трудно определен периметър, обитаван от Саймън, Робърт и Морис, никой не се замисляше, когато трябваше да разграничи „големите“ в единия край от малчуганите на другия. Безспорните малчугани, на възраст около шест години, водеха отделен и същевременно всепоглъщащ собствен живот. През по-голямата част от деня те ядяха, беряха всички плодове, до които можеха да достигнат, беше им все едно зелени ли са или зрели, вкусни или не. Вече бяха свикнали със стомашните болки и хроничната диария. Бяха жертва на неописуеми страхове в тъмнината и се гушеха един в друг за да се успокоят. Освен за храна и сън те намираха ме и за игри – безцелни и обикновени игри сред белия пясък и блестящата вода. Плачеха за майките си много по-рядко, отколкото можеше да се очаква; бяха силно загорели и невъобразимо мръсни. Подчиняваха се щом чуеха зова на раковината; отчасти защото Ралф я надуваше, а той беше достатъчно голям, за да е в техните очи брънката, свързваща ги с авторитетния свят на възрастните; отчасти защото намираха забавление в събиранията. Но иначе

рядко имаха вземане-даване с големите и водеха свой собствен, наситен със силни вълнения живот, който се отнасяше единствено до техния затворен кръг.

Бяха си построили пясъчни замъци при устието на поточето. Замъците бяха около стъпка високи, украсени с мидени черупки, повехнали цветя и интересни камъчета. Около тях личаха множество следи, пътеки, стени и железопътни линии, които придобиваха значение само ако човек ги погледнеше от равнището на пясъка. Там малчуганите прекарваха ако не щастливо, то изцяло вгълбени и често играеха по двама-трима заедно.

Те играеха там и сега – най-големият сред тях беше Хенри. Той беше далечен родственик на момчето с петно като от черничев сок на лицето, което не се беше мярвало от вечерта на големия пожар, но не беше достатъчно възрастен, за да разбере станалото, и ако му кажеха, че другото дете си е отпътувало за дома със самолет, би повярвал, без да разпитва и да се съмнява.

Този следобед Хенри беше нещо като вожд, защото другите двама – Пърсивъл и Джони – бяха най-малките момчета на острова. Пърсивъл беше безцветен като мишок и не беше особено красив дори в очите на собствената си майка. Джони беше добре сложен русокос и с вродена войнственост. В момента не я проявяваше, защото вниманието му беше погълнато трите деца, коленичили на пясъка, си играеха мирно.

От гората излязоха Роджър и Морис. Бяха изкарали дежурството си при огъня и идваха да се окъпят. Роджър който водеше, мина право през замъците, събори ги с ритници, като зари цветята и разпръсна интересните камъчета. След него, смеейки се, Морис допринесе за опустошението. Тримата малчугани прекъснаха играта и вдигнаха очи. Точно тези строежи, с които се занимаваха, бяха останали незасегнати, така че не се ядосаха. Само Пърсивъл заплака, защото в едното му око беше влязъл пясък, и Морис побърза да се отдалечи. В предишния си живот Морис беше получил наказание за това, че бе напълнил с пясък очите на по-малко дете. Сега, макар да не беше застрашен от тежка родителска ръка, той се позасрами от злината, която беше сторил. Мина му през ума, че би могъл да се извини. Промърмори нещо за къпане и се затича.

Роджър остана, наблюдавайки малките. Не се забелязваше кожата му да е по-тъмна оттогава, когато бяха паднали на този остров, но черната коса, дълга на тила и паднала ниско на челото, подходеше на мрачното му лице и онова, което беше изглеждало затвореност на характера, сега се беше превърнало в стена между него и другите. Пърсивъл спря да плаче и поднови играта – сълзите бяха промили очите му от пясъчните зрънца. Джони го изгледа със своите порцеланово сини очи; след това започна да хвърля пясък във въздуха и Пърсивъл отново се разплака.

Когато Хенри се умори да играе и тръгна по плажа, Роджър го последва, като гледаше да не излиза от сянката на палмите, и сякаш случайно се придвижваше в същата посока. Хенри не вървеше под сянката, защото беше твърде малък, за да знае да се пази от слънцето. Продължи по плажа и намери нещо интересно при водата. Започваше големият тихоокеански прилив и на всеки няколко секунди сравнително спокойната вода на лагуната настъпваше с по един пръст. Имаше някакви създания, които живееха в този най-преден край на океана, те бяха мънички и прозрачни и настъпваха заедно с водата по горещия сух пясък. С невидими сетивни органи те проучваха новото поле. Може би се беше появила храна там, където при последното им нашествие не бе имало никаква – птичи курешки, насекоми или някакви разпилени останки от живота на сушата. Прозрачните същества – чистачите на плажа – настъпваха като безброй зъбчета от трион.

Хенри беше очарован. Той бръкна във водата с пръчка – самата тя избелена и огладена от вълните скитница – и се опита да задържи движението на метачите. Правеше ровчета, които приливът пълнеше с вода, и той се опитваше да наблъска животинките в тях. Заниманието го погълна и се превърна в нещо повече от обикновена игра – той чувстваше, че упражнява власт върху живи създания. Говореше им, подканяше ги, заповядваше им. Отстъпваше пред прилива, следите от стъпките му се превръщаха в заливи, където животинките оставаха пленници, и това му създаваше усещането, че е господар. Той клечеше на ръба на водата, приведен, с перчем, паднал на челото, и полузакрил очите, а следобедното слънце сипеше невидимите си стрели.

Роджър също чакаше. Най-напред се беше скрил зад един дебел палмов ствол, а след като пролича, че Хенри е изцяло погълнат от прозрачните създания, той се изправи, без да се крие. Огледа плажа. Пърсивъл си беше отишъл разплакал и Джони

тържествуваше като единствен господар на замъците. Седеше, тананикаше си и хвърляше пясък срещу някакъв въображаем Пърсивъл.

Зад него Роджър виждаше скалата и проблясващите пръски, където Ралф, Саймън, Прасчо и Морис правеха скокове във вира. Вслуша се внимателно, но едва чуваше гласовете им.

Внезапен порив залюля огърлицата от палмови дървета, листата им се раздвижиха и зашумяха. На шейсет стъпки над Роджър грозд кокосови орехи, тежки влакнести и големи колкото топки за ръгби, се откъснаха от дръжките си. Нападаха около него с тежки тупвания но той остана незасегнат. Роджър не се замисли за това че беше имал късмет, а погледна от орехите към Хенри и обратно.

Почвата под палмите беше издигнал се някогашен плаж: поколения от палми бяха разкъртили и изтърколили тук камъните, които бяха лежали на отсрещния скат. Роджър се спря, взе един камък, прицели се и го метна към Хенри – хвърли го така, че да не го уцели. Камъкът, символ на едно древно и далечно време, подскочи на няколко крачки вдясно от Хенри и падна във водата. Роджър събра шепа камъни и започна да ги мятта. Все пак имаше едно пространство около Хенри, може би шест крачки в диаметър, в което не се осмеляваше да хвърля. Тук, невидима, но силна, важеше една забрана – табу от стария начин на живот. Около приклепналото дете се издигаше защитната стена на родители, полицаи, закон. Ръката на Роджър беше възпитана от една цивилизация, която сега не знаеше нищо за него и която се сгромолясваше.

Хенри беше изненадан от цопванията във водата. Остави немите прозрачни живинки и замръзна като сетер, вгледан в центъра на разширяващите се кръгове. Паднеше ли камък тук или там, Хенри покорно се извърщаше, но винаги твърде късно, за да види камъните във въздуха. Най-после видя един и се засмя, търсейки с поглед приятеля, който го дразни. Но Роджър се беше отдръпнал бързо зад палмовия ствол, прилепил се беше до него и дишаше учестено, примигвайки. Хенри загуби интерес към камъните и се отдалечи.

– Роджър!

На десетина крачки от него под едно дърво стоеше Джек. Когато Роджър ококори очи и го видя, една по-тъмна сянка пролази под мургавината на кожата му, но Джек не забеляза нищо. Нетърпеливо му даваше знаци да се приближи и Роджър отиде при него.

Преди да се влее в океана, рекичката образуваше малък разлив, затлачен от наносен пясък, обрасъл в бели водни лилии и игловидни тръстики. Тук чакаха Сам и Ерик. С тях беше и Бил. Джек коленичи в сянката до водата и разтвори двата големи листа, които носеше. В единия беше загърнатата бяла глина, а в другия – червена. До тях – овъглена пръчка, донесена от огъня.

Джек, заловил се за работа, обясняваше на Роджър;

– Не могат да ме надушат. Но мисля, че ме виждат. Като нещо розово под дърветата.

Продължи да се маца с глина.

– Само да имах зелена!

Обърна към Роджър наполовина намазаното си лице и като видя недоумяващия му поглед, обясни:

– За лов. Като на война. Нали знаеш, бойна татуировка. Като едно нещо, дето го правиш да изглежда, че е нещо друго...

Сгърчи се под напора на желанието да обясни.

– ...като пеперудите, дето кацат по пъновете.

Роджър разбра и кимна сериозно. Близнаците се приближиха към Джек и свенливо се заоплакваша за нещо. Джек ги отпъди:

– Млъквайте!

Затърка с овъглената пръчка между червените и белите петна по лицето си.

– Не. Вие двамата идвате с мен.

Погледна отражението си във водата и не се хареса. Наведе се, пое с две шепи от хладката вода и изми мацаницата по лицето си. Появиха се пак луничките и изруселите вежди.

Роджър се усмихна, без да иска.

– Здравата се беше намацал.

За новото си лице Джек действаше по план. Едната буза и около окото – в бяло, после натри другата половина от лицето си с червена глина и изтегли с въглена черна

ивица от дясното ухо до лявата половина на челюстта си. Потърси отражението си в локвата, но дъхът му пречеше на водната повърхност да стане огледална.

– Самиерик! Кокосова черупка. Празна.

Той коленичи над черупката с вода. Кръгло слънчево петно падна върху лицето му и под водната повърхност се появи сияние. Изумен, той видя не себе си, а някакъв страшен непознат. Изсипа водата, скочи на крака и възбудено се засмя. Изправено до локвата, жилавото му тяло беше увенчано с маска, която привличаше погледите им и ги плашеше. Затанцува и смехът му се превърна в кръвожадно ръмжене. Подрипна към Бил, а маската беше нещо независимо и само за себе си, зад което Джек се криеше, освободен от срам и стеснителност. Червено-бяло-черното лице затанцува към Бил. Бил се стресна и се засмя, след това внезапно се смълча и се отдалечи, препъвайки се в трънаците.

Джек се втурна към близнаците.

– Останалите един след друг. Хайде!

– Но...

– Ние...

– Хайде! Или ще ви издебна и ще ви намушкам...

Маската ги принуди.

Ралф излезе от соления вир, притича по плажа и седна под сянката на палмите, Русата му коса беше полепнала на челото и по веждите и той я отметна. Саймън се носеше по гръб в своето ъгълче от вира и риташе, а Морис тренираше скокове. Прасчо се разсейваше безцелно, вземаше, каквото му допадне, после го оставяше. Изпълнените с вода пространства между скалите, които тъй много го интересуваха, бяха залени от прилива, така че нямаше с какво да се забавлява, докато започне отливът. Като видя Ралф под палмите, приближи се и седна до него.

Прасчо носеше останките от панталонките си и тлъстото му тяло беше станало бронзово, очилата все още проблясваха, щом погледнеше нещо. Той беше единственото момче на острова, чиято коса сякаш не растеше. Останалите бяха рошави и обрасли, а косата на Прасчо си оставаше на същите редки кичури, сякаш плешивостта беше естествена за него и сегашната му оскъдна окосменост бе нещо временно, както мъхът по рогата на млад елен.

– Мислех си – започна той – за часовник. Можем да направим слънчев часовник. Ще забием една клечка в пясъка и тогава...

Трябваше да даде математически обяснения, които биха му стрували твърде много труд. затова предпочете да направи няколко бързи жеста, като фокусник.

– И самолет, и телевизор – каза кисело Ралф, – и парна машина.

Прасчо поклати глава.

– Нужни са много метални части за такова нещо – каза той, – а метал нямаме. Но клечки – да.

Ралф се обърна и неволно се усмихна. Прасчо беше досадник – неговата пълнота, неговата „асна“, неговите идеи бяха книжни и досадни, но все пак не беше безинтересно да си направиш шега за негова сметка, дори ако това станеше случайно.

Прасчо видя усмивката му и погрешно я отдаде на приятелско чувство. Сред големите се беше загнездила представата, че Прасчо не е като другите не само заради знанията му – те нямаха значение, – но защото беше дебел, защото имаше „асна“, защото носеше очила и защото проявяваше известна липса на склонност към физически труд. Сега, като забеляза, че Ралф се усмихва на неговите думи, той поиска да затвърди успеха си.

– Пръчки – колкото щеш. Всеки от нас може да си има слънчев часовник. И тогава ще знаем колко е часът.

– Много важно, че не знаем колко е часът.

– Ти нали каза, че трябва да действаме. За да ни спасят.

– Хайде, стига.

Ралф скочи на крака и се затича към басейна тъкмо когато Морис се гмурна не особено успешно. Ралф беше доволен, че има повод да промени темата. Щом Морис изплува на повърхността, той завика:

– Плъосна се по корем! Плъосна се по корем!

Морис се усмихна и зъбите му блеснаха към Ралф, когато той се гмурна с чисто вклиняване във водата. От всички момчета той се чувстваше най-добре във водата, но

днес, раздразнен от това, че се бе заговорило за спасяване, че беше споменато това безсмислено, глупаво спасяване, дори зелената водна дълбина и разпиляното на късчета златно слънце не му действаха успокоително. Вместо да остане да играе във водата, той заплува с отмерени движения, мина под Саймън, изпъзля на другия край на вира и легна там, гладък и мокър като тюлен. Прасчо, тромав както винаги, се изправи и застана до него, затова Ралф се обърна по корем, преструвайки се, че не го вижда. Миражите се бяха разсеяли и той унило огледа синята ивица на хоризонта. В следния миг беше на крака и крещеше:

– Дим! Дим!

Саймън се опита да се изправи във водата и се задави.

Морис, който се беше приготвил да скочи, се извъртя на пети, втурна се към плоската скала, след това сви към тревата под палмите. Той започна бързо да обува панталонките си, за да е готов за всеки случай.

Ралф стоеше, едната му ръка свита в юрук, другата придържаше косата назад. Саймън излизаше от водата. Прасчо триеше очила в панталонките си и се взираше в морето. Морис беше вкарал двата си крака в единия крачол – от всички момчета само Ралф беше неподвижен.

– Не виждам дим – каза Прасчо невярващо. – Не виждам дим. Къде е димът, Ралф?

Ралф не отговори. Сега и двете си длани беше притиснал на челото, така че косата да не му влиза в очите. Беше се наклонил напред и солта вече се белееше по тялото му.

– Ралф, къде е корабът?

Саймън беше застанал редом и гледаше ту към Ралф, ту към хоризонта.

Панталонките на Морис не издържаха, сцелиха се със звук, приличащ на въздишка, той ги захвърли като непотребна вещ, втурна се към гората и пак се върна.

Димът беше като стегнат малък възел на хоризонта, който бавно се развързваше. Под него имаше точка, може би комин. Пребледнял, Ралф си промърмори:

– Те ще видят нашия дим.

Сега Прасчо гледаше натам, накъдето трябваше.

– Слаб е.

Извърна се и се взря в планината. Ралф продължаваше да гледа жадно кораба. Цветът се завръщаше на лицето му. Саймън до него мълчеше.

– Знам, че очите ми са слаби – каза Прасчо, – но имаме ли дим?

Ралф помръдна нетърпеливо, като продължаваше да гледа кораба.

– Димът на планината.

Морис дотича и загледа към морето. Саймън и Прасчо се взираха към планината. Прасчо беше изкривил лице във втрещена гримаса, но Саймън извика тъй, сякаш се беше ударил.

– Ралф, Ралф!

В гласа му имаше нещо, което накара Ралф да се завърти като пумпал на пясъка.

– Кажете ми! – молеше Прасчо. – Имаме ли сигнал? Ралф пак погледна към разсейващия се дим на хоризонта, след това към планинското било.

– Ралф, кажи, моля ти се! Имаме ли сигнал?

Саймън боязливо протегна ръка, за да докосне Ралф, но Ралф се затича, прецапа плитчината в единия край на соления вир, прекоси нажежения бял пясък и навлезе под палмите. Миг след това се бореше със оплетената растителност, която беше започнала да заличава просеката от катастрофата. Саймън се затича след него последва ги и Морис. Прасчо се развика:

– Ралф! Чакай ме... Ралф!

След това и той се затича, препъна се в панталонките, които Морис беше захвърлил като ненужни, и излезе на плоската скала. Зад четирите момчета димът бавно се придвижваше по хоризонта, а на плажа Хенри и Джон хвърлиха пясък към Пърсивъл, който пак тихо си поплакваше; те тримата бяха съвършено чужди на околната възбуда.

Когато Ралф достигна долния край на браздата от катастрофата, той се беше запъхтял, но вместо да пести дъха си, започна да ругае. Макар и гол, отчаяно се втурна към оплетения трънак, така че целият се окървави. Спря точно там, където започваше планинската стръмнина. Морис го следваше на няколко крачки.

– Очилата на Прасчо! – изкрещя Ралф. – Ако огънят е угаснал, ще ни потриват...

Спря да крещи и се олюля. Прасчо едва се забелязваше – мъкнеше се тромаво по плажа. Ралф погледна към хоризонта, после нагоре към планината. Ако се забавеше, докато вземе очилата на Прасчо, дали корабът нямаше да отмине? Ако ли пък се изкачаха горе и огънят беше угаснал, нали щяха безпомощно да гледат как Прасчо лази към тях, а корабът потъва зад хоризонта? Съзнаващ, че няма време за губене, и в същото време обезумял от колебание как да постъпи, Ралф изстена:

– О, боже! Боже мой!

Саймън, който се бореше с храстите, се стресна. Ралф се запрепъва напред, безчувствен към болките, а димната ивица продължаваше да се отдалечава.

Огънят беше угаснал. Разбраха го веднага; видяха това, което знаеха още долу, на плажа, когато димът от кораба се беше появил като поздрав от дома. Огънят беше угаснал – нямаше нито дим, нито пламък; а от дежурните – нито следа. Имаше струпана купчинка готови дърва.

Ралф се обърна към морето. Хоризонтът пак се простираше безучастен и пуст, едва личеше далечна следа от дим. Като се препъваше, Ралф се затича по скалите, задържа се на ръба на розовия зъбер и закрепя към кораба:

– Върни се! Върни се!

Тичаше напред-назад по зъбера с лице към морето и като луд извисяваше глас:

– Върни се! Върни се!

Пристигнаха Саймън и Морис. Ралф ги изгледа с облещени очи. Саймън изви глава и размаза сълзите по страните си. Ралф разрови словесните си запаси, за да намери най-грубата дума.

– Оставили пискливия огън да изгасне!

Погледна надолу към враждебния хълбок на планината. Пристигна Прасчо, задъхан и разплакал като някой от малчуганите. Ралф стисна юмрук и силно с изчерви. Втрещеният му поглед, горчивината в гласа му накараха и другите да погледнат нататък.

– Ето ги.

Далече долу, между розовите сипеи край островния бряг се беше появила една процесия. Някои от момчетата носеха черни шапки, но иначе бяха почти голи. Излезеха ли на равно, започваха едновременно да вдигат тояги във въздуха. Подхващаха припев, който имаше нещо общо с товара, носен особено грижливо от отлъчилите се близнаци. Въпреки разстоянието Ралф лесно различи Джек по ръста, червенокосата глава и по това, че той оглавяваше шествието.

Саймън погледна от Ралф към Джек, както беше погледнал от Ралф към хоризонта, и онова, което видя, изглежда, го уплаши. Ралф не каза нищо а изчака шествието да се приближи. Припевът се чуваше, но от това разстояние думите не се долавяха. След Джек вървяха близнаците, понесли дълъг прът на рамене. На пръта беше провесено едно изкормено прасе и тежко се полюшваше, когато близнаците се препъваха по пътеката. Главата на прасето висеше надолу със зеещ прорез на гърлото и сякаш търсеше нещо по земята. Най-накрая, през пепелта и овъглените дървета на пожарището, до тях достигнаха думите на припева:

– Убий прасето! Заколи го! Изпий му кръвта!

Сега думите бяха разбираеми, но процесията беше стигнала до най-стръмната част на планината и за минута-две припевът замря. Прасчо подсмръкна и Саймън бързо му изшътка, сякаш бе проговорил високо в черква.

Джек, с намацано с глина лице, пръв се изкачи на билото и възбудено поздрави Ралф с вдигнато копие.

– Гледай! Убихме прасе – издебнахме ги – приближихме се в кръг...

Обадиха се и другите ловци.

– Наредихме се в кръг...

– Прилазихме...

– Прасето заквича...

Прасето се полюшваше между близнаците и на скалата падаха червени капки кръв. Двата бяха широко усмихнати и като в екстаз. Джек имаше твърде много неща да казва на Ралф и като се чудеше откъде да започне, затанцува, но след една-две стъпки си спомни, че трябва да пази достойнство, и се спря ухилен. Забеляза кръв по ръцете си и направи гримаса на отвращение, потърси къде да ги избърше, накрая ги изтри в панталонките си и се засмя.

– Оставили сте огъня да угасне – каза Ралф.

Джек се увери в това, леко раздразнен от тази неуместна забележка, но твърде щастлив, за да се ядоса от нея.

– Огъня можем отново да го запалим. Трябваше да бъдеш с нас, Ралф. Прекарахме вълшебно. То събори близнаците...

– Ударихме го...

– ...аз се мятам отгоре...

– А пък аз му прерязвам гърлото – каза Джек гордо, но все пак потрепна, произнасяйки тези думи. – Ще ми дадеш ли твоя нож, Ралф, да направя една резка на дръжката?

Момчетата се разбъбриха и разскачаха. Близнаците продължаваха да се смеят.

– Имаше потоци кръв – каза Джек, като се засмя, потръпвайки, – само да беше видял!

– Всеки ден ще ходим на лов...

Ралф заговори с дрезгав глас. Той не беше помръднал.

– Оставили сте огъня да изгасне!

Това повтаряне смути Джек. Погледна към близнаците, след това обратно към Ралф.

– Трябваше да ги вземем за хайката, иначе нямаше да има достатъчно хора за кръга.

Той се изчерви, разбрал, че е направил грешка.

– Огънят е изгаснал за час-два, ще го запалим отново...

Той забеляза, че голото тяло на Ралф е цялото в драскотини и че четиримата мрачно мълчат. Благодетелен в щастието си, той поиска да ги приобщи към хубавото събитие. Главата му гъмжеше от впечатления; спомни си какво бяха изпитали, когато се бяха нахвърлили върху прасето, което се опитваше да се изтръгне, отново го обзе гордост от това, че са успели да надхитрят едно живо същество, да наложат волята си над него, да му вземат живота с такава наслада, с каквато се отпива една дълга глътка.

Той разтвори ръце.

– Трябваше да видиш колко кръв изтече!

Ловците, които се бяха посмълчали, пак зашумяха при тези думи. Ралф отметна назад косата си. Ръката му сочеше към празния хоризонт. Гласът му беше силен и рязък и ги накара да млъкнат.

– Имаше кораб.

Джек, изведнъж изправен пред нещо, от което трябваше да се направят много и страшни изводи, предпочете да затвори очи за тях. Положи ръка върху прасето и изтегли ножа си. Ралф отпусна надолу ръката си със стиснат пестник и гласът му потрепера.

– Имаше кораб. Ей там. Каза, че ще наглеждаш огъня, а си го изоставил!

Той направи крачка към Джек, който се извърна и застана срещу него.

– Можеха да ни видят. Можехме да си отидем у дома...

Думите бяха твърде горчиви за Прасчо, който забрави стеснителността си пред осъзнаването на тежката загуба. Той завика пискливо:

– Ти, дето само за кръв мислиш! Ти, Джек Мерию, с твоя лов! Можехме да си отидем у дома...

Ралф изблъска Прасчо настрана.

– Казахме, че аз съм вожд и ще правите, каквото ви кажа. Много дрънкате. Една колиба не можете да построите, а тръгвате на лов и оставяте огъня...

Извърна се и за миг замълча. След това пак се обади и гласът му секна от вълнение.

– Имаше кораб...

Един от по-малките ловци зариде. До съзнанието на всички стигаше печалната истина. Джек силно се изчерви. Като дърпаше прасето и го сечеше с ножа, той каза:

– Беше тежка работа. Нужни бяха всички.

Ралф се извърна.

– Когато правихме заслоните, пак имяхме нужда от всички. Но ти трябваше да отидеш на лов...

– Трябва ни месо.

Казвайки това, Джек се изправи с окървавения нож в ръка. Двете момчета застанаха едно срещу друго. От една страна – увлекателният свят на лова, тактиката, дивата възбуда, умението; от друга – светът на копнежите по дома и на възнегодувалия здрав разум. Джек прехвърли ножа в лявата си ръка и докато отмяташе назад сплъстената си коса, изцапа челото си с кръв.

Прасчо започна отново.

– Що го оставихте да изгасне? Казвахте: ще има огън, ще има дим...

Тези думи, отправени му от Прасчо, и хълцуканията, означаващи съгласие от страна на някои от ловците, тласнаха Джек към насилие. В сините му очи се появиха опасните искри. Пристъпи напред и решил, че най-накрая има на кого да си го изкара, удари Прасчо и корема с юмрук. Прасчо изпъшка и седна. Джек застана над него. Гласът му беше зъл поради претърпяното унижение.

– Хайде де, хайде де, дебелане.

Ралф направи крачка напред, а Джек плесна Прасчо по тавата. Очилата му отхвъркнаха и издрънчаха по камъните.

– Очилата ми – извика Прасчо ужасен.

Той започна да лази и да ги търси пипнешком, но Саймън го изпревари и му ги подаде. Тук, на върха на планината, Саймън усети, че около него прърхат крилата на убийствени пориви.

– Едното стъкло е строшено.

Прасчо грабна очилата и си ги сложи. Погледна недоброжелателно към Джек.

– Не мога без очила. Сега съм все едно с едно око. Ще видиш ти...

Джек направи крачка към Прасчо, който хукна и спря едва когато помежду им остана една голяма скала. Подаде глава над нея и погледна Джек с еднооко, проблясващо стъкло.

– Сега имам само едно око. Ще видиш ти...

Джек го подигра:

– Ще видиш ти, а?

Прасчо и тези подигравки бяха тъй смешни, че ловците се разсмяха. Джек се почувства насърчен. Той продължи да имитира как Прасчо беше побягнал и смехът се превърна в истеричен пристъп. Ралф усети, че устните му неволно потръпват; ядоса се, че се поддава.

Той промълви:

– Това беше мръсен номер.

Джек прекрати кълченията и застана пред Ралф.

– Добре де! – почти изкряска той.

Погледна към Прасчо, към ловците, към Ралф.

– Съжалявам. За огъня, искам да кажа. Това е. Аз...

Напрегна волята си.

– ...аз се извинявам.

Ловците зашумяха, възхитени от това мъжко поведение. Очевидно те бяха на мнение, че Джек е постъпил тъй, както трябва, че с рицарската си постъпка – искайки извинение – той вече е правата страна, а Ралф, който знае защо – виновната. Зачакаха Ралф да отговори също тъй благородно.

Но гърлото на Ралф се беше свиело, отказваше да изрече очакваните думи. Джек не само се беше провинил, ами сега прибягваше до тази дразнеща словесна хитрост. Огънят беше оставен да угасне, корабът беше отминал. Не виждаха ли те това? И вместо очаквания благороден жест през гърлото му се процедиха думи на гняв:

– Това беше мръсен номер.

Стояха смълчани на върха на планината, в очите на Джек се появи и изчезна познатият непроницаем блясък. Накрая Ралф измърмори ядосано:

– Добре, запалете огъня.

След като имаха да извършат нещо определено и полезно, част от напрежението спадна. Ралф не каза нищо повече, не направи нищо, остана вгледан в пепелта около краката си. Джек беше шумен и деен. Даваше заповеди, пееше, подсвиркуваше, подхвърляше по някоя дума към смълчания се Ралф – думи, които не се нуждаеха от отговор, така че нямаше опасност да бъдат отминати с обидно мълчание; а Ралф си оставаше мълчалив. Никой, дори Джек не се осмели да му каже да се отмести и накрая трябваше да нахладат огъня на три стъпки встрани, където мястото не беше тъй

удобно. С това Ралф се утвърди като вожд по такъв безспорен начин, какъвто не би изнамерил, дори с дни да бе мислил. Срещу това тъй неподдаващо се на описание и тъй ефикасно оръжие Джек, без да знае защо, беше обзет от гняв. Когато огънят беше накладен, между тях се издигаше висока стена.

Щом наредиха дървата за огъня, назря нова криза. Джек нямаше с какво да го запали. Тогава, за своя изненада, Ралф отиде към Прасчо и му взе очилата. До Ралф не усети как, след като една връзка между него и Джек се беше скъсала, беше се създала друга.

– Ще ги донеса обратно.

– Ще дойда и аз.

Прасчо стоеше зад него като островче сред море от непонятни цветни петна, докато Ралф коленичи и фокусира светлото петно. Огънят поде мигновено. Прасчо протегна ръце и сграбчи очилата си обратно.

Пред разцъфналото цвете от вълшебни красиви виолетови, червени и жълти пламъци злината се стопи. Те бяха кръг деца пред лагерния огън и дори Прасчо и Ралф се почувстваха почти приобщени. Скоро няколко момчета се втурнаха надолу по склона да търсят още съчки, а Джек се зае да разреже прасето. Опитиха се да държат цялото прасе набучено на кол над огъня, но шишът изгоря, а прасето не се беше опекло. Накрая започнаха да набучват на пръчки парчета месо и да ги пекат на жарта; дори и така момчето, което държеше шиша, се изпичаше почти толкова, колкото и месото.

Ралф усети, че устата му се пълни със слюнки. Мислеше да се откаже от месото, но съпротивителните му сили се бяха стопили от досегашната диета, състояща се от плодове, ядки и от време на време по някой краб или риба. Прие парче полуизпечено месо и го захапа като вълк.

Прасчо, който изпитваше същото, каквото и Ралф, се обади:

– А за мене няма ли?

Джек беше решил да го държи в напрежение, за да покаже властта си; но след като Прасчо обяви пред всички, че е бил пропуснат, си навлече допълнителна жестокост.

– Ти не си ловувал.

– И Ралф не е – каза Прасчо, преглъщайки слюнката си. – нито Саймън. А в крабите т'ва не е никакво месо – додаде той.

Ралф се размърда неловко. Саймън, седнал между близнаците и Прасчо, изтри уста и побутна своето месо върху скалите пред Прасчо, който го грабна. Близнаците се изкикотиха, а Саймън наведе лице засрамен.

Тогава Джек скочи на крака, отрязва голямо парче месо и го хвърли в краката на Саймън.

– На! Глупак такъв!

Изглежда ядосано Саймън.

– Вземи го!

Завъртя се на пета, център на учудения кръг от момчета.

– На мен дължите това месо!

В него се бяха наслоили толкова много потискани огорчения, че гневът му смразяваше със своята примитивност.

– Боядисах си лицето, издебнах го. Сега вие ядете всички, а пък аз...

Тишината обхвана планинския връх, докато започна отчетливо да се чуват прашенето на съчките в огъня и съскането на печашото се месо. Гледаха Джек с уважение, а той беше търсил разбиране. Ралф стоеше сред пепелта на сигналния огън, ръцете му бяха пълни с месо и също мълчеше.

Накрая Морис наруши мълчанието. Насочи разговора към единствената тема, която интересуваше всички:

– Къде намерихте прасето?

Роджър посочи към неприветливия овраг:

– Там бяха – при морето.

Джек, окопитил се, не можеше да понесе друг да описва вместо него. Той бързо се намеси.

– Пръснахме се във верига. Лазих на ръце и крака. Копията се чупеха, защото нямат острие със законотрящ зъбец. Прасето избяга и вдигна страшна врява...

– Обърна се назад и се затича в кръга, кръвта му течеше...

Всички момчета говореха едновременно, облекчени и възбудени:

– Затегнахме кръга...

– От първия удар задните му крака се схванаха, наобиколихме го отвсякъде и започнахме да удряме да удряме...

– Аз му прерязах гърлото...

Близнаците, пак засмени като един, скочиха и започнаха да тичат един около друг. Присъединиха се и останалите, като крещяха и издаваха звуци на умиращо прасе.

– Фрас по тиквата!

– Обърши му един!

След това Морис пое ролята на прасето и квичейки, се затича към центъра, а ловците, пак в кръг, си даваха вид, че го бият. Затанцуваха и подеха:

– Убий прасето! Заколи го! Прасни го по зурлата!

Ралф ги гледаше със завист и недоволство. Изчака да се уморят и песента да заглъхне и едва тогава каза:

– Свиквам събрание.

Спряха се един след друг и го изгледаха.

– С рапана. Свиквам събрание дори ако се завърнем по тъмно. Долу на скалата. Щом го надуя. Веднага.

Обърна се и заслиза по склона.

ПЕТА ГЛАВА

ВОДНОТО ЧУДОВИЩЕ

Приливът беше започнал и между водата и избелелите, сплътсени водорасли край палмовата тераса беше останала само тясна ивица. Ралф предпочете да върви по водораслите, защото искаше да мисли, а само тук можеше да върви, без да внимава къде стъпва. Както крачеше край водата, хрумна му нещо, което го изпълни с учудване. Изведнъж осъзна колко уморителен е този живот, след като по всяка пътека трябва непрекъснато да разрешаваш задачата къде да стъпиш, а значителна част от съзнателния живот се състои в това да гледаш в краката си. Спря с лице към ивицата. Спомни си за ентусиазма на първата експедиция, както човек си спомня за щастливо отлетелите детски дни, и се усмихна иронично. Извърна се и тръгна обратно към плоската скала, а слънцето го заслепяваше. Беше време за събранието и докато крачеше под късния омаен залез, внимателно обмисляше какво да каже в речта си. Събранието трябваше да бъде без грешка, да няма отплесване по въображаеми...

Обърка се в лабиринт от мисли, неясни поради това, че не можеше да ги облече в думи. Намръщи се и отново се съсредоточи.

А събранието трябваше да е делово, не за забавление. При тази мисъл ускори крачка; той чувстваш едновременно нетърпение, усещаше и клонящото към залез слънце, и повея в лицето си от скоростта, с която се движеше. Вятърът притисна сивата риза към гърдите му така, че той – в новото си настроение – забеляза гънките и – бяха станали неприятни и твърда като картон; забеляза как орфаните ръбове на панталонките бяха протрили и зачервили кожата отпред на бедрата му. Потръпвайки при тази мисъл, той осъзна, че е мръсен и се е занемарил; даде си сметка колко му е противно непрекъснато да отмята от очите си кичурите сплътена коса и вечер, когато слънцето се скрие, да се мушка в леглото от шумящи сухи листа. При тази мисъл започна да тича.

Плажът край соления вир беше изпъстрен с групи от момчета, които чакаха да започне събранието. Сториха му път – знаеха какво беше станало с огъня и разбраха, че на Ралф не му е до шег.

Мястото за събрания, където беше застанал, имаше почти формата на триъгълник, но неправилен и нескопосан, както и всичко друго, направено от тях. Най-напред – пънът, на който той седеше; сух дънер, твърде голям, за да е израсъл на скалистата плоскост. Може би тук го беше довял някой от онези страховити тихоокеански урагани. Палмовият дънер лежеше успоредно на бреговата линия, така че, седнал на него, Ралф гледаше към острова, но за момчетата представляваше само една тъмна фигура, открояваща се на фона на светлеещата лагуна. Двете страни на триъгълника, в чиято основа беше дънерът, бяха по-неясно очертани. Отдясно имаше един ствол, излъскан в горната си част от движенията на седящите немирници, но не тъй голям и

удобен като пъна на вожда. Вляво имаше четири малки ствола, един от които – най-отдалеченият – отчайващо неустойчив и разклатен. Не едно събрание се беше прекъсвало от избухналите смехове, когато някой се облегнеше непредпазливо назад и няколко момчета паднеха заднишком в тревата. Едва сега Ралф си даде сметка, че на никого – нито на него, нито на Джек, нито на Прасчо – не бе хрумнала простата мисъл да донесе един камък и да го вклини за подпора. И така щяха до безкрайност да търпят незакрепеният дънер да се измита, защото, защото... Отново затъна в дълбоки води.

Пред всеки един от повалените пънове тревата беше отъпкана, но в средата на триъгълника тя растеше буйна и висока. На върха му – също, защото там не сядаше никой. От всички страни около мястото за събрания се издигаха сиви стъбла, прави или наклонени, и поддържаха ниския листат покрив. От двете страни беше плажът, отзад лагуната, а отпред тъмнееше островът.

Ралф се насочи към пъна на вожда. Никога не бяха правили събрание толкова късно. Затова мястото им изглеждаше тъй различно. Обикновено надолу по зеления покрив играеше плетеница от златисти отражения и лицата им също бяха осветени от долу на горе, както, мислеше си Ралф, когато държиш електрическо фенерче в ръце. Но сега слънцето захождаше в страни, така че сенките си бяха там, където трябваше да бъдат.

Отново започна да се губи в догадки – нещо, което не му беше присъщо. След като лицата са различни, осветени отдолу или отгоре – какво тогава е едно лице? Какво е всичко друго?

Ралф се размърда нетърпеливо. Работата беше в това, че след като си вожд, трябва да мислиш, трябва да си умен. Освен това сгодният миг отлита, така че трябва да решаваш светкавично. Това те заставя да мислиш, защото мисленето е нещо ценно, което дава резултати...

Само че, реши Ралф, приближавайки се към мястото на вожда, аз не умея да мисля. За разлика от Прасчо. Още веднъж през тази вечер Ралф трябваше да направи преоценка на стойностите. Прасчо можеше да мисли. Главата му, тлъстата му глава сечеше, само че Прасчо не беше вожд. Но Прасчо, колкото и смешен да беше на вид, можеше да мисли. Ралф бе вече специалист по въпроса за мисленето и можеше да различава онези, които умеят да мислят. Слънцето в очите му припомни, че времето тече затова взе рапана от дървото и разгледа повърхността му. От дългото стоене на сухо жълтото и розовото бяха избелели, станали бяха белезникаво-прозрачни. Ралф изпита обич и дори уважение към рапана, макар че сам го беше извадил от лагуната. Застана пред събранието и допря раковината до устните си.

Останалите очакваха това и незабавно се приближиха. Тези, които знаеха, че е минал кораб, докато огънят е бил изгаснал, бяха смълчани, съзнавайки, че Ралф е ядосан; докато другите, които не знаеха, включително и малките, бяха повлияни от общата потиснатост. Мястото за събрания бързо се изпълни; Джек, Саймън, Морис и повечето от ловците – отдясно на Ралф; останалите отляво, на слънце. Прасчо се приближи и застана извън триъгълника. Това означаваше, че той иска да слуша, но няма да говори – един вид жест на неодобрение. – Работата е там, че се налага събрание. Всички мълчаха, но в лицата, обърнати към Ралф, се четеше напрежение. Той размахна рапана. Опитът вече го беше научил, че елементарни думи като тези, които бе казал, трябва да бъдат повторени поне два пъти, за да могат всички да ги разберат. Човек трябваше да седне и когато всички очи се вперят в рапана, така да отронва думите, че те да падат като тежки кръгли камъни сред насядалите или наклакали групички. Търсеше прости думи, за да могат дори малките да разберат за какво е било свикано събранието. По-късно може би онези, които умееха да говорят – Джек, Морис, Прасчо, – щяха да използват цялата си вещина, за да дадат друга насока на събранието; но сега, в началото, темата на обсъждането трябваше да се определи пределно ясно.

– Налага се събрание. Не за да се забавляваме. Не за па се смеем и да падаме от пъновете... – Малчуганите, седнали на разклатения дънер, се засмяха и се спогледаха – ...не за да си правим шеги или – той вдигна рапана, търсейки вярната дума, – за да покажем колко сме умни. Не за това. А за да се разберем веднъж завинаги.

Замълча за миг.

– Дълго време се чудих. Блъсках си ума. Знам какво трябва – едно събрание, на което да се разберем. И започвам пръв.

Поспря се за миг и по навик отметна с ръка косата си назад. Прасчо, след като безрезултатно бе изразявал протеста си, се приближи на пръсти и се присъедини към другите.

Ралф продължи.

– Много пъти правихме събрания. На всеки му е приятно да говори и да се събираме. Решаваме. А после не изпълняваме. Решихме да носим вода от поточето и да я оставяме в тези кокосови черупки под пресни листа. Няколко дни имахме вода. А сега няма. Черупките са празни. Пие се от реката.

Разнесе се одобрително мърморене.

– Не че има нещо лошо в това да се пие от реката. Искам да кажа, бих пил по-скоро от онова място – нали се сещате, – вирчето с водопада, отколкото от някаква си кокосова черупка. Само че казахме – ще носим вода. А не носим. Следобед имаше само две пълни черупки.

Облиза устни.

– После колибите. Заслоните.

Мърморенето отново се надигна и замря.

– Повечето спят в заслоните. Довечера, с изключение на Самиерик горе при огъня, всички ще спят в заслоните. Кой ги построи?

Изведнъж децата зашумяха. Всички бяха строили заслоните. Ралф трябваше отново да размаха рапана.

– Чакайте малко! Питам, кой построи трите? Първия го строихме всички, втория го строихме четирима, а последния, ей там, го строихме само двамата със Саймън. Затова е такъв – едва се крепи. Няма какво да се смеете. Ако пак завали, той може да се срути. А като вали, не можем без заслони.

Поспря се и се изкашля.

– Още нещо. Решихме, че клозетът ни ще е на онези скали зад басейна. И така е разумно, защото приливът изчиства мястото. На вас, малчуганите, това ви е известно.

Тук-там някой се изкикоти, размениха се бързи погледи.

– Сега ходите навсякъде. Дори край заслоните и на носа. Вие, малките, като се наядете с плодове, ако изведнъж видите зор...

Събранието се заливаше от смях.

– Казах: хване ли ви разстройство, няма да ядете плодове. Това е мръсотия!

Сграбчи отпред своята втвърдила се сива риза.

– Истинска мръсотия. Ако не можете да изтраете, ще тръгнете по брега към скалите. Ясно ли е?

Прасчо посегна към рапана, но Ралф поклати глава. Беше си наумил точка по точка какво има да каже.

– Ще трябва пак да ходим там, при скалите. Тук наоколо е станало мръсно. Той направи пауза. Събранието усети, че приближава нещо важно, и напрегнато очакваше какво ще стане. – И освен това: за огъня.

Ралф издиша въздуха от гърдите си, въздишката предизвика ехо сред аудиторията. Джек се залови дялка парче дърво с ножа си и прошепна нещо на Робърт, който отвърна очи.

– Огънят е най-важното нещо за нас на този остров. Как ще ни спасят освен по чиста случайност, ако не поддържаме огъня? Толкова ли е трудно да поддържаме един огън?

Той направи движение с ръка.

– Да се погледнем! Колко сме? И да не можем да поддържаме един огън, за да има дим! Не разбирате ли? Не виждате ли, че докато сме живи, не трябва да оставяме огънят да угасне?

Откъм ловците се разнесе гузен смях. Ралф се обърна към тях разпалено:

– Вие, ловци! Може да се смеете! Но казвам ви, че огънят е по-важен от едно прасе, колкото и често да успявате да докопате някое. Не виждате ли всички тук?

– Той разпери ръце и се обърна към целия триъгълник. – Докато сме живи, горе да има дим!

Той замълча, обмисляйки какво беше следващото.

– И друго.

Някой извика:

– Много работи станаха.

Разнесе се мърморене в знак на съгласие. Ралф реши да не обръща внимание.

– И още нещо. Ние почти опожарихме острова. И си прахосваме времето – търкаляме скали, кладем малки огньове за готвене. Обявявам го това и то става правило, защото съм вожд. Огън ще има само на планината. Никъде другаде.

Веднага настъпи суматоха. Момчетата се изправиха и закрещяха. Ралф също им крещеше.

– Ако някой иска да пече риба или крабове, спокойно може да отиде горе на върха. Така ще сме сигурни.

В светлината на залязващото слънце към рапана се протегнаха ръце. Ралф го задържа и скочи на пъна.

– Исках да ви кажа всичко това. Сега ви го казах. Гласувахте аз да съм вожд. Сега ще правите, каквото аз кажа.

Те постепенно се успокоиха и пак насядаха. Ралф се отпусна на дънера и заговори с обикновения си глас.

– Така че, запомнете. Тоалетната – на скалите Поддържа се огънат, за да има непрекъснато димен сигнал. Няма да носите огън от планината долу. Ще носите храната горе.

След зацарилото унило настроение Джек се изправи свъсен и протегна ръце.

– Още не съм свършил.

– Но откога говориш!

– Рапанът е у мен.

Джек седна, мърморейки.

– И последно. Нещо, за което има смисъл да си поговорим.

Той изчака, докато на платформата се възцари пълна тишина.

– Нещата не вървят на добре. Не знам защо. Започнахме добре, хубаво ни беше.

И после...

Той леко раздвижи рапана, като гледаше над главите им в неопределена точка, спомняйки си за звяра, змията, пожара, думите, издаващи страх.

– ...после някои започнаха да се страхуват.

Надигна се мърморене, почти стенание и заглъхна. Джек беше престанал да си дялка. Ралф продължи рязко:

– Но това са бебешки приказки. Ще я оправим тая работа. Така че последното, това, за което трябва да си поговорим, е един вид да решим за страха.

Косата му пак беше паднала в очите.

– Трябва да поговорим за страха и да решим, че просто не си струва. И аз понякога се боя, но това е глупост! Все едно да вярваш в таласъми. След като си изясним това, започваме всичко отначало и вече ще внимаваме за неща огъня. – За миг си представи трите момчета, които вървят по огрения от яркото слънце плаж – И ще ни е добре.

Тържествено Ралф положи рапана на дънера себе си в знак, че е привършил да говори.

Слънчевите лъчи, които все още ги огряваха, бяха почти хоризонтални.

Джек се изправи и взе рапана.

– Значи това събрание е, за да си изясним всичко. Аз ще ви обясня. Вие, малчуганите, започнахте всичко това с вашите приказки, че ви било страх. Зверове! Откъде? Всеки се плаши понякога, но няма как без това. А Ралф казва, че нощно време пиците. Какво е това, ако не кошмарни сънища? Във всеки случай вие нито ходите на лов, нито строите, нито помагате – ревльовци и слабаки – това сте вие. А пък страхът – ще свикнете с него, както и ние останалите.

Ралф гледаше Джек зяпнал, но Джек не забелязваше.

– Работата е, че страхът не може нищо да ви направи, както и един сън не може. На този остров няма никакви зверове, от които да се страхуваме. – Той огледа редицата малчугани, които си шепнеха. – Ако нещо ви докопа, така ви се пада, ревльовци и готованковци такива! Но няма никакво животно...

Ралф го прекъсна раздразнено.

– Какво значи всичко това? Кой е споменавал нещо за животно?

– Ти, онзи ден. Каза, че сънуват и пицят. Сега говорят не само малчуганите,

но и моите ловци понякога, говорят за нещо, за нещо тъмно, за някакъв звяр или животно. Аз чух. Да не мислите, че не съм. Сега слушайте. На един малък остров не може да има големи животни. Само прасета. Лъвове и тигри има само в големи страни като Африка и Индия...

– И в зоологическата градина...

– Рапанът е у мен. Не говоря за страха. Говоря за звяра. Плашете се, ако искате. Но звярът...

Джек спря, прегърнал рапана, и се обърна към своите ловци с мръсни черни шапки:

– Ловец ли съм аз, или не?

Те кимнаха утвърдително. Той беше ловец. В това никой не се съмняваше.

– Добре тогава. Обиколил съм целия остров. Сам. Ако имаше чудовище, щях да го видя. Плашете се, щом ви харесва, но в тази гора няма чудовище.

Джек остави рапана и седна. Цялото събрание го акламира с облекчение. Тогава Прасчо протегна ръка.

– Не съм съгласен с всичко, което каза Джек, но с някои работи съм. Разбира се, в гората няма чудовище. Няма, я! Какво ще яде?

– Прасета.

– Прасета ядем ние.

– Прасчо!

– Рапанът е у мен – възмути се Прасчо. – Ралф, те трябва да мълчат, нали така? Вие, малките, да мълчите! Искам да кажа, че не съм съгласен с това де, за страха. Разбира се, че няма от какво да се боим в гората. Че нали и аз съм влизал в нея! Още малко и ще започнете да говорите за призраци и разни такива работи. Ние следим какво става и ако нещо не върви, ще го оправим.

Той свали очилата си и примигна към дечурлигата. Слънцето се бе скрило тъй рязко, сякаш някой бе угасил лампа.

Той отново се залови да обяснява.

– Ако ви присвие болка в корема, по-малка или по-голяма...

– Ти си по-голяма...

– Като се насмеете, може би ще можем да продължим събранието. И ако малчуганите пак седнат на дървото, дето се измята, ще се изтърсят моменталически. Така че по-добре да седнат на земята и да слушат. Не! Има си за всичко лекари, дори за това дали ти е наред вътре в ума. Да не искаш да кажеш, че тук непрекъснато трябва да се боим, без да има от какво? Животът – продължи разпалено Прасчо – е научен, т'ва е положението. След година-две, като свърши войната, те ще пътуват до Марс и обратно. Знам, че няма чудовище – с нокти и тъй нататък, искам да кажа, – ама знам, че и за страх няма нищо.

Прасчо замълча.

– Освен...

Ралф се размърда неспокойно.

– Освен какво?

– Освен страха от хората.

Насядалите момчета нададоха нещо средно между смях и присмехулно подвикване. Прасчо сниши глава и бързо продължи.

– Затова да поговорим с малкия, дето разправяше за звяра, и може да разбере колко глупав е бил.

Малчуганите се разбръщолехиха помежду си, после един от тях излезе напред.

– Как се казваш?

– Фил.

За малчуган беше самоуверен – протегна ръка към рапана и го прегърна като Ралф, оглеждайки се на всички страни, за да си осигури вниманието на всички, преди да заговори.

– Снощи сънувах, сънувах страшен сън: че се бия с някакви работи. Бях сам извън заслона и се биех с тези работи, с тези пълзящи работи, дето се вият по дърветата.

Той спря и другите малчугани се засмяха с ужас и съучастие.

– Тогава се уплаших и се събудих. И бях сам извън заслона, и пълзящите работи си бяха отишли.

Осезаемият ужас от казаното, тъй разбираемо, тъй оголено и страховито, накара всички да затаят дъх. Иззад бялата раковина тъничкият гласец на детето продължи:

– И се уплаших, и тъкмо да повикам Ралф, гледам между дърветата нещо се движи, нещо голямо и страшно.

Той замлъкна, споменът го плашеше, но му беше приятно, че предизвиква смайване.

– Това е бил кошмарен сън – каза Ралф, – той е вървял насън.

През събранието премина шепот на съгласие.

Малкият упорито поклати глава.

– Аз спях, когато беше боят с пълзящите работи, а когато те си отидоха, аз бях буден и видях как нещо голямо и страшно се движеше между дърветата.

Ралф протегна ръка за рапана и малкият седна.

– Спях си. Навън не е имало никой. Как може някой да скита в гората нощем? Някой ходил ли е? Някой излизал ли е навън?

Дълъг миг на мълчание и накрая събранието се изсмя при мисълта, че някой би се осмелил да излезе навън в тъмнината нощем. Тогава Саймън се изправи и Ралф го погледна изумено.

– Ти! Че какво си търсил в тъмното? Саймън, решил отведнъж да изясни нещата, сграбчи рапана.

– Искях да отида... на едно място... едно място, дето аз си го знам.

– Какво място?

– Едно място, дето аз си го знам. Едно място в джунглата.

Той се поколеба.

Джек обобщи със свойствения си презрителен тон, който беше едновременно ироничен и слагаше точка на съмненията:

– Не е можал да устиска.

Малко обиден заради Саймън, Ралф взе раковината обратно, като в същото време строго гледаше Саймън в очите.

– Добре, друг път да не се повтаря. Ясно ли е? Нощем – не. И без това достатъчно дрънкат за разни зверове, така че няма нужда малките да те виждат да се прокрадваш като...

Надигна се подигравателен смях, но в него имаше също страх и порицание. Саймън отвори уста да се обади, но рапанът беше у Ралф, така че той отстъпи към мястото си.

Когато събранието се успокои, Ралф се обърна към Прасчо.

– Е, Прасчо?

– Има още един. Тоя.

Малчуганите изблъскаха напред Пърсивъл и го оставиха сам. Той застана в средата, сред тревата, която стигаше до коленете му, свел очи към краката си, които не се виждаха, и се опитваше да се държи тъй, сякаш се намира сам в палатка. Ралф си спомни за едно друго момченце, което бе стояло така, и потръпна при спомена. Беше потискал мисълта, прогонил беше образа и само някакво стечение на обстоятелствата, твърде точно възпроизвеждане на случилото се, можеше да го извлече на повърхността. Не броиха повече малчуганите, отчасти защото нямаше как да се уверят, че когато те кажат, че никой не липсва, наистина всички са налице, и отчасти защото Ралф знаеше отговора поне на един от въпросите, които Прасчо беше поставил на върха на планината. Имаше всякакви момченца – русокоси, тъмнокоси, с лунички, всички бяха мръсни, но по лицето на нито едно от тях нямаше родинен белег.

Никой не беше видял отново онова с белега като петно от черничев сок. Но тогава Прасчо беше увещавал и беше сплашвал. Признаващ негласно, че си спомня онова, което не биваше да се споменава, Ралф кимна към Прасчо:

– Добре. Питай го.

Прасчо коленичи, като държеше рапана.

– Хайде сега да кажеш как се казваш.

Малкият се сви във въображаемата си палатка. Прасчо се обърна безпомощно към Ралф, който повтори рязко:

– Кажи как се казваш!

Раздразнена от мълчанието и от отказа, аудиторията започна да скандира:

– Как се казваш? Как се казваш?

– Тихо!

Ралф се взря в детето в здрача.

– Хайде сега кажи как се казваш.

– Пърсивъл Уимз Медисън, Наместничеството, Харкорт Сейнт Антъни, Хантс, телефон, телефон, теле...

Тъй като цялата тази информация беше свързана възпоминания, предизвикващи горчива тъга, малкият се разплака. Лицето му се сгърчи, от очите му закапаха сълзи, устата му се разтвори, зейна тъмнеещо квадратно отверстие. Отначало той беше няма изображение на мъката; след това от него започнаха да се изтръгват вопли, силни и неспиращи като звука на раковината.

– Млъкни! Чуваш ли, млъкни!

Пърсивъл Уимз Медисън не желаше да млъкне. Беше се отприщила вълна, която не можеше да бъде спряна нито от духовно надмощие, нито от физическа заплаха. Плачът продължаваше, дъх след дъх, сякаш го напмпваше, за да го поддържа изправен, и сякаш детето беше заковано за него.

– Млъкни! Млъкни!

Защото малчуганите вече не млъчаха. Те подсетени за личната си скръб; а може би почувстваха, че имат дял в някаква скръб, която би трябвало да с нарече мирова. Разплакаха се от солидарност, някои от тях почти тъй силно като Пърсивъл.

Спаси ги Морис. Той извика:

– Гледайте!

И се престори, че пада. Потри уж натъртените си задни части и седна на измятия се ствол така, че се изтръколи на тревата. Не беше добър комедиант, но успя да отвлече вниманието на Пърсивъл и останалите и те се засмяха, подсмърчайки. А после смехът ги обзе тъй неудържимо, че и големите се присъединиха.

Пръв Джек успя да бъде чут. Раковината не беше у него, следователно говореше не по правилата, но никой не възрази.

– Дай да се разберем за чудовището!

С Пърсивъл ставаше нещо странно. Той се прозя и се олюля, затова Джек го хвана и го раздруса.

– Къде живее това чудовище? Пърсивъл се отпусна в ръцете на Джек.

– Много е хитро това чудовище – присмя се Прасчо, – щом може да се укрие на този остров.

– Джек е ходил навсякъде...

– Къде може да живее едно чудовище?

– Глупости, чудовище!

Пърсивъл смотолевя нещо и събранието пак се разсмя. Ралф се наклони напред.

– Какво казва?

Джек изслуша отговора на Пърсивъл и го пусна. След като вече не го държаха, Пърсивъл, почувствал успокояващото присъствие на толкова много хора около себе си, се отпусна на високата трева и заспа.

Джек се изкашля и съобщи сякаш между другото:

– Разправя, че чудовището излизало от морето. Смеховете замряха. Пряко волята си Ралф се извърна, на фона на лагуната ос открии тъмната му приведена фигура. Другите проследиха погледа му; отправиха очи към ширналата се водна площ и към откритото море отвъд нея, загадъчно пространство с цвят на индиго, криещо безкрай опасности; вслушаха се в тихия като въздишка шепот откъм рифа.

Морис заговори тъй силно, че те подскочиха.

– Татко казва, че в морето имало все още непознати животни.

Пак започнаха пререканията. Ралф протегна проблясващата раковина и Морис послушно я пое. Събранието утихна.

– Джек е прав, като казва, че хората, тъй или иначе, винаги се страхуват, така че няма нищо особено, дето и вие се страхувате. Ама като казва, че на острова има само прасета, сигурно е така, ама и той не знае, не може да е сигурен, искам да кажа, де... – Морис си пое въздух.

– Татко вика, има едни, как се викаха, дето правят мастило – сепии, – дето са дълги по сто метра и могат да лапнат цял кит. – Той пак замлъкна и весело се засмя.

– Аз, разбира се, не вярвам в чудовището. Както вика Прасчо, животът е научен, ама от де да знаем? Искам да кажа, че не може да сме сигурни, де...

Някой извика:

– Сепията не може да излезе вън от водата!

– Може!

– Не може!

Миг и скалата се изпълни със спорещи и жестикулиращи сенки. За седналия Ралф всички бяха пощурели. Страх, чудовища, вместо да признаят единодушно, че най-важното бе огънат; а когато човек се опитваше да внесе яснота, разговорът се отплесваше, вземаше нов, неприятен обрат.

Видя нещо да се белее до него, сграбчи рапана от Морис и го наду с все сила. Събранието замлъкна стреснато. Саймън беше до него, протягаше ръце към рапана. Саймън изпитваше остра необходимост да говори, но много се боеше да говори пред публика.

– Може пък – започна колебливо той, – може пък да има чудовище.

Събранието нададе неистов вик, Ралф се изправи смаян.

– Ти, Саймън! Ти да вярваш в това?

– Не знам – каза Саймън. Сърцето му биеше тъй силно, че се задъхваше. – Но... Бурята избухна.

– Сядай!

– Млъквай!

– Вземи му рапана!

– Майната ти!

– Затваряй си устата!

Ралф извика:

– Чуйте го! Рапанът е у него!

– Искам да кажа... може причината да е в нас.

– Глупости!

Обади се беше Прасчо, също забравил всякаква благопристойност.

Саймън продължаваше:

– Може да е един вид...

Саймън не намери думи да изрази най-същественния недъг на човешкия род. Осени го спасителна мисъл.

– Кое е най-мръсното нещо на света?

Последваха недоумение и тишина, които Джек прекъсна с една груба, изразителна дума. Това предизвика връх на възторг. Малчуганите, които пак се бяха настанили на клатушкащото се стъбло, отново паднаха, но не се оплакаха. Ловците пицяха от възторг.

Опитът на Саймън стана на пух и прах, смехът беше жесток удар и той се сви беззащитен на мястото си.

Най-накрая събранието се усмири. Някой се обади без да е взел думата:

– Може би иска да каже, че това е един вид привидение.

Ралф вдигна раковината и се взря в мрачината. В нея светлееше само бледният плаж. А малчуганите не се ли бяха приближили по-плътно един до друг? Да, наистина – сгушили се бяха така, че на затревения център се беше образувала купчина от тела. Повей на вятъра накара палмите да заговорят – шумоленето им изглеждаше твърде силно поради тъмнината и тишината. Сивите стволове се потъркваха един в друг със зловещо скърцане, което никой не беше забелязал през деня.

Прасчо взе раковината от ръцете му. Гласът му звучеше възмутено.

– Не вярвам в призраци – за нищо на света!

Джек също се изправи, кой знае защо, ядосан.

– Никой не го е грижа какво вярваш, дебелане!

– Рапанът е у мен!

Дочу се шум от кратко боричкане и раковината се раздвижи напред-назад.

– Дай си ми рапана!

Ралф се втурна помежду им и някой го блъсна в гърдите. Той изтръгна раковината от нечий ръце и седна задъхан.

– Много се раздрънкахме за духове. По-добре да оставим такива приказки за през деня.

Обади се нечий шепнещ глас:

– Може пък да е точно това, чудовище призрак.

Сякаш вятър люшна събранието.

– Прекалено много се говори, без да е дадена думата каза Ралф, – не можем да направим събрание както трябва, щом не спазваме правилата.

Той отново спря. Внимателно обмисленият план за събранието се беше провалил.

– Какво тогава очаквате от мен да ви кажа? Сгреших, че свиках това събрание толкова късно. Ще гласуваме за тях, за призраците де, после отиваме в заслоните, защото всички сме уморени. Не – тоя там Джек ли е? – чакайте малко. Още сега ви казвам, че не вярвам в призраци. Смятам, че не вярвам. Но мисълта за тях ми е неприятна. Искам да кажа сега, когато е тъмно. Само че трябваше да решим как стоят нещата.

За миг той вдигна раковината.

– И така, как стоят нещата, това значи: има ли призраци, или няма...

Поспря за миг, мислейки как да постави въпроса.

– Кой мисли, че може да има призраци?

Известно време никой не проговори и не помръдна. После Ралф се взря в тъмното и преброи ръцете.

– Ясно – отсеке той безизразно.

Светът, разбираемият и управляем свят, се изплъзваше. Едно беше преди, а сега – друго; пък и корабът беше отминал.

Раковината му беше изтръгната от ръцете и Прасчовият глас записка:

– Аз не гласувах за призраци!

Рязко се извъртя към събранието.

– Да помните това, всички!

Чуха го, че тропаш с крак.

– Какво сме ние? Хора? Или животни? Или диваци? Какво ще кажат възрастните? Понасяме се, зацепваме нанякъде, ходим на лов за прасета, оставяме огъня да изгасне, а сега пък това!

Пред него изскочи една сянка. Млъквай, буре дебело! За миг се сборичкаха и светлеещата раковина затанцува нагоре-надолу. Ралф скочи на крака.

– Джек! Джек! Ти нямаш рапана! Остави го да говори.

Лицето на Джек изплува до него.

– И ти да млъкваш! За какво се мислиш? Стоиш само и нареждаш кой какво да прави. Не можеш да ловуваш, не можеш да пееш...

– Аз съм вожд. Избран съм.

– Много ли е важно, като са те избрали? Само даваш глупави заповеди...

– Рапанът е у Прасчо.

– Хайде, пак почни да вземаш страната на Прасчо...

– Джек!

Гласът започна да го имитира озлобено:

– Джек! Джек!

– Правилата! – извика Ралф. – Нарушаваш правилата!

– Много важно!

Ралф мобилизира цялата си убедителност.

– Разбери, че правилата са единственото, което имаме!

Но Джек се развика срещу него.

– Майната им на правилата! Силни сме, ловуваме! Ако има звяр, ще го уловим! Ще го обградим и ще удряме, ще удряме!...

Замахна с все сила и скочи на бледия пясък долу. Скалата мигом се изпълни с шум и възбуда, боричкане, викове и смях. Събранието се разпръсна на безцелно блуждаещи сенки, които се разпиляваха от палмите до водата и по-нататък, където в тъмнината вече не се виждаше. Ралф усети, че рапанът допира бузата му и го взе от Прасчо.

– Какво ще кажат възрастните? – извика отново Прасчо. – Виж ги!

От плажа долитаха различни звуци: някои играеха на лов, други се смееха истерично, трети пищяха, наистина обхванати от ужас.

– Надуй рапана, Ралф.

Прасчо беше толкова близо до него, че Ралф виждаше блясъка на единственото му стъкло.

– Огънят е всичко. Не могат ли да разберат?

– Сега трябва да пипаш твърдо. Да ги накараш да ти се подчинят.

Ралф отговори с неуверен глас на човек, който си припомня теорема.

– Ако надуя рапана и не дойдат, оставаме нула за тях. Огън няма да се поддържа. Ще станем като животни. И никога няма да ни спасят.

– Ако не го надуеш пак, скоро ще станем скотове. Не ги виждам какво правят, ама чувам.

Разпръснатите фигури се бяха групирани и се бяха завърнали на пясъка като въртяща се около себе си черна маса. Бяха подхванали някакъв припев и малчуганите, които вече достатъчно се бяха наплашили, се отдалечаваха с рев, като се препъваха. Ралф вдигна раковината към устните си, после пак я свали.

– Въпросът е: има ли призраци, Прасчо? Или зверове?

– Няма, разбира се.

– Защо да няма?

– Щото тогава нещата губят смисъл. Къщи и улици, и телевизори – защо са ни тогава, стават безсмислени, излишни.

Момчетата, които танцуваха и пееха, се бяха отдалечили и сега припевът беше само ритъм без думи.

– Ами представи си пък, че наистина са безсмислени? Че тук, на този остров, нямат смисъл? Представи си, че има едни такива, дето ни следят, дебнат ни.

Ралф силно потрепери и тъй се приближи към Прасчо, че двамата силно се блъснаха.

– Недей да говориш така! И без т'ва не ни е лесно, Ралф, повече не мога да понеса. Ако има призраци...

– Трябва да се откажа да съм вожд. Чуй ги!

– Боже мой – недей!

Прасчо се впи в ръката на Ралф.

– Ако Джек стане вожд, ще има само лов и никакъв огън. Ще останем тук, докато всички измрем.

Гласът му беше станал пронизително писклив.

– Кой седи там?

– Аз съм, Саймън.

– За нищо не ставаме. Като слепи мишки – каза Ралф. – Отказвам се.

– Ако се откажеш – зашептя уплашено Прасчо, – к'во ще стане с мен?

– Нищо.

– Той ме мрази. Не знам защо. Ако той започне да се разпорежда, за тебе няма страшно, той ти има страха. После – ще го удариш.

– Ти добре се сби с него преди малко.

– Рапанът беше у мен – отвърна кратко Прасчо.

– Имах право да говоря. Саймън се размърда в тъмното.

– Остани да си вожд.

– Ти да мълчиш, Саймън! Не можа ли да кажеш, че няма звяр?

– Страх ме е от него – каза Прасчо – и затова го познавам. Ако те е страх от някой, мразиш го, но не можеш да не мислиш за него. Пра'иш си илюзии, че добре де, к'во му има на човека пък толкоз, после, пак като го видиш, става като астма и не можеш да дишаш. Ще ти го кажа, Ралф. Той и тебе те мрази.

– Мен? Защо пък мен?

– Знам ли. Натри му носа за огъня; после ти си вожд, а той не е.

– Как да не е. Вожд Джек Меридю!

– Дълго съм лежал болен и много съм мислил. Познавам хората. И себе си. И него. Не може нищо да ти направи на теб, но отместиш ли се от пътя му, ще си го изкара на другия. На мен.

– Прасчо е прав, Ралф. Или ти, или Джек. Остани вожд.

– Вървим, накъдето ни духне вятърът, и работите не вървят на добре. У дома винаги има някой възрастен. Кажете, сър, кажете, мис, и получаваш отговор. Ех, как ми се иска да беше пак така!

– Да беше тук леля ми.

– Да беше баща ми... Ох, само приказваме!

– Огънят трябва да се поддържа.

Танцът беше завършил и ловците се завръщаха в заслоните.

– Те, големите, си знаят работата – каза Прасчо. – Не ги е страх от тъмното. Ш' се съберат, ш' пият чай и ш' обсъдят. После работите ш' се оправят...

– Те нямаше да запалят острова, И да изгубят...

– Щяха да построят кораб...

Трите момчета стояха в тъмнината, опитвайки се неуспешно да изразят колко са велики възрастните.

– Нямаше да се карат...

– И да ми счупят очилата...

– И да говорят за чудовища...

– Само да можеха да пратят някакво известие – извика отчаяно Ралф. – Само да можеха да ни пратят нещо като за възрастни... да ни дадат знак или нещо такова.

В тъмнината се надигна писък, от който те настръхнаха и се сгушиха един в друг. Писъкът се извиси, далечен и неземан, после премина в неразбираем брътвеж. Пърсивъл Уимз Медисън, от Наместничеството, Харкорт Сейнт Антъни, лежеше във високата трева и беше попаднал в обстоятелства, при които адресът му, макар и да звучеше като заклинание, не можеше да му помогне.

ШЕСТА ГЛАВА

ЧУДОВИЩЕТО ОТ ВЪЗДУХА

Светеха само звездите. Когато разбраха откъде идва злокобният писък след като Пърсивъл се беше успокоил, Ралф и Саймън го вдигнаха несръчно и го отнесоха в един заслон. Въпреки смелите думи, които беше казал, Прасчо не смееше да се отдели от тях и трите големи момчета отидоха заедно в другия заслон. Лежаха неспокойно в сухите листа, които шумяха, и през отвора гледаха към отрязък от звездно небе над лагуната. Понякога някой от малчуганите в другите заслони проплакваше, по едно време един от големите заговори в тъмното. След това и те заспаха.

Над хоризонта се издигна тънък лунен сърп, безсилен да проправи пътека от светлина дори когато полегна на водата, но в небето имаше и други светлини, които се движеха бързо, мигаха или изгасваха, макар че и най-тихо пукане не отекваше долу от боя, който се водеше на километри височина. Все пак нещо дойде от света на възрастните, дойде един знак, въпреки че по това време нито едно от децата не бе будно, за да го разчете. Това беше внезапна ослепителна експлозия и къдрава следа по небето; после отново тъмнина и звезди. Над острова се появи една точка, фигурка, която падаше бързо под един парашут, фигурка с полюшващи се крайници. Ветровете, различни в различните височини, я носеха насам-натам. После на три мили височина вятърът се стабилизира, фигурката описа низходяща крива по небето, премина косо над рифа и лагуната и се насочи към планината. Накрая падна и се сви сред сините цветя по планинския склон, но сега и на тази височина подухваше, макар и слабо, и парашутът заплющя, заблъска се и се замята. Фигурката повлече нозе и се затътри нагоре по склона. Метър след метър, полъх след полъх вятрецът я изтегляше сред сините цветя, влачеше я през балвани и червеникави камъни, докато накрая тя легна, сгушена сред остри чукари на планинския връх. Тук вятърът беше на пориви и въжетата на парашута се разбъркаха и заплетоха; фигурката, придържана от обърканите въжета, седна, главата с шлема се отпусна между коленете. Когато вятрецът повяваше, въжетата се опъваха, това дърпане изправяше главата и тялото така, че фигурката сякаш се вираше иззад билото. После, затихнеше ли повоят, въжетата се отпуснаха, фигурката пак се накланяше напред и заравяше глава между коленете си. И така, докато звездите описваха своя път през небето, фигурката седеше на планинския връх, покланяше се, изправяше се и пак се покланяше.

В мрака пред развиделяване се дочу шум откъм една скала на склона, недалече от върха на планината. Две момчета се измъкнаха от купчина съчки и сухи листа, две неясни сенки, които сънливо си приказваха. Това бяха двамата близнаци, дежурни при огъня. По правило единият трябваше да спи, а другият да дежури. Но те никога не можеха да свършат нещо както трябва, ако действаха поотделно, и тъй като беше невъзможно да бодърстват цяла нощ, бяха легнали да спят. Приблжиха се към тъмнеещото петно – всичко, което беше останало от сигналния огън, – като се прозяваха, триеха очи и крачеха уверено по обичайния път. Щом пристигнаха, престанаха да се прозяват и единият от тях изтича бързо за съчки и листа. Другият

коленичи.

– Май че е угаснал.

Той опипваше безцелно съчките, които другият беше наврял в ръцете му.

– Ами сега!

Той полегна, приближи устни към огнището и задуха леко. Открои се лицето му, озарено в червено. После спря за малко.

– Сам, трябва ни...

– ...подпалки.

Ерик се наведе и отново задуха леко, докато огнището засвети. Сам побутна подпалките към разжареното място, после сложи там и един клон. Жарта засвети по-силно и клонът се разгоря. Сам струпа още клони.

– Ще се свършат – каза Ерик, – много слагаш.

– Дай да се стоплим.

– Само че ще трябва да донесем още дърва.

– Студено ми е.

– И на мен.

– А пък е и...

– ...тъмно. Добре тогава.

Ерик клекна встрани и загледа как Сам разпалва огъня. Направи пирамидка от сухи клонки и огънят загоря както трябва.

– Още малко и щяхме да го изпуснем.

– Той щеше да се...

– ...разбеснее.

– Ъ-хъ!

Няколко мига близнаците гледаха огъня и мълчаха. След това Ерик се засмя.

– Разбесня се, нали?

– Заради... .

– ...огъня и прасето.

– Добре, че се заяде с Джек, а не с нас.

– Ъ-хъ. Помниш ли господин Заядливко в училище?

– „Слушай, момче – да ме подлудиш ли искаш?“

Близнаците се засмяха по еднакъв начин, после се сетиха за тъмнината и други неща и се огледаха неспокойно. Пламъците, обхванали наредените като пирамида съчки, пак привлякоха погледите им. Ерик гледаше листните въшки, които пълзяха панически, неспособни да избягат от пламъците, и се сети за първия огън, недалече от тях, долу, на стръмния склон, където сега цареше пълна тишина. Споменът беше неприятен и той отвърна поглед към върха.

Огънят сега излъчваше топлина, която приятно ги обливаше на горещи вълни. Сам се забавляваше, като слагаше клонки в огъня колкото може по-плътно една до друга. Ерик разтвори ръце, опитвайки се да определи разстоянието, от което топлината е поносима. Погледът му блуждаеше над огъня, зад който безформените сенки на канарите отново добиваха дневните си очертания. Ето там беше голямата скала, после трите камъка, разцепената канака, по-нататък – пролуката, после...

– Сам.

– Ъ-хъ?

– Нищо.

Пламъкът поглъщаше клоните, кората се сгърчваше и се отделяше, дървото пукаше. Пирамидално наредените клони и пламъците хвърлиха широк кръг от светлина, отразявайки върха.

– Сам...

– Ъ-хъ?

– Сам! Сам!

Сам погледна Ерик раздразнено. Това, в което Ерик се взираше тъй напрегнато, беше зад гърба му и той се изплаши. Примъкна се бързо на отсрещния край на огъня, приклекна до Ерик и погледна да види какво има. Застанаха като замръзнали, хванали се за ръце, четири немигащи очи и две отворени уста.

Далече под тях дърветата въздъхнаха, после забучаха. Надвисналите над челата им перчеми се развяха, пламъците се устремиха встрани. На петнадесетина крачки от тях се разнесе плющенето на издуто от вятъра платно.

Нито едното, нито другото момче нададе вик, но ръцете се сплетоха по-здраво, устните им се сгърчиха. Останаха така може би десетина секунди, през които буйно раздухваният огън пращаше дим, искри и променлива светлина около билото.

След това, сякаш притежаваха един-единствен уплашен ум, двамата се втурнаха през скалите и побягнаха.

Ралф сънуваше. Беше заспал, след като – така му се струваше – цяла вечност се бе обръщал и въртял сред шумящите сухи листа. Дори виковете от кошмарите в другите заслони не стигаха до него – сега той беше там, откъдето беше дошъл, и подаваше през градинската ограда бучки захар на понитата.

После някой раздруса ръката му, за да му каже, че е време за чая.

– Ралф! Събуди се!

Листата шумяха като морето.

– Ралф, събуди се! Какво има?

– Видяхме...

– ...чудовището,...

– ...съвсем ясно!

– Кой сте вие? Близнаците ли?

– Видяхме чудовището...

– Тихо. Прасчо.

Листата продължаваха да бучат като морски вълни. Прасчо се блъсна в него, единият от близнаците го сграбчи, когато той се насочи към продълговатия отвор в който се виждаше късче звездно небе.

– Не излизай – страшно е!

– Прасчо, къде са копията?

– Чувам как...

– Тихо. Не ставай.

Лежах и слушах, най-напред с недоверие след това с ужас описанието, което близнаците им шептяха, прекъсвани от паузи на гробовно мълчание. Скоро тъмнината се изпълни с хищни лапи, страшна неизвестност и заплаха. Безкрайно мудната зора гасеше звездите и най-после в заслона започна да се процежда печална сива светлина. Те се разшаваха, макар че светът извън заслона продължаваше да е невъобразимо опасен. В лабиринта на мрака се внесе яснота – изпъкнаха неща, намиращи се близо, и други, намиращи се по-далече, високо в небето облачетата се сгряха, оцветени. Една-единствена морска птица припляска към небето с дрезгав писък, повторен от ехото, в гората нещо изкряска. Облачната ивица на хоризонта се оцвети в розово, рошавите глави на палмите станаха зелени.

Ралф коленичи при входа на заслона и предпазливо се огледа наоколо.

– Самиерик, извикайте ги на събрание. По-внимателно! Хайде!

Близнаците, хванали се с треперещи ръце един за друг, се осмелиха да притичат до близкия заслон и разгласиха страшната новина. Ралф, който трябваше да пази достойнството си, тръгна изправен към скалата, но по гърба му бяха полазили тръпки, Прасчо и Саймън го последваха, след тях се запромъкваха и другите момчета.

Ралф взе раковината, която лежеше на излъсканото място на дънера, определено за вожд, и я приближи до устните си, но после се поколеба и не я наду. Вместо това я вдигна, показвайки им я, и те разбраха.

Слънчевите лъчи, които като ветрило се подаваха иззад хоризонта, вече огряха и по-надолу, на равнището на очите. Ралф се загледа за миг към нарастващия златист резен, който вече ги огряваше отдясно и им върна способността да говорят. Момчетата го обградиха в кръг с наежени ловни копия.

Той подаде раковината на един от близнаците – на Ерик, който беше по-близо.

– Видяхме чудовището с очите си. Не, не бяхме заспали...

Сам продължи разказа. По стар навик раковината се отнасяше за двамата близнаци, вече бяха свикнали да ги приемат като едно цяло.

– Беше се разбесняло. Зад главата му нещо се движеше – криле. То също се движеше...

– Страшно беше. Някак си седна...

– Огънят светеше силно...

– Току-що го бяхме разпалили...

– ...с още съчки...

- Имаше очи...
- Зъби...
- Нокти...
- Избягахме с всички сили...
- Препъвахме се в разни...
- Чудовището ни подгони...
- Видях го как ни дебне зад дърветата...
- Почти ме докосна...

Ралф боязливо посочи към лицето на Ерик, цялото издрано от храсталаците.

- От какво ти е това?

Ерик опипа лицето си.

- Целият съм издран. Има ли кръв?

Кръгът от момчета потръпна от ужас. Джони, който още се прозяваше, избухна в сълзи и Бил го зашляпа по гърба, докато той се задави. Ясната утрин беше изпълнена с опасности и кръгът се променяше. Вместо навътре момчетата се извърнаха навън, изострените копия образуваха защитна преграда. Джек ги накара отново да се обърнат към центъра.

- Това ще бъде истински лов! Кой ще дойде? Ралф се раздвижи нетърпеливо.
- Копията ни са дървени. Не ставай глупав!
- Страх ли те е? – присмя се Джек.
- Разбира се, че ме е страх. Кой няма да се уплаши?

Обърна се към близнаците, искаше му се да е така, но знаеше, че надеждата му е напразна.

- Да не ни поднасяте?

Отрицателният отговор беше тъй изразителен, че никой не се усъмни. Прасчо пое раковината.

– Не можем ли един вид да си стоим тука? Чудовището може да не дойде. Ако нямаше усещането, че са наблюдавани, Ралф щеше да му изкрещи грубо.

– Да стоим тук ли? Да се скупчим в това крайче на острова и все да сме нащрек? Ами храна? Ами огъня?

- Хайде да тръгваме – каза неспокойно Джек, – губим време.
- Не е така. Ами малчуганите?
- Голяма работа, малчуганите!
- Кой ще се грижи за тях?
- Да не би някой да се е грижил досега?
- Досега нямаше нужда! Сега трябва. Прасчо ще бъде с тях.
- Точно така. Пази си го твоя Прасчо да не се излага на опасност!
- Не ставай такъв! Какво може Прасчо с едно око?

Останалите момчета любопитно поглеждаха от единия към другия.

– И още нещо. Чудовището не оставя следи, затова не можеш да ловуваш както обикновено. Ако оставяше следи, щяхме да ги забележим. Изглежда, че може да прелита между дърветата като дявол знае какво.

Другите кимнаха.

- Затова нека да помислим.

Прасчо свали повредените си очила и изтри единственото стъкло.

– Ами ние, Ралф?

– Рапанът не е у теб. Дръж!

– Искам да кажа, какво ще правим ние? Ами ако чудовището дойде, докато вас ви няма? Не виждам добре и ако се уплаша...

Джек го прекъсна презрително:

- Ти си вечно уплашен.
- Рапанът е у мен...

– Рапанът, рапанът – изкрещя Джек, – стига с тоя рапан! Ясно е кой трябва да говори. Имаше ли някаква полза от това, което каза Саймън или Бил, или Уолтър? Време е някои хора да се научат, че трябва да мълчат и да оставят на нас да решаваме...

Ралф не можеше да остави тези думи без отговор. Страните му пламнаха.

- Ти нямаш рапана – каза той. – Сядай!

Лицето на Джек така побеля, че луничките му се превърнаха в кафяви петънца.

Облиза устни и остана прав.

– Това е работа за ловците.

Останалите наблюдаваха напрегнато. Прасчо, съзнавайки, че е опасно замесен в спора, остави раковината на коленете на Ралф и седна. Мълчанието започна да тегне и Прасчо затаи дъх.

– Това е нещо повече, не е работа само за ловците – каза накрая Ралф, – защото вие не можете да проследите звяра. А нали искате да бъдете спасени?

Той се обърна към събралите се.

– Нали искате да бъдете спасени? Пак погледна към Джек.

– Вече казах, че главното е огънят. Сега той сигурно е угаснал...

Обхвана го познатото чувство на яд и то го спаси защото му даде сили да премине в настъпление.

– Без ум ли останахте? Трябва да запалим огъня. Ти, Джек, изобщо не се сети за това, нали? А вие, останалите, не искате да ви спасят, така ли?

Как не – искаха да ги спасят, нямаше спор по това; рязък отлив на мненията в полза на Ралф – и кризата премина. Прасчо издиша шумно, опита се да си поеме дъх и не успя. Опря се на един пън със зейнала уста, кожата около устните му беше започнала да посинява. Никой не му обръщаше внимание.

– Сега, Джек, помисли. Спомни си има ли някое място на острова, където да не си ходил?

Джек отговори с нежелание:

– Само в... но, разбира се, ти сигурно помниш! Накрая, дето става като опашка и скалите са като грамада. Приближавал съм се. Скалите образуват нещо като мост. Има само един път нагоре.

– А онова може да живее там.

Всички заговориха едновременно.

– Тъкмо така! Добре, Ще отидем да видим. Ако там го няма, отиваме на върха да огледаме и да запалим огъня.

– Да вървим.

– Първо ще ядем. После тръгваме. – Ралф помълча. – По-добре да вземем копия.

След като хапнаха, Ралф и големите поеха по крайбрежната ивица. Оставиха Прасчо опрян на ствола на скалата. Денят обещавахе да бъде като другите, слънчева баня под синия небосвод. Брегът се проточваше пред тях в мека извивка, която в далечината се сливаше с гората, защото денят беше в началото си, още незамрежен от играещото було на миражите. Предвождани от Ралф, те внимателно избираха пътя си по палмовата тераса, за да не вървят по горещия пясък край водата. Той остави Джек да води и Джек започна да се прокрадва с театрална предпазливост, макар че биха могли да съгледат неприятеля от цели двайсет крачки. Ралф вървеше последен, доволен, че поне за известно време се е измъкнал от отговорностите си.

Саймън, който вървеше пред Ралф, усети как в него се прокрадва съмнение – звяр с нокти, които могат да драскат, седи на върха на планината, не оставя следа, а не е достатъчно бърз, за да улови Самиерик? Както и да си мислеше за звяра, Саймън виждаше в съзнанието си образа на човек, героичен, но изпаднал в беда.

Той въздъхна. Другите можеха да се изправят и да говорят пред публика без това ужасно чувство на притеснение от множеството; можеха да кажат каквото искат, сякаш говорят само на един човек. Отстъпи в страни и погледна назад. Ралф идваше с копие на рамо. Саймън плахо забави крачка, докато се изравни с него, и го погледна изпод острия черен перчем, надвиснал над очите му. Ралф извърна поглед към него, усмихна се притеснено, сякаш забравил, че Саймън се бе държал глупаво, после пак отвърна очи, без да гледа към нещо определено. За миг-два Саймън беше радостен, че са му простили, после престана да мисли за себе си. Когато се блъсна в едно дърво, Ралф погледна настрана ядосано, а Робърт се изсмя. Саймън се олюля, на челото му имаше бяло петно, което бързо почервения и от него протече кръв. Ралф прогони Саймън от мислите си и потъна в личния си ад. Рано или късно щяха да стигнат скалния замък и тогава като вожд той трябваше да поведе. Джек се върна тичешком.

– Вече се вижда.

– Добре. Ще се приближим, колкото можем.

Последва Джек до замъка, разположен на леко възвишение. Отляво бяха непроходимият гъсталак на лианите и дърветата.

- Защо да няма тук нещо?
- Защото нали виждаш? Нищо не излиза, нито влиза.
- А тогава в замъка?
- Гледай! Ето го!

Ралф разтвори тревната завеса и погледна. Имаше само още няколко крачки от камениста почва, после двата бряга на острова се събираха така, че човек очакваше да види нос или полуостров. Вместо това – тясна скална седловина, широка няколко крачки и дълга може би петнадесетина – едно продължение на сушата в морето. Там лежеше още една от ръбестите червеникави канари, съставлящи основата на острова. Тази страна на замъка, извисяваща се на около тридесетина метра, беше оня розов бастион, който бяха видели от планинския връх. Канарата беше пропукана, върхът ѝ – осеян с отломъци, които като че ли едва се крепяха.

Високата трева зад Ралф се изпълни със смълчани ловци. Ралф погледна към Джек.

- Ловецът си ти!
- Джек се изчерви.
- Разбирам. Добре.
- Нещо дълбоко скрито в Ралф заговори вместо него.
- Аз съм вожд. Аз ще отида. Недей да спориш.
- Обърна се към другите:
- Ей, вие. Скрийте се тук. Ще ме чакате.

Откри, че гласът му проявяваше склонност или да заглъхва, или да излиза прекомерно силен. Погледна Джек.

- Мислиш ли?...
- Джек промърмори:
- Ходил съм навсякъде. Тук трябва да е.
- Ясно.

Саймън промърмори засрамено:

- Не вярвам в никакъв звяр.

Ралф му отвърна учтиво, сякаш разговаряха за времето.

- Да, вероятно си прав.

Устата му беше стисната и пребледняла. Съвсем бавно отметна косата си назад.

- Е, довиждане.

Застави краката си да се движат, докато го изведоха на тесния провлак.

От двете страни – зейнали пропасти. Нямаше къде да се скриеш дори ако не си принуден да продължиш. Спря се на тясната седловина и погледна надолу. Скоро, след няколко века, морето щеше да превърне замъка в остров. Отдясно беше лагуната, развълнувана от талазите на откритото море; а пък отляво...

Ралф потръпна. Лагуната ги беше пазила от Пасифика и кой знае защо единствен Джек се беше спуснал до самата вода от другата страна на острова. Сега той видя вълните с очите на сухоземния обитател и те му напомниха за дишането на някакво чудовищно същество. Водите бавно потъваха между скалите, оголвайки розови гранитни маси, странни образувания от корали, полипи и водорасли. Надолу, надолу слизаха водите като въздишка на вятъра сред горски върхари. Имаше една плоска като маса скала и когато водите се отливаха с всмукване, четирите покрити с водорасли страни заприличваха на урви. После спящият Левиатан издишваше, водите се надигаха, увличайки водораслите забучаваха и обливаха скалната маса с кипнала пяна. Човек нямаше усещането, че наблюдава вълни, забелязваше само това едноминутно спадане, издигане и пак спадане.

Ралф се обърна към червената скала. Те го чакаха снишени във високата трева; изчакваха да видят какво ще направи. Той забеляза, че изпотените му длани сега са хладни; с изненада осъзна, че всъщност не очакваше да намери някакъв звяр, а пък ако го намереше, не би знаел какво да направи.

Видя, че може да се изкатери по канарата, но това не беше нужно. Четвъртитата скала беше опасана с нещо като цокъл, така че отдясно над лагуната можеше стъпка по стъпка да се обиколи по скалния надвес. Ралф изчезна от погледите им, не беше трудно да се премине и той се показва откъм другата страна.

Нямаше нищо друго освен онова, което можеше да се очаква: розови, валчести балвани, които гуаното покриваше като глазура, и един стръмен склон към отрупаните

отломъци, увенчали бастиона.

Чу шум зад себе си и се обърна. Джек пристъпяше по козирката.

– Не исках да те оставя сам.

Ралф не отговори. Той поведе между скалите, надникна в една вдлъбнатина, полупещера, в която нямаше нищо по-страшно от шепа развалени яйца, и накрая седна, огледа се и почука по скалата с върха на копие.

Джек беше възбуден.

– Какво място за крепост!

Струя от пръски ги наква.

– Няма прясна вода.

– А това какво е?

По средата между тях и върха на скалата се зеленееше една ивица. Изкатериха се и вкусиха от тънката струйка.

– Можеш да подложиш една кокосова черупка и ще се пълни непрекъснато.

– Аз не. Неприятно място е. Рамо до рамо те се изкачиха до края на издатината,

където струпалите скали завършваха с един последен, разделен балван. Джек блъсна близката скала, тя се поклати и изхриптя.

– Помниш ли...

И двамата се сетиха, че вече неведнъж се бяха гледали като врагове. Джек заговори бързо:

– Подлагаш едно палмово стъбло и ако дойде неприятелят... гледай!

На тридесетина метра под тях беше тясната седловина, по-нататък започваше камениста земя, после тревата, от която се подаваха глави, и отвъд нея – гората.

– Един път го тласнеш – извика Джек възбудено – и... биууу!...

Направи с ръка движение, сякаш смазваше нещо.

Ралф погледна към планината.

– Какво има?

Ралф се обърна:

– Защо?

– Ти гледаше някак особено.

– Пак няма сигнал. Нищо не се вижда.

– Ти се побърка с твоя сигнал.

Наоколо им се беше изопнал синият хоризонт, прекъснат единствено от планинското било.

– Нищо друго не ни остава.

Той опря копието си на люлеещия се камък и отметна с две ръце дългата си коса.

– Трябва да се върнем и пак да се изкачим на планината. Нали там са видели звяра.

– Звярът няма да е там.

– Тогава какво да правим?

Другите, които чакаха в тревата, след като видяха Джек и Ралф невредими, престанаха да се крият и излязоха на слънце. Обхванати от изследователска треска, те бяха забравили за звяра. Струпах се като рояк при мостовидната седловина и не след дълго вече се катереха с викове. Ралф стоеше, опрял ръка на един червеникав отломък, огромен като воденичен камък който се беше отцепил и сега беше надвиснал, готов да полети надолу. Сви юмрук и започна да удря като с чук по червената стена отдясно. Устните му бяха стиснати здраво, а очите под надвисналия перчем издаваха неукротима решимост.

– Дим.

Засмука натъртения си юмрук.

– Джек! Хайде.

Но Джек го нямаше. Ралф едва сега забеляза, че няколко момчета се бяха събрали в шумна групичка около една скала, която тласкаха и се опитваха да избутат. В момента, когато той се обърна към тях, каменистата маса се откърти от основата си, срина се с трясък в морето и вдигна фонтан от водни пръски до половината на канарата.

– Стига! Стига!

Гласът му ги накара да замлъкнат.

– Дим.

Нещо странно стана в главата му. В съзнанието му нещо изпърха като крило на прилеп и засени мисълта му.

– Дим.

Мислите му се завърнаха, гневът също.

– Трябва ни дим. А вие си губите времето! Търкаляте камъни!

– Имаме много време! – извика Роджър.

Ралф поклати глава.

– Тръгваме към планината.

Те пак зашумяха. Някои от момчетата искаха да отидат на брега. Други искаха да търкалят още камъни. Грееше ясно слънце, опасността се беше стопила с мрака.

– Джек, звярът може да е от другата страна. Нали ти водеше, води ни пак.

– Можем да минем откъм брега. Там има плодове.

Бил се приближи към Ралф.

– Защо не останем тук за малко?

– Вярно.

– Да си направим крепост...

– Тук няма храна, нито убежище – възрази Ралф. – И прясна вода няма достатъчно.

– Тук става страшна крепост,

– Можем да търкаляме камъни...

– Чак до моста...

– Казах, продължаваме! – извика Ралф ядосано. – Трябва да разберем! Тръгваме веднага!

– Нека останем...

– Да се върнем при заслона...

– Изморих се...

– Не!

Ралф махна обелената кожа от кокалчетата на пръстите си. Не усети болка.

– Вождът съм аз. Трябва да проверим. Я погледнете върха! Няма никакъв сигнал.

А ей там може да има кораб. Да не сте изкукуригали?

Нежелаещи да се подчинят, някои от момчетата млъкнаха, други мърмореха.

Джек ги поведе надолу по скалата, а след това по моста.

СЕДМА ГЛАВА

СЕНКИ И ВИСОКИ ДЪРВЕТА

От другата страна свинската пъточка минаваше до скалната грамада край водата. Ралф предпочете да върви последен, а Джек да води. Ако можеше да не чува как океанът бавно се всмуква между скалите и как после отново се надига разпенен, ако можеше да забрави, че човешки крак не е стъпвал в околния пущинак, обрасъл в сиво-кафяви папрати, тогава би могъл може би да прогони звяра от съзнанието си и да помечтае. Слънцето беше превалило зенита и островът се потапяше в следобедната жегата. Ралф предаде на Джек – съобщението мина от момче на момче напред по колоната – и когато пак стигнаха до мястото с диворастящи плодове, всички спряха да ядат.

Ралф, седнал за първи път през този ден, усещаше горещината. Смъкна с отвращение сивата си риза и се запита би ли се наканил да я изпере. Седнал под жегата, която изглеждаше необичайна дори за този остров, той състави план за тоалета си. Добре би било да имаше ножици, за да отреже тази коса – отметна назад тежките кичури, – така да скъси тази мръсна коса, че да остане само един пръст. Искаше му се да се изкъпе, едно истинско къпане със сапун. Прокара език по зъбите си, за да провери в какво състояние са, и реши, че една четка за зъби не би му била излишна. А и ноктите... Обърна ръката си и ги разгледа. Бяха изгризали до живо месо, макар че не можеше да си спомни кога пак е добил този навик и дали изобщо някога го е имал. – Остава да започна да си смуча палеца... Огледа се крадешком. Изглежда, никой не го беше чул. Ловците седяха и се тъпчеха с тази лесно добита храна, внушавайки си, че е много вкусно да се ядат само банани и ония маслиненосивите плодове, които бяха като желе. Огледа другите, сравнявайки ги със себе си такъв,

какъвто беше някога – чист и спретнат. Бяха мръсни, макар и не тъй очебийно мръсни, като момчета, които са се въргали в калта или добре са се позабавлявали в дъждовен ден. Нито един от тях нямаше крещяща нужда от душ и все пак – коси, твърде дълги, тук-там в тях сплетен по някой сух лист или клечка; лица, почти като измити от яденето и потта, но тъмнеещи по гънките; дрехите – в окаяно състояние, втвърдени от потта, както и неговите собствени, носени не за да красят или предпазват, а по навик; кожата на тялото – сякаш сипкава от солта...

Сърцето му се сви, като се замисли, че сега той приема всичко това за нормално и не му обръща внимание. Въздъхна и захвърли клонката, от която беше отронил плодовете. Ловците вече се изнизваха, за да се отдадат на своите занимания в гората или долу при скалите. Обърна глава към морето.

Тук, от другата страна на острова, картината беше съвсем различна. Нямаше го очарователното було на миражите, то беше безсилно пред студената океанска вода, и хоризонтът беше рязка, отчетлива синева. Ралф заслиза по скалите. Тук долу, почти на морското равнище, можеше да се следи с очи неспирният могъщ пулс на открития океан. Вълните се проточваха на километри и никак не приличаха на прибой и на пенестите гребени в плитчините. Те обхождаха острова по дължина тъй. сякаш не го забелязваха, тръгнали по някаква своя работа; бяха не толкова движение, колкото мощно надигане и спадане на целия океан. Морската вода се всмукваше надолу, образувайки каскади и водопади, чезнеше зад скалите и се стичаше по водораслите, приличащи на лъскави коси; след това замираще, събираше се и се надигаше с бучене, прииждаше неудържимо, заливаше издатини и щръкнали каменни пластове, изкачваше се по малките канари и накрая протягаше по скалния улей ръка от пръски, чиито пенести пръсти стигаха на една крачка от него.

Вълна след вълна Ралф гледаше как водите прииждат и се отливат, докато накрая морската шир го упои. После постепенно тази почти безкрайна водна площ изпълни съзнанието му. Тук беше вододелът, разграничителната линия. От другата страна на острова, където по пладне витаеха миражи и се чувстваше предпазният щит на спокойната лагуна, можеше да се мечтае за спасение, но тук, пред смазващото безмълвие на океана и съзнанието за хилядите мили, човек беше притиснат, безпомощен, човек беше осъден, беше...

Саймън му заговори почти в ухото. Ралф усети, че двете му ръце болезнено са се впили в скалите, тялото му е напрегнато като лък, мускулите на врата му са изтръпнали, сгърчената му уста е зейнала.

– Пак ще се върнеш там, откъдето си дошъл.

Саймън кимна утвърдително, докато говореше.

Беше се снишил на едно коляно, гледаше от една по-висока скала, която беше прегърнал; другият му крак се спускаше до равнището на Ралф.

Ралф погледа недоумяващо Саймън в лицето:

– Толкова е голям, искам да кажа... Саймън кимна.

– Въпреки това. Ще се върнеш, да. Поне аз така мисля.

Тялото на Ралф вече не беше толкова напрегнато, Погледна към морето, после горчиво се усмихна на Саймън.

– Да имаш кораб в джоба си? Саймън се засмя и поклати глава.

– Тогава откъде знаеш?

Докато Саймън още мълчеше, Ралф отсече:

– Ти си мръднал!

Саймън поклати глава тъй енергично, че острата черна коса се замята пред лицето му:

– Не, не съм. Просто МИСЛЯ, ЧЕ ЩЕ СЕ ВЪРНЕШ, ДА.

Смълчаха се. После изведнъж се усмихнаха един на друг.

Потеглиха отново, ловците в плътна групичка, защото пак се бе споменало за звяра, а Джек най-отпред търсеше следите. Ралф не беше допускал, че ще напредват толкова бавно; от друга страна, беше му приятно да се скита така, с копие в ръце. Джек се натъкна на непредвиден лов и скоро шествието спря. Ралф се облегна на едно дърво и роякът от мисли мигом го налегна отново. За лова отговаряше Джек, а за планината имаше време...

Веднъж, когато преместиха баща му от Чатъм в Девънпорт, бяха живели в една къща, откъдето започваха пуцинаци. Между всички къщи, в които беше живял, Ралф

си спомняше особено ясно тази, защото след това го изпратиха в пансиона. Мама все още беше при тях, а татко се връщаше вкъщи всеки ден. Диви понита идваха до каменната ограда в дъното на градината, преваляваше сняг. Точно зад къщата имаше нещо като навес, можеше да си лежиш там и да гледаш как снежинките се въртят наоколо. Виждаше се влажното петънце, което оставяше всяка умираща снежинка, после можеше да забележиш първата снежинка, която пада без да се стопи, и да наблюдаваш как всичко наоколо побелява. Можеше да си влезеш вътре, щом стане студено, и да гледаш през прозореца до лъскавия медник и чинията със сините човечета...

Когато си лягаше, даваха му чаша овесени ядки със захар и сметана. А книгите – те стояха на полицата до леглото, облепени косо една на друга, и винаги имаше две-три, оставени направо отгоре, защото не си беше дал труда да ги подреди на местата им. Бяха с разпокъсани ъгли и издраскани. Там беше пъстроцветната, лъскавата, за Топси и Мопси, която така и не прочете, защото се разправяше за две момичета; другата, за Магьосника, която четеш с малко присвито от уплаха сърце и прескачаш двадесет и седма страница със страшната картинка с паяка; също тъй книгата за хората, дето разравяли разни неща, египетски неща: също „ВЛАКОВЕ – КНИГА ЗА МОМЧЕТА“ и „КОРАБИ – КНИГА ЗА МОМЧЕТА“. Те ясно изплуваха пред него; само да протегне ръка и ще ги докосне, ще усети тежестта на „МАМУТИ – КНИГА ЗА МОМЧЕТА“, която бавно се измъква, плъзга се и пада в ръката му... Всичко беше наред, всичко беше весело и приветливо.

Пред тях в храстите нещо изтрополи. Момчетата мигом свърнаха от пътеката и с виковете се турнаха в оплетения трънак. Ралф видя как Джек бе пометен настрана и повален. Тогава по пътеката срещу него със скокове се зададе едно животно; бивните му се белееха, то грухтеше застрашително. Ралф прецени, че ще може хладнокръвно да премери разстоянието, и се прицели. Когато глиганът беше само на пет крачки от него, той метна жалкото си оръжие – заострената пръчка, която носеше, видя как тя се забива в голямата зурла и остава за миг да виси на нея. Глиганът, вместо да грухти, сега заквича и сви в шубрака. Свинската пътека пак се изпълни с крещящи момчета. Джек се върна тичешком и затърси сред ниските храсти.

– Оттук...

– Но той ще ни направи на нищо!

– Оттук, казах...

Глиганът се отдалечаваше, шумoleyки, в растителността. Намериха още една свинска пътека, успоредна на първата, и Джек се втурна по нея. Ралф беше обхванат от страх, опасения и гордост.

– Аз го ударих! Копието се заби...

Неочаквано излязоха на едно открито място край морето. Джек се озърна на голата скала недоволен.

– Избяга.

– Ударих го – повтори отново Ралф, – копието се заби и се задържа за малко. Чувстваше нужда от свидетел. – Не ме ли видя?

Морис кимна:

– Видях те. Право в зурлата – паам!

Възбуден, Ралф продължаваше:

– Ударих го здравата. Копието се заби. Раних го! Грееше се на новоустановените им слънчеви отношения и чувстваше, че в края на краищата е хубаво да ловуваш.

– Здравата го праснах. Сигурно това е бил звярът!

Джек се върна.

– Това не беше звярът. Беше глиган.

– Ударих го.

– Защо не го хвана? Аз се опитах...

Гласът на Ралф се извиси звънливо:.

– Но това е глиган!

Изведнъж Джек избухна:

– Ти каза, че щял да ни направи на нищо. Защо трябваше да хвърляш копието?

Защо не изчака?

Той изпъна ръка.

– Гледай.

Обърна лявата си ръка така, че да я видят всички. Тя беше раздрана. От външната страна между лакътя и китката; раната не беше дълбока, но кървеше.

– Това е от бивните му. Не успях да наведа копието навреме.

Вниманието се насочи към Джек.

– Това е рана – каза Саймън – и трябва да я изсмучеш. Като Беренгария. Джек засмука.

– Ударих го – възнегодува Ралф. – Ударих го с копието. Раних го.

Опита се да привлече вниманието им.

– Носеше се надолу по пътеката. Метнах, ей така...

Робърт заръмжа срещу него. Ралф се включи в играта и всички се засмяха.

Робърт се правеше, че ги напада, а те го мушкаха.

– Хайде в кръг! – извика Джек.

Кръгът се разширяваше и стесняваше. Робърт започна да имитира паническо, след това агонизиращо квичене.

– Ох! Стига! Боли!

Едно копие се стовари по гърба му, докато се блъскаше слепешката между тях.

– Дръжте го!

Уловиха го за ръцете и краката. Ралф, забравил се от възбуда, грабна копието на Ерик и мушна Робърт.

– Убий го! Убий го!

Робърт така обезумя, че това му вля нови сили, изведнъж той започна да крещи и да се мята. Джек го беше хванал за косите и размахваше ножа си. Зад него Роджър се борицкаше, за да се приближи. Извиси се ритуалният припев, както при върховния миг от танц или лов.

– Убий прасето! Заколи го! Изпий му кръвта!

Ралф също се борицкаше, за да се приближи, за да докопа парче от тази загоряла, уязвима плът. Желанието да сграбчиш и причиниш болка беше непреодолимо. Ръката на Джек замахна надолу; възбуденият кръг надаваше възторжени възгласи и квичеше като агонизиращо прасе. След това налягаха задъхани и чуваха уплашените подсмърчания на Робърт. Той изтри лице с мръсната си ръка и направи опит да си възвърне загубените позиции.

– Ох, дупето ми!

Той разтри печално задника си. Джек се изтърколи настрана.

– Хубава игра беше. – Това беше само игра – каза Ралф гузно. – Веднъж, като играх ръгби, да знаеш как ме подредиха.

– Трябва ни барабан и тогава ще можем да го разиграем както трябва – обади се Морис.

Ралф го изглежда.

– Как трябва?

– Не знам. Трябва огън, мисля, и барабан и отмерваш такта с барабана.

– Трябва прасе – каза Роджърс – като на истински лов.

– Или някой да играе прасе – каза Джек. – Може да направим някой да се маскира като прасе и тогава ще можем да го изиграем – нали разбирате, все едно че ме поваляте и всичко останало...

– Трябва ви истинско прасе – каза Робърт, като все още потриваше задника си, – защото ще го убие...

– Ще използваме някой от малчуганите – каза Джек и всички се засмяха.

Ралф приседна.

– Е, както сме тръгнали, май няма да намерим това, което търсим.

Изправиха се един по един, привеждайки в ред раздърпаните си дрехи. Ралф погледна Джек.

– Сега към планината,

– Не трябва ли да се върнем при Прасчо – каза Морис, – преди да се е стъмнило?

Близнаците кимнаха като един.

– Да, така е. Да отидем утре сутринта.

Ралф огледа наоколо и погледът му се спря на морето.

– Ще трябва пак да накладем огъня.

– Очилата на Прасчо не са у теб – каза Джек, – така че не можеш.

- Тогава поне ще видим безопасно ли е да се ходи из планината.
- Морис се обади колебливо – не искаше да го помислят за страхливец.
- Ами ако звярът е там горе? Джек размаха копието си.
- Ще го убием!

Слънцето вече не приличаше тъй силно. Той замахна силно с копието.

- Какво чакаме?

– Предполагам – каза Ралф, – че ако продължим оттук, все покрай морето, ще излезем долу под пожарището и оттам ще можем да се изкачим на върха.

Джек отново поведе край ослепително блесналото море, което продължаваше да се надига и снишава, сякаш дишаше.

Мислите на Ралф пак се зареяха и той предостави на краката си сами да се справят с трудностите на пътеката. Все пак краката му като че не можеха да пристъпват с предишната леснина. През по-голямата част от времето те бяха принудени да вървят по ниското, по голите скали и край водата, трябваше да търсят пътя между камънака и избуялата тъмнееща гора. Трябваше да се прехвърлят по скални издатини, някои от които послужваха за временна пътека, имаше дълги преходи, където, за да преодолееш скалната стена по хоризонтала, трябваше да си помагаш с ръце и крака. Тук-там се изкатерваха по някоя мокра от вълните канара и прескачаха бистрите вирчета, оставени от прилива. Стигнаха

до една урва, която разцепваше бреговата стена като защитен ров. Тя изглеждаше бездънна и те надникнаха със замряло сърце в мрачната пукнатина, където бълбукаше вода. Върхлетя нова вълна, пропастта пред тях закипя и изригна водни пръски до мястото, в което се бяха вкопчили, измокри ги и те закрепяха. Опитаха се да заобиколят гората, но тя беше гъста и сплетена като птиче гнездо. Накрая решиха да прескачат един по един, изчаквайки всеки път вълната да се оттегли; въпреки това някои се измокриха повторно. По-нататък скалите изглеждаха непроходими и те седнаха да изсушат дрипавите си дрехи, загледани в пенестите гребени на океанските вълни, които тъй бавно минаваха покрай острова. Натъкнаха се на плодове и ято блестящи птиченца, които застиваха неподвижно във въздуха като насекоми. Тогава Ралф заяви, че напредват прекалено бавно. Изкачи се сам на едно дърво, отмести листака и видя, че четвъртият планински връх все още изглеждаше твърде далече. Опитаха се да тичат по скалите, Робърт си нарани коляното и те се принудиха да признаят, че ако държат на безопасността си, трябва да се движат бавно. След това продължиха тъй, както се изкачва опасна планина, докато скалите се превърнаха в непристъпен рид, който стигаше до самото море и беше невероятно гъсто обрасъл в тропически растения.

Ралф погледна критично към слънцето.

- Рано привечер. Във всеки случай часът за чай е минал.

– Тази скала не си я спомням – каза Джек недоумяващ. – сигурно това е онази част от брега, дето съм я пропуснал.

Ралф кимна.

- Чакай да помисля.

Ралф вече не се стесняваше да мисли пред публика, подхождаше към решенията, които трябваше да се вземат през деня тъй, сякаш играеше шах. Лошото беше, че никога нямаше да стане особено добър шахматист. Помисли за малчуганите и Прасчо. Ясно си представи как Прасчо е сам, сгушен в един заслон, вътре цари тишина, нарушавана единствено от пъшканията на онези, които сънуват кошмари.

- Не можем да оставим малчуганите сами с Прасчо. Поне не през цялата нощ.

Другите момчета не казаха нищо, но го бяха наобиколили и го гледаха.

- За да се върнем обратно, ни трябват часове.

Джек прочисти гърло и заговори с неестествен, писклив глас.

- Трябва да внимаваме да не падне прах върху твоя Прасчо, нали така?

Ралф почукваше по зъбите си с мръсния връх на Ериковото копие.

- Ако се прехвърлим на отвъдната страна...

Огледа се.

– Някой трябва да се прехвърли отвъд и да каже на Прасчо, че ще се върнем след мръкнало.

Бил се обади, невярващ на ушите си:

- През гората сам? Сега?

- Само един човек можем да отделим.

Саймън си проби път до рамото на Ралф.

– Ако искаш, аз ще отида. Не ме е страх, честна дума.

Преди Ралф да бе имал време да отговори, той бързо се усмихна, обърна се и пое по гористата стръмнина.

Ралф едва сега погледна назад към Джек, сякаш го виждаше за първи път, и с това го накара да излезе извън себе си.

– Джек, онзи път, когато стигнахте чак до скалната крепост...

Джек гледаше сърдито.

– Да?

– Минахте по тази част от брега, под планината, ей там отвъд, нали?

– Да.

– И после?

– Открих една свинска пътечка. Дълга километри.

Ралф кимна. Посочи към гората.

– Значи свинската пътека е някъде там.

Изводът беше разумен, всички се съгласиха.

– Добре тогава. Ще си пробиваме път, докато излезем на пътечката.

Той направи една крачка и се спря.

– Все пак чакайте малко! Накъде води свинската пътечка?

– Към планината – каза Джек. – Нали ти казах. – Той се засмя подигравателно.

– Нали искаш да се изкачиш на планината?

Ралф въздъхна, доловил надигащата се неприязън – разбираше, че Джек се бе разсърдил веднага щом бе престанал да води.

– Помислих, че ще е тъмно. Ще се препъваме.

– Щяхме да търсим звяра...

– Няма да е достатъчно светло.

– Аз съм готов да вървя – каза Джек разпалено.

– И като стигнем там, няма да се спра. А ти? Може би предпочиташ да отидеш при заслоните, за да кажеш на Прасчо?

Сега беше ред на Ралф да пламне, но той заговори обезсърчено, въоръжен с онова тълкуване на нещата, което Прасчо му беше открил.

– Защо ме мразиш?

Момчетата се размърдаха неловко, сякаш беше казано нещо неприлично.

Мълчанието продължаваше.

Ралф, още изчервен и обиден, пръв отвърна поглед.

– Хайде!

Той поведе, както се полагаше на вожд, и започна да сече сплетените клони.

Джек, потънал в невесели мисли, завършваше шествието като изпъден.

Свинската пътечка представляваше тъмен тунел – слънцето бързо преваляше към края на света, а в гората и без това беше сенчесто. Пистата беше широка и утъпкана, те припкаха чевръсто. После листатият покрив се свърши, те се спряха запъхтени и видяха първите звезди, пробиващи мрака около планинския връх.

– Ето това е.

Момчетата се спогледаха неуверено. Ралф взе решение.

– Поемаме право към плоската скала, изкачването – утре.

Те промърмориха, че са съгласни, но Джек застана до рамото му.

– Разбира се, ако се боиш...

Ралф се обърна към него.

– Кой отиде пръв на каменната крепост?

– И аз отидох. Но това беше денем.

– Добре. Кой иска сега да се изкачим на планината? Отговорът беше мълчание.

– Самиерик? Вие?

– Трябва да отидем да кажем на Прасчо...

– ...да, да кажем на Прасчо, че...

– Но Саймън отиде!

– Трябва да кажем на Прасчо... в случай че...

– Робърт? Бил?

Те се бяха насочили право към плоската скала. Не че ги беше страх, разбира се, а защото бяха уморени. Ралф се обърна назад към Джек.

– Виждаш ли?

– Аз отивам горе, в планината.

Джек изрече тези думи злобно, като проклятие. Погледна Ралф, тънкото му тяло беше напрегнато държеше копието си тъй, сякаш го заплашваше.

– Тръгвам към планината да търся звяра, сега!

Последва върхът на язвителността, хапливата, небрежно изречена дума.

– Идваш ли?

При този въпрос другите момчета забравиха, че се бяха забързали, и се обърнаха назад, любопитни да видят докъде ще стигне това спречкване на характери в тъмнината. Думите така бяха жилнали Ралф, така точно бяха попаднали в целта, че нямаше нужда да бъдат повтаряни. Те го бяха сварили неподготвен тъкмо когато се беше отпуснал, считайки, че предстои завръщане към заслона, при спокойните, приветливи води на лагуната.

– Нямам нищо против.

Учуден, той чу собствения си глас да звучи така спокойно и безстрастно, че хапливата забележка на Джек рикошира безсилна.

– Ако нямаш нищо против, разбира се.

– О, ни най-малко.

Джек направи една крачка.

– Щом е така...

Един до друг пред погледите на смълчаните момчета те поеха към планината. Ралф се спря.

– Глупави сме. Защо да отиваме само двамата? Ако открием нещо, двама ще са малко.

До тях достигна шумът на момчетата, които бързаха да се отдалечат.

Изненадващо една фигура се придвижваше в посока, обратна на общото движение.

– Роджър?

– Да.

– Значи, ставаме трима!

Отново поеха нагоре по склона. Тъмнината прииждаше около тях като приливна вълна. Джек, който досега беше мълчал, се задави и закашля, порив на вятъра ги заслепи и остави тримата без дъх. Очите на Ралф се насълзиха.

– Пепел. Ние сме на ръба на пожарището.

От стъпките им и от повея на вятъра се надигаха прашни облаци. Сега, когато пак спряха, Ралф имаше време, докато кашляше, да си даде сметка колко глупаво постъпват. Ако нямаше звяр – а беше почти сигурно, че няма, – тогава добре; но ако имаше нещо, което ги чака на планинския връх, какво можеха да направят те, както бяха само трима, възпрепятствани от мрака и въоръжени единствено с пръчки?

– Постъпваме като глупци.

От тъмнината долетя отговорът:

– Уплаши ли се?

Ралф потръпна раздразнен. За всичко това беше виновен Джек.

– Да, разбира се. И все пак сме глупаци.

– Ако не искаш да вървиш по-нататък – продължи гласът, – аз ще отида сам.

Ралф се засегна и изпита омраза към Джек. Смъденето от пепелта в очите му, умората, страхът, всичко го вбесяваше.

– Продължавай тогава! Ние ще чакаме тук. Настъпи мълчание.

– Защо не продължаваш? Уплаши ли се?

Една сянка в тъмнината, сянка, която беше Джек, се отдели и започна да се отдалечава.

– Добре. Довиждане.

Сянката изчезна. На нейно място се появи друга.

Ралф усети нещо до коляното си и изтъркаля един овъглен дънер, който беше неприятен на пипане. Усети, че острият овъглен парчета, които са били кора, се допират зад коляното му и разбра, че Роджър е седнал. Ориентира се пипнешком и се сниши до Роджър, а дънерът се измести върху невидимата пепел. Роджър, затворен по природа, мълчеше. Не беше споделил какво мисли за звяра, нито беше казал на Ралф защо е решил да се присъедини към тази безсмислена експедиция. Просто седеше на пъна и леко го поклащаше. Ралф чу бързо, вбесяващо барабанене и разбра, че Роджър

удря по нещо с глупавото си дървено копие.

Продължаваха да седят така двамата – полюляващият се, барабанещ, непроницаем Роджър и Ралф, който кипеше от гняв; небето наоколо беше отрупано със звезди, само планината очертаваше в него една дупка от тъмна празнота.

Над тях се чу шум от нещо, което се търкаляше – някой правеше гигантски, опасни стъпки по пепелта и скалите, Джек ги намери; той трепереше и заговори с пресипнал глас, който те едва успяха да разпознаят, че е неговият.

– Видях нещо на върха.

Чуха го как се блъска в дънера, който силно се разклати. За миг остана да лежи мълчалив, после прошепна:

– Отваряйте си очите! Може да идва след мен. Около тях се посипа прах. Джек приседна.

– Видях нещо да се издува на планината.

– Въобразил си – каза Ралф с треперещ глас.

– Няма такова животно, дето да се надува.

Обади се Роджър; те подскочиха, защото го бяха забравили.

– Да не е жаба?

Джек се изсмя и потрепери.

– Каква ти жаба. Имаше и шум, все едно че нещо изплющява. После то се наду.

Ралф се учуди не толкова от спокойния си глас, колкото от смелите си думи.

– Да отидем да видим.

Откакто познаваше Джек, Ралф за първи път го усещаше да се колебае.

– Сега?...

Гласът му отговори вместо него.

– Разбира се.

Стана от пъна и ги поведе през хрущящата пепел в тъмнината. Те го последваха.

Сега, когато истинският му глас мълчеше, заговори вътрешният глас на разума, а също и други гласове. Прасчо му говореше, че постъпва като дете. Друг глас му казваше да не се държи като глупак; тъмнината и отчаяното начинание, в което се впускаха, извикваха в нощта онова чувство за нереалност, което човек изпитва на зъболекарския стол.

Когато стигнаха до последната стръмнина, Джек и Роджър се приближиха и от мастилени петна се превърнаха в различни фигури. Сякаш по уговорка те се спряха и се снишиха. Зад тях на едно място на хоризонта небето светлееше – там щеше да изгрее луната. Вятърът забуча в гората и парцаливите дрехи полепнаха по телата им.

Ралф се раздвижи.

– Хайде.

Промъкнаха се напред. Роджър малко изоставаше. Джек и Ралф заедно заобиколиха склона под върха. Долу се беше ширнала лагуната, по повърхността ѝ трепкаха отблясъци, а отвъд се проточваше белезникава ивица – рифът. Роджър се присъедини към тях. Джек прошепна:

– По-добре да лазим. Може да е заспало.

Роджър и Ралф продължиха напред, а Джек, въпреки храбрите си думи, беше останал на опашката. Изпълзяха на плоския връх, където скалата натъртваше коленете и ръцете им.

Едно нещо, което се надува.

Ралф сложи ръка в студената мека пепел, останала от пожара, и едва се сдържа да не нададе вик. Ръката и рамото му потръпнаха от неочаквания допир. За миг се появиха онези зелени светлилки, които съпровождат прилошаването, и започнаха да поглъщат тъмнината. Роджър лежеше зад него, а Джек бе приближил уста до ухото му.

– Ей там, където беше прорезът в скалите. Нещо като гърбица, виждаш ли?

В лицето на Ралф появя пепел от угасналия огън. Не можеше да види нито прореза, нито каквото и да било друго, защото зелените светлилки пак бяха затанцували и нарастваха, планинският връх плуваше косо встрани.

Още веднъж, от разстояние, чу шепота на Джек:

– Уплаши ли се?

Не беше толкова уплашен, колкото парализиран; чувстваше, че виси неподвижно на върха на смаляващата се движеща се планина. Джек се плъзна и се отдалечи от него, Роджър се удари в нещо, прошумоля задъхано и отмина. Чу ги да си шепнат:

– Виждаш ли нещо?

– Там...

Пред тях, само на три-четири крачки, имаше гърбица като скала на едно място, където не би трябвало да има скала. Ралф долавяше слабо потракване, което идваше отнякъде – може би от неговата собствена уста.

Извика на помощ цялата си воля, превърна страха и отвращението си в омраза и се изправи. Направи две оловнотежки крачки напред.

Зад тях рогчето на луната се беше подало над хоризонта. Отпреде им нещо като голяма маймуна седеше заспало с глава между коленете. После вятърът забуча в гората, в тъмнината стана нещо и създанието повдигна глава, обръщайки към тях онова, което някога е било лице.

Когато Ралф се опомни, той беше сред пепелището, правеше огромни скокове, дочуваше други същества да крещат и скачат и поемаше невероятни рискове по тъмния склон; планината опустя, останаха само трите захвърлени пръчки и нещо, което се кланяше.

ОСМА ГЛАВА

ДАР ЗА МРАКА

Прасчо погледна тревожно от брега, осветен от бледната светлина на утрото, към тъмнеещата планина.

– Сигурни ли сте? Ама наистина сигурни?

– Казах ти вече десет пъти – избухна Ралф, – видяхме го.

– Мислиш ли, че сме в безопасност тук долу?

– Откъде, по дяволите, да знам?

Ралф рязко се извърна и направи няколко крачки по брега. Джек беше коленичил и чертаеше с показалеца си кръгове в пясъка. До тях достигна почти шептящ гласът на Прасчо:

– Сигурни ли сте? Наистина ли?

– Върви сам да видиш – каза Джек презрително, – тъкмо ще се отървем от теб.

– Как не!

– Звярът имаше зъби – каза Ралф – и големи черни очи.

Той силно потрепери. Прасчо се зае да изтрива единственото си кръгло стъкло.

– Какво ще правим?

Ралф се обърна към скалата. Раковината се белееше сред дърветата – светло петно на онова място, където щеше да се появи слънцето. Той отметна косата си.

– Не знам.

Спомни си паническото бягство по планинския скат.

– Не мисля, че ще можем да се бием с такова голямо нещо, честна дума. Каквото и да си приказваме, но на един тигър например няма да му излезем настреща. Ще се изпокрием. Дори и Джек ще се скрие.

Джек продължаваше да гледа към пясъка.

– А моите ловци?

Саймън тихо се прокрадна от сенките край заслоните. Ралф остави без отговор въпроса на Джек. Посочи жълтеникавия лъч, който излизаше от морето.

– Докато е светло, сме храбри. Но после? И онова нещо си клечи до огнището, като че ли иска да попречи да ни спасят...

Закърши ръце, без да съзнава. Гласът му се извиси:

– И не можем да поддържаме сигналния огън... Победени сме.

Над морето се появи златна точка и изведнъж цялото небе се освети.

– А моите ловци?

– Момченца, въоръжени с пръчки.

Джек скочи на крака. Отдалечи се с почервеняло лице.

Прасчо сложи очилата с единственото стъкло и погледна Ралф.

– Сега вече връщане назад няма. Ти обиди ловците му.

– О, млъкни!

Прекъсна ги звукът на раковината, която някой неумело надуваше. Джек, който сякаш правеше серенада на изгриващото слънце, продължи да надува, докато в заслоните настъпи оживление, ловците изпълзяха на скалата, а малките се разхленчиха

– нещо, което напоследък правеха твърде често. Ралф се надигна послушно и двамата с Прасчо отидоха на плоската скала.

– Приказки – каза Ралф с горчивина, – приказки, приказки, приказки...

Той взе раковината от Джек.

– Това събрание...

Джек го прекъсна:

– Аз го свиках.

– Ако не беше ти, щях аз. Ти само наду рапана.

– Е, добре, това не е ли...

– О, вземи го! Хайде – почвай приказките!

Ралф бутна раковината в ръцете на Джек и седна на пъна.

– Аз свиках това събрание – каза Джек – заради много работи. Първо, вие вече знаете, видяхме звяра. Изпъляхме горе. Бяхме само на няколко крачки. Звярът седна и ни погледна. Не знам какво прави там. Ние не знаем дори какво е...

– Звярът излиза от морето...

– От тъмните...

– Дървета...

– Тихо! – извика Джек. – Слушайте! Звярът, или там каквото е, си седи горе...

– Може да изчаква...

– Дебне...

– Да дебне...

– Дебне – каза Джек. Той си спомни тръпките на първобитен страх, които беше изпитвал в гората. – Да. Звярът е хищник. Само че – млъквай! – само че не можем да го убием. А Ралф казва, че моите ловци не ги бивало.

– Никога не съм казал такова нещо!

– Рапанът е у мен. Ралф мисли, че вие сте страхливци, побягвате от глигана и от звяра. И това не е всичко.

На платформата се разнесе нещо като въздишка, сякаш всеки долавяше какво предстои да стане. Гласът на Джек пак се извиси, треперещ, но решителен, пробиващ стената от безволево мълчание.

– Той е като Прасчо. Говори неща като Прасчо. Не е истински вожд.

Джек здраво притисна рапана към себе си.

– Не друг, а той е страхливецът! Замлъкна за миг, после продължи:

– На върха, когато отидохме двамата с Роджър, той остана назад.

– И аз отидох!

– Ама после.

Двете момчета се изгледаха под надвисналите перчеми.

– И аз отидох – каза Ралф, – чак после избягах. И ти избяга.

– Тогава кажи ми, че съм страхливец!

Джек се обърна към ловците.

– Той не е ловец. Никога не ни е дал месо. Той не е председател на класа и ние не знаем нищо за него. Той само се разпорежда и си мисли, че другите трябва, ей така, да го слушат. Всички тези приказки...

– Всички тези приказки ли? – извика Ралф. – Приказки, така ли? Кой ги започна? Кой свика това събрание?

Джек се извърна поруменял, брадичката му увисна. Гледаше сърдито изпод вежди.

– Добре тогава – каза той многозначително и с тон, който съдържаше заплаха, – добре.

Притискайки с една ръка рапана към гърдите си, той прониза въздуха с показалец.

– Кой смята, че Ралф не трябва да е вожд?

Изгледа очаквателно момчетата, които стояха наоколо като замръзнали. Гробно мълчание цареше под палмите.

– Който не иска Ралф да е вожд, да вдигне ръка – каза Джек високо.

Мълчанието продължаваше, тежко, бездиханно и пълно със срам. Руменината бавно се оттеди от страните на Джек, после пак изби като болезнен обрив. Облиза устни и извъртя главата си така, че да си спести неудобството да срещне нечий поглед.

– Колко са тези, които мислят...

Гласът му изневери. Ръцете, които държаха раковината, трепереха. Прочисти

гърлото си и заговори гръмко.

– Добре тогава. Много внимателно остави раковината на тревата д нозете си. От угълчетата на очите му се стичаха сълзи на унижение.

– Няма да играя повече. С вас – не!

Много от момчетата сега гледаха надолу, към тревата, в краката си. Джек пак прочисти гърло:

– Вече не съм от отбора на Ралф...

Погледна към пъновете отдясно и преброи групата на ловците, която някога бе представлявала хор.

– Ще си ходя сам. А той нека сам си лови прасета. Който иска, може да идва с мен, когато отивам на лов.

Той се измъкна от триъгълника, като се препъваше, и се насочи към мястото, от което се слизаше на белия пясък.

– Джек!

Джек се обърна и погледна назад към Ралф. Остана така за миг, после изкрещя остро и ядно:

– Не!...

Скочи от платформата и се затича покрай брега, без да обръща внимание на сълзите, които се стичаха от очите му; Ралф продължи да го гледа, докато той се скри в гората.

Прасчо беше възмутен.

– Аз ти говоря, а ти, Ралф, си стоиш като...

Както гледаше към Прасчо, без да го вижда, Ралф си промълви:

– Той ще се върне. Щом слънцето залезе, ще се върне. – Погледна към раковината в ръката на Прасчо.

– Какво?

– Нищо...

Прасчо се отказа от намерението си да укорява Ралф. Отново изтри единственото стъкло на очилата си и се върна на предишната тема.

– Можем да минем без Джек Меридю. Не е само той на този остров. Но сега наистина има звяр, макар че ми е трудно да повярвам. Ще трябва да не се отдалечаваме от плоската скала и той, и неговото ловуване няма да са толкова необходими. Така че сега вече можем да решим какво трябва да правим.

– Безсмислено е, Прасчо. Нищо не може да се направи.

Останаха известно време мълчаливи и омърлушени. После Саймън се изправи и взе раковината от Прасчо, който така се изненада, че остана прав. Ралф погледна нагоре към Саймън.

– Саймън? Сега пък какво има?

Кръгът на насядалите зашумя, готов да избухне в смях, и Саймън се сви още повече.

– Казах си, че има нещо за правене. Нещо, дето ние...

Начинът, по който се посрещнаха думите му, пак го накара да си загуби гласа. Потърси помощ и съчувствие и избра Прасчо. Обърна се към него, притискайки раковината към загорелите си гърди.

– Мисля, че трябва да се изкачим на планината.

Всички потръпнаха от страх. Саймън замълча, после се обърна към Прасчо, който го гледаше полувъпросително, полунасмешливо.

– Какъв смисъл има да се катерим до тоя звяр, след като Ралф и другите двама не можах да направят?

Саймън прошепна отговора си:

– Какво друго ни остава?

Беше казал, каквото има да казва, и не се възпротиви, когато Прасчо измъкна раковината от ръцете му. После се отдалечи и седна колкото можеше по-настрана от другите.

Прасчо сега говореше с повече самоувереност и с нещо, в което другите биха разпознали нотки на удоволствие, ако обстоятелствата не бяха тъй сериозни.

– Казах, че можем и без въпросното лице. Сега, казвам аз, да решаваме какво трябва да правим. Мисля, че мога да ви кажа какво ще каже Ралф ей сега. Най-важното нещо на този остров е димът, а за да има дим, трябва огън.

Ралф направи нетърпеливо движение.

– Не става, Прасчо. Нямаме огън. Онова нещо си седи горе, а ние ще трябва да седим тук, долу.

Прасчо надигна раковината, за да придаде тежест на следващите си думи.

– На планината нямаме огън. Но какво лошо има да накладем огън тук? Може да го накладем на скалите. Дори на пясъка. Няма значение – дим все ще има.

– Вярно.

– Дим!

– Край вира!

Момчетата се разприказваха. Само Прасчо прояви достатъчно въображение, за да предложи да свалят огъня от планината,

– И тъй ще имаме огън долу – каза Ралф, Огледа се.

– Можем да го накладем тук, между вира и скалата. Разбира се...

Той замлъкна и се замисли намръщен, като несъзнателно хапеше един и без това изгризан до живо месо нокът.

– Разбира се, димът няма да се вижда така добре, няма да се забелязва от толкова далече. Но пък няма да се приближаваме, да се приближаваме до...

Другите кимнаха в знак, че го разбират отлично. Няма да има нужда да се ходи близо „до...“.

– Сега ще накладем огън.

Великите хрумвания са най-простите. Имаше нещо, което трябва да се свърши, и те заработиха с желание. Прасчо беше тъй възторжен, излъчваше такава освободеност, след като Джек си беше отишъл, беше тъй горд със своя принос за благото на обществото, че помогна да съберат дърва. Залови се за най-близкото – един от повалените на плоската скала стволове, които не използваха за сядане при събранията; само че другите не се решаваха да пипнат нищо от скалата, дори ненужното. После близнаците си дадоха сметка, че отсега нататък ще ношуват край огън, нещо, което вдъхва сигурност – и някои от малчуганите започнаха да танцуват и да пляска с ръце.

Дървата не бяха тъй сухи, както онези, които бяха използвали в планината. Повечето бяха прогнили от влагата, пълни с пъплещи насекоми; пъновете трябваше да се вдигат внимателно от земята, иначе се разпадаха на сипкав прах. Освен това, за да не навлизат навътре в гората, момчетата се залавяха за нападалите стъбла, които им бяха подръка, колкото и да бяха сплетени в новоизрасла зеленина. Краят на гората и просеката им бяха познати, не бяха отдалечени от раковината и от заслоните и изглеждаха достатъчно приветливи денем, Какви ставаха нощем – никой не искаше да си представя. И така, те работеха много енергично и весело, макар че когато времето напредна, пъргавината заприлича на паника, а веселието – на истерия. Направиха пирамидка от листа, клечки и клонки на голия пясък върху плоската скала. За първи път, откакто бяха на острова, Прасчо сам свали единственото си стъкло, коленичи и фокусира слънцето върху подпалките. Скоро се надигна дим и лумна жълт пламък.

Малчуганите, които не бяха виждали често огън след първата катастрофа, се разлудуваха. Те затанцуваха, запяха и събирането заприлича на празненство.

Накрая Ралф престана да работи, изправи се и изтри папа от лицето си с изцапаната си ръка.

– Ще ни трябва малък огън. Този е прекалено голям, за да го поддържаме лесно.

Прасчо седна внимателно на пясъка и започна да изтрива стъклото си.

– Можем да направим опит. Да проверим не можем ли да накладем един малък буен огън, после да натрупаме върху него зелени клонки, за да димят. Някои листа сигурно са по-подходящи за това от останалите.

Заедно с огъня замря и оживлението. Малчуганите престанаха да пеят и да танцуват и се разпиляха към морето, към плодните дървета или към заслоните.

Ралф се отпусна на пясъка.

– Ще трябва да направим нов списък, кой кога ще дежури при огъня.

– Ако можеш да ги откриеш къде са.

Огледа се. И едва сега видя колко малко от големите са останали, разбра защо бяха работили толкова усилено.

– Къде е Морис?

Прасчо пак си изтри стъклото.

– Сигурно... не, в гората няма да отиде самичък, нали?

Ралф скочи на крака, заобиколи тичешком огъня и застана до Прасчо, като придържаше косата си.

– Но трябва да направим списък! Тук сме ти и аз, и Самиерик, и...

Не погледна към Прасчо, но запита сякаш между другото.

– А къде са Бил и Роджър?

Прасчо се наведе напред и сложи парче дърво в огъня.

– Сигурно са си отишли. Сигурно и те не искат да играят с нас.

Ралф седна на земята и започна да прави дупчици в пясъка. Изненада се, когато видя капка кръв до една от тях. Разгледа отблизо изгризания си нокът и малката нарастваща кървава топчица там, където зъбите му бяха оголили живеца.

Прасчо продължи:

– Видях ги как се измъкват, като събирахме дървата. Изнизаха се натам. Накъдето той тръгна.

Ралф престана да разглежда пръста си и погледна нагоре към празното пространство. Небето сякаш им съчувстваше за големите промени, които бяха настъпили сред тях – днес то беше различно, така изпълнено с изпарения, че на места горещият въздух се белееше. Слънчевият диск беше от матирано сребро, сякаш по-близък и не тъй горещ, а въпреки това се дишаше тежко.

– Все ще изиграят някой номер, не е ли така? Гласът идваше зад рамото му и звучеше загрижено.

– Можем и без тях. Така сме си още по-добре, не е ли така?

Ралф седна. Близнаците, победоносно ухилени, се зададоха с един голям пън. Хвърлиха го върху жарта и се разлетяха искри.

– Ще се справим и сами, не е ли така?

Дълго време – пънът се изсуши, запали се и се превърна в огнена жар – Ралф не промълви ни дума. Той не забеляза как Прасчо отиде при близнаците, започна да си шепне с тях и как трите момчета навлязоха заедно в гората.

– Ето.

Сепна се и се откъсна от мислите си. Прасчо и другите двама бяха до него. Бяха се натоварили с плодове.

– Казах си – обясни Прасчо, – че може да си направим един вид тържество.

Трите момчета седнаха. Бяха донесли много плодове, при това добре узрели. Усмихнаха се, когато Ралф взе и започна да яде.

– Благодаря – каза той. След това, вече с тон на приятна изненада в гласа, повтори: – Благодаря!

– Ще се справим сами – каза Прасчо. – На този остров създават неприятности тия, дето не знаят какво искат. Ще накладем един малък буен огън...

Ралф си спомни какво го бе разтревожило.

– Къде е Саймън?

– Не знам.

– Едва ли е тръгнал нагоре по планината.

Прасчо се засмя високо и си взе още от плодовете.

– Де да го знаеш – преглътна Прасчо. – Той откача.

Саймън мина през мястото, където бяха плодните дървета; сега малчуганите бяха твърде заети с огъня на брега и не го бяха последвали. Той продължи да се провира между лианите, докато стигна до завесата от оплетена растителност край полянката и се свря под нея. Отвъд листака слънчевите лъчи падаха отвесно, а пеперудите бяха преполовили своя неспирен танц. Той коленичи и слънчевите стрели паднаха върху му. Предишния път въздухът трептеше от жегата, сега в него имаше нещо застрашително. Скоро по дългата му остра коса започна да се стича пот. Повъртя се неспокойно, но нямаше къде да се скрие от слънцето. Усети жажда, която скоро стана много силна.

Продължи да седи.

На едно далечно място на брега Джек стоеше пред малка група момчета. Той сияеше.

– На лов! – каза той. Огледа ги изпитателно. Всеки носеше останките от черната си шапка. Някога, много, много отдавна, те бяха стояли мирно, наредени двама по двама, и гласовете им бяха като песента на ангелите.

– Ще ходим на лов! Аз ще бъда вождът.

Те кимнаха и критичният момент отмина.
– Освен това – за звяра.
Те се разшаваха и погледнаха към гората.
– Слушайте сега! Няма да мислим за звяра.

Кимна към тях.

– Ще забравим за звяра.

– Точно така.

– Да!

– Няма да мислим за звяра!

Ако Джек бе изненадан, че така ревностно се съгласяваха с него, той не го показва.

– И още нещо. Тук няма да сънуваме толкова много. Тук сме близо до края на острова.

Съгласиха се с готовност, която извираше от преживените вътрешни изтезания.

– Сега слушайте. По-късно може да се преместим в каменната крепост. Но сега ще отделя от раковината още неколцина т големите и... нали така? Ще заколим едно прасе и ще си направим пир. – Замълча, после продължи по-бавно. – И за звяра. Ще оставим за него едно парче от нашия улов. Тогава може би няма да ни закача.

Рязко се изправи.

– Отиваме в гората и започваме лова.

Обърна се и затича, след миг те го последваха послушно.

Разпръснаха се из гората. Бяха неспокойни. Почти веднага Джек намери разровена земя и разпръснати корени, които говореха, че оттук е минало прасе. Скоро следата стана прясна. Джек даде знак на останалите ловци да не шумят и продължи сам. Беше щастлив, във влажния сумрак се чувстваше удобно като в стари дрехи. Спусна се по един крайморски склон, осеян със скали и дървета.

Прасетата, тлъсти и закръглени като чували, лежаха с чувствена наслада на сянка под дърветата. Нямахме вятър и те не подозираха нищо, а Джек вече се бе научил да се промъква безшумно като сянка. Той се прокрадна обратно и даде нареждания на ловците си, които лежаха скрити. После всички започнаха да се промъкват напред сантиметър по сантиметър, плувнали в пот в жегата и тишината. Под дърветата едно свинско ухо се поклати мързеливо. Малко встрани от другите, потънала в майчинско щастие, лежеше най-едрата свиня от стадото. Тя беше черна, на розови петна; край огромния и корем низ прасенца спяха, гушеха се и квичаха.

На петнадесетина крачки от стадото Джек спря; ръката му се изпъна и посочи свинята. Погледна наляво и надясно, за да се увери, че всички са го разбрали, и другите момчета кимнаха утвърдително. Всички десници се отметнаха назад.

– Хайде!

Стадото трепна; само от десетина крачки дървените копия с втвърдени на огъня върхове полетяха към избраната свиня. Едно прасенце с паническо квичене се втурна към морето, повлякло копието на Роджър след себе си. Свинята задъхано изписка и се изправи, като се олюляваше, с две копия, забита в тлъстия и хълбок. Момчетата нададоха вик и се спуснаха напред, прасенцата се разпиляха, свинята проби затягащия се около нея обръч и се хвърли в лудешки бяг през гората.

– След нея!

Те се втурнаха по свинската пътечка, но гората беше тъй тъмна и непроходима, че Джек, като проклинаше ги спря и застана между дърветата. Постоя малко така' мълчалив и задъхан, а те се спогледаха, полусмутени, полувъзхитени от него. Показалецът му стремително прониза въздуха и посочи към земята.

– Ето...

Другите още не бяха успели да разгледат капката кръв, когато Джек се извърна, проучи някаква следа и докосна една клонка, която се изметна. Продължи, необяснимо защо уверен, че е на прав път; ловците крачеха след него.

Спря се пред един гъсталак.

– Ето тук.

Наобиколиха гъсталака, но свинята пак им се изплъзна, след като усети пробождащата болка от още едно копие в хълбока си. Копията, които се влачеха след нея, затрудняваха движенията и, а върховете с остри зъбци я измъчваха. Тя се блъсна в едно дърво и копието се заби още по-дълбоко; оттук нататък всеки от ловците лесно

можеше да я проследи по капките прясна кръв. Следобедът бавно преваляше, непоносимо тежък от маранята и влажната горещина; свинята, кървяща и обезумяла, си пробиваше път пред тях, ловците я преследваха, възбудени от дългата кървава гонитба. Вече я виждаха, почти я настигнаха, но тя напрегна последни сили и пак не им позволи да скъсят разстоянието. Бяха точно след нея, когато тя се измъкна на една открита полянка, където растяха пъстри цветя, пеперуди танцуваха една около друга, а въздухът беше горещ и неподвижен.

Тук, като поразена от топлинен удар, свинята падна и ловците се втурнаха към нея. Страшното нашествие, идващо от един непознат свят, я накара да обезумее; тя квичеше, риташе и въздухът се изпълни с пот и шум, и кръв, и ужас. Роджър търчеше около скупчените тела и мушкаше с копието колчем се мернеше свинска плът. Джек беше възседнал свинята и нанасяше удари с ножа. Роджър усети, че върхът на копието е намерил уязвимото място, и напираше с цялата си тежест. Копието влизаше сантиметър след сантиметър и ужасеното квичене се превърна в пронизителен писък. След това Джек намери гърлото и по ръцете му бликна гореща кръв. Свинята рухна под тях, а те лежаха, тежки и удовлетворени, върху нея. Пеперудите продължаваха своя танц в средата на полянката.

Накрая непосредствената възбуда от акта на убийството се уталожи. Момчетата отстъпиха назад, Джек се изправи и показа ръцете си.

– Гледайте.

Той се ухили и ги тръсна, а момчетата се засмяха, щом видяха вонящите му длани. Джек сграбчи Морис и натри бузите му с нечистотията. Роджър започна да изтегля копието си и момчетата едва сега го забелязаха. Робърт описа извършеното с една-единствена фраза, която бе посрещната с гръмогласен смях.

– Право в дупето и.

– Чу ли?

– Чу ли го какво каза?

– Право в дупето и!

Този път Робърт и Морис си разделиха двете роли и Морис тъй смешно показваше как свинята се опитвала да се изплъзне от напредващото копие, че момчетата се заливаха от смях.

Накрая и това им омръзна. Джек започна да изтрива окървавените си ръце в скалата. Залови се със свинята, изкорми я, извади горещите черва и оцветени вътрешности, захвърли ги на купчина върху скалата, докато другите го наблюдаваха. Той работеше и говореше:

– Ще отнесем месото на брега. Ще отида на плоската скала и ще ги поканя на пиршество. Така печелим време.

Обади се Роджър:

– Вожде...

– А?...

– Как ще накладем огън?

Джек се отпусна назад, приседна и се намръщи към свинята.

– Ще ги нападнем и ще вземем огън. Трябва да дойдете четиримата – Хенри и ти, Бил и Морис. Ще се намажем с боя и ще се промъкнем; докато аз им обяснявам какво искам, Роджър може да грабне един клон. Другите ще отидете там, където бяхме. Ще накладем огъня там. А после...

Той замлъкна, изправи се и погледна към сенките под дърветата. Продължи с тих глас:

– Но ще оставим част от плячката за...

Отново приклепна и заработи с ножа. Момчетата се струпаха наоколо му. Той заговори през рамо към Роджър:

– Изостри един кол от двата края.

Изправи се, подхванал кървящата глава на свинята.

– Къде е колът?

– Ето.

– Забий единия край в земята. О... то пък било скала. Вкарай го в тази цепнатина. Ето тук.

Джек повдигна главата, блъсна я в изострения кол, който проби мекото гърло и се заби в устата. Отстъпи назад и погледна набучената глава; по кола се стичаше

малко кръв.

Инстинктивно и останалите момчета се отдръпнаха: гората беше замряла. Ослушаха се и не чува никакъв друг шум освен жуженето на мухите около изсипалите вътрешности.

Джек прошепна:

– Вдигнете прасето.

Морис и Робърт набучиха трупа на кол, вдигнаха безжизненото тяло и зачакаха готови. В тишината, застанали над засъхващата кръв, те изведнъж станаха неспокойни.

– Тази глава е за звяра. Тя е подарък – изрече високо Джек.

Тишината прие дарението и им вдъхна страх. Главата стоеше там със замъглени очи, леко ухилена, с почерняваща кръв между зъбите. Мигом те се втурнаха с всички сили през гората към открития бряг.

Саймън остана там, където беше, една бронзова фигурка, скрита от листата.

Дори след като затвореше очи, продължаваше да вижда свинската глава.

Полузатворените и очи гледаха мътно, с безкрайната обезвереност на възрастните. Те уверяваха Саймън, че нещата вземат лош обрат.

– Известно ми е.

Саймън си даде сметка, че е изрекъл тези думи на глас. Бързо отвори очи – главата доволно се хилеше под странната дневна светлина, без да обръща внимание на мухите, на разсипаните вътрешности, дори на това, че унижително я бяха набучили на кол.

Той отмести поглед и облиза сухите си устни.

Подарък за звяра. А дали звярът наистина нямаше да дойде, за да си го вземе? Струваше му се, че и главата мисли като него. Бягай, казваше му тя негласно, върни се при другите. Това беше само шега – защо да се тревожиш? Сбъркал си, чудо голямо. Малко главоболие може би нещо, което си ял. Върни се, дете, казваше главата безгласно.

Саймън вдигна очи, усещайки тежестта на мократа си коса, и погледна към небето. Там горе, за разлика от друг път, имаше облаци, големи издута кули, поникнали над острова, сиви, жълтеникави и оцветени в бакърено. Облаците клечаха върху сушата; миг след миг те продължаваха да изцеждат от себе си тази задушна, потискаща жегата. Дори пеперудите напуснаха поляната, където онова отвратително нещо се хилеше и кървеше. Саймън наведе глава, като внимаваше да не отвори стиснатите си очи, после ги закри с ръка. Под дърветата нямаше сенки, а една седефена неподвижност; обхванала всичко, превръщаше действителното във въображаемо и неопределимо. Купчината черва беше почерняла от мухи, които бръмчаха като дъскорезница. Не мина много време и те откриха Саймън. Бяха се нахранили и кацаха по вадичките пот, за да пият. Гъделичкаха го под ноздрите, играеха на прескочикобила по бедрата му. Бяха черни и зеленикави, преливащи в различните цветове на дъгата, и безчет; а пред Саймън Повелителят на мухите стоеше набучен на кола и се хилеше. Накрая Саймън не се стърпя и погледна назад, погледът му се прикова към белите зъби, замъглените очи, кръвта. Не можеше да се освободи от чувството, че някога, много отдавна, е виждал тази картина. В дясното слепоочие на Саймън пулсът започна да блъска в мозъка.

Ралф и Прасчо лежаха на пясъка, гледаха в огъня и мързеливо мятаха камъчета в бездимното му сърце.

– Тоя клон се свърши.

– Къде са Самиерик?

– Трябва да съберем още дърва. Нямаме повече зелени клони.

Ралф въздъхна и се изправи. Под палмите на плоската скала нямаше сенки, само тази странна светлина, която сякаш струеше едновременно отвсякъде. Високо горе, между набъбналите облаци, като оръдие изстреля светкавица.

– Ще вали като из ведро.

– Ами огънят?

Ралф изприпка до гората и се върна с голям наръч зеленина, която хвърли в огъня. Клонките пукаха, листата се сгърчваха, издигаше се жълт дим.

Прасчо безцелно рисува с пръсти една фигурка върху пясъка.

– Лошото е, че нямаме достатъчно хора за огъня. Самиерик трябва да ги броиш за една смяна. Те всичко правят заедно...

– Разбира се.

– Е да, ама не е справедливо. Не разбираш ли? Те трябва да носят за две смени.

Ралф помисли и разбра. С раздражение си даде сметка колко малко умее да мисли като възрастен и пак въздъхна. На острова ставаше все по-лошо.

Прасчо погледна към огъня.

– Скоро пак ще трябва зелен клон.

Ралф се претърколи ребром.

– Прасчо. Какво ще правим?

– Просто ще трябва да минаваме без тях.

– Но... огънят?

Погледна намръщено чернобялата купчинка, в която безразборно лежаха недогорели парчета от клони. Опита се да даде израз на мислите си.

– Страхувам се.

Видя, че Прасчо вдигна очи, и продължи, търсейки неумело думите си:

– Не от звяра. Искам да кажа, че и от него. Но никой от другите не разбира това – за огъня. Ако някой ти хвърли въже, когато се давиш; ако докторът ти каже вземи това, защото иначе ще умреш – няма да откажеш, нали така? Искам да кажа...

– Разбира се.

– Не виждат ли? Не могат ли да разберат? Ако не е димният сигнал, тука ще си умрем. Гледай!

Над пепелта нажеженият въздух трепкаше, но нямаше и следа от дим.

– Един огън не можем да поддържаме. И не ги е грижа. А на всичко отгоре... – Той се вгледа напрегнато в лъсналото лице на Прасчо.

– На всичко отгоре и мен не ме е грижа понякога. Ами ако стана и аз като другите, да не ме е грижа? Тогава какво ще стане с нас?

Прасчо свали очилата си, дълбоко развълнуван.

– Не знам, Ралф. Просто трябва да не отстъпваме, това е. Това е, което възрастните щяха да направят.

Ралф, след като вече беше започнал да излива душата си, продължи.

– Прасчо, каква е причината?

Прасчо го изгледа смаян.

– Да не би да имаш предвид?...

– Не, не него... искам да кажа... какво прави всичко да тръгва така накриво?

Прасчо бавно изтри очилата си и се замисли. Когато си даде сметка до каква степен вече Ралф го е приел, той порозовя от гордост.

– Не зная, Ралф. Мисля, че причината е у него.

– У Джек?

– У Джек.

Това име също беше започнало да става табу. Ралф кимна сериозно.

– Да – съгласи се той. – Сигурно.

В близката гора избухна врява. Дяволски фигурки с бели, зелени и червени лица се втурнаха с вой и малчуганите се разбягаха с писъци. С крайчеца на окото си Ралф видя, че и Прасчо бяга. Две фигури се спуснаха към огъня и той се приготви да се отбранява, но те сграбчиха полуизгорелите клони и побягнаха покрай брега. Трима други стояха неподвижни и наблюдаваха Ралф; той видя, че най-високият, съвсем гол, като изключим боята и колана, е Джек.

– Е? – отвори уста Ралф, успял отново да си поеме дъх.

Без да му обръща внимание, Джек вдигна копието си и закрещя:

– Слушайте – всички! Аз и моите ловци живеем край брега до една равна канара. Ловуваме, пируваме и се веселим. Ако искате да влезете в моето племе, елате при нас. Може да ви приема. А може и да не ви приема.

Поспря и се огледа. Зад боята на своята маска той беше неуязвим за свян или стеснение и можеше да се вглежда във всеки един поотделно. Ралф беше приклепнал до останките от огъня като спринтьор на стартова линия и лицето му беше почти неразлично от надвисналата коса и полепналата пепел. Самиерик надничаха заедно иззад една палма в началото на гората. Един от малчуганите, сгърчен и зачервен край соления вир, нададе вой, а Прасчо застана на скалата, сграбчил бялата раковина.

– Довечера ще пируваме. Убихме прасе и имаме месо. Ако искате, елате и яжте с

нас.

Горе в облаците отново се обадиха оръдията на гръмотевицата. Джек и двамата безименни диваци до него трепнаха, погледнаха нагоре, после се окопитиха. Малкият продължаваше да се дере от плач. Джек чакаше нещо. Припряно зашепна на другите.

– Хайде, сега!

Двамата диваци замърмориха. Джек каза остро:

– Хайде!

Двамата диваци се спогледаха, вдигнаха заедно копията си и казаха едновременно:

– Вождът каза.

След това тримата се обърнаха и се отдалечиха тичешком.

Ралф се беше изправил и гледаше към мястото, където дивациите бяха изчезнали.

Приближиха се Самиерик и зашепнаха благоговейно:

– Помислих, че е...

– ...и се...

– ...изплаших.

Прасчо стоеше зад тях на скалата, все още с раковината в ръце.

– Това бяха Джек, Морис и Робърт – каза Ралф. – Здравата се забавляват, нали?

– Помислих, че пак ще ме хване астмата.

– Стига с тая твоя „асна“.

– Като видях Джек, сигурен бях, че ще иска да грабне раковината. Не знам защо.

Групата момчета погледнаха бялата раковина с обич и уважение. Прасчо я сложи в ръцете на Ралф и малчуганите, като видяха познатия символ, започнаха да се завръщат.

– Не тук.

Той се обърна към плоската скала, усетил нуждата от ритуал. Пръв тръгна Ралф, прегърнал бялата раковина, след него Прасчо, много сериозен, после близнаците, малчуганите и накрая останалите.

– Седнете всички. Те направиха този набег заради огъня. Забавляват се. Но...

Ралф се изненада от прекъсвача, който щракна в мозъка му... Бе искал да каже нещо и прекъсвачът беше изключил.

– Но...

Те го гледаха сериозно, все още неспоходени от съмнения, че той може да не е съвсем наред. Ралф отметна глупавата коса, която пак му влизаше в очите, и погледна Прасчо.

– Но... о, да., огънят! Огънят, разбира се!

Започна да се смее, после спря и заговори гладко.

– Огънят е най-важното нещо. Без огъня не можем да бъдем спасени. И на мен ще ми е приятно да се намацам с бойна боя и да се правя на дивак, но трябва да поддържаме огъня. Огънят е най-важното нещо на този остров, защото, защото, защото...

Пак спря и мълчанието се изпълни със съмнения и несигурност.

Прасчо прошепна бързо:

– Спасяването.

– О, да. Защото без огъня не можем да бъдем спасени. Затова трябва да стоим до огъня и да правим дим.

Когато спря, никой не се обади. След толкова много блестящи речи, произнесени от същото това място, думите на Ралф звучаха кухо дори за малчуганите.

Най-накрая Бил протегна ръце за раковината.

– Сега не можем да имаме огън там горе, защото не можем там да имаме огън – нямаме достатъчно хора да го захранваме. Хайде да отидем на пира и да им кажем, че ни е трудно с огъня. А пък и лова, и там другото – да сме диваци, де – сигурно е много забавно.

Самиерик взеха раковината.

– Сигурно е забавно, както каза Бил... пък и той ни покани...

– ...на пир...

– ...месо...

– ...дето цвърчи...

– ...Няма да се откажа от една мръвка...

Ралф вдигна ръка.

– Защо сами да не си набавим месо?

Близнаците се спогледаха. Отговори Бил:

– Не искаме да влизаме в джунглата.

Ралф направи гримаса.

– Той, както знаете, влиза.

– Той е ловец. Те всички са ловци. Това е различно.

Някое време никой не проговори, после Прасчо промърмори към пясъка:

– Месо...

Малчуганите седяха, захласнато си мислеха за месото и преглъщаха. Оръдието горе отново прогърмя и сухите палмови листа зашумоляха от внезапен горещ повей.

– Ти си едно глупаво момченце – каза Повелителят на мухите, – едно невежо, глупаво момченце.

Саймън раздвижи подпухналия си език, но не каза нищо.

– Не си ли съгласен? – продължи Повелителят на мухите. – Не си ли едно глупаво момченце?

Саймън му отговори със същия беззвучен глас.

– Щом е тъй – продължи Повелителят на мухите, – по-добре бягай да си играеш с другите. Те мислят, че откачаш. Не искаш Ралф да те помисли за откачен, нали? И Прасчо, и Джек?

Главата на Саймън беше леко вирната. Очите му не можеха да се откъснат от Повелителя на мухите, който висеше в пространството пред него.

– Какво правиш тук сам-самичък? Не се ли боиш от мен?

Саймън потрепери.

– Няма никой, който да ти помогне. Тук съм само аз. Аз съм звярът.

Устата на Саймън с мъка се раздвижи и успя да произнесе гласно:

– Свинска глава на кол.

– Как можа да помислиш, че звярът е нещо, което можеш да издебнеш и убиеш? – попита главата. За миг-два гората и всички други околни, замъглени от маранята местности закънтяха от присмехулен кикот.

– Нима не знаеше? Че съм част от теб? Насам, насам, насам! Не съм ли аз, който пречи? Който прави нещата да тръгват накриво?

Смехът отново прокънтя.

– Хайде – каза Повелителят на мухите. – Върни се при другите и да забравим цялата тази история.

Главата на Саймън трепна. Очите му бяха полузатворени, сякаш подражаваше на онова отвратително нещо на кола. Съзнаваше, че идва един от неговите пристъпи. Повелителят на мухите се издуваше като балон.

– Това е смешно, знаеш много добре, че и долу ще се натъкнеш на мен. Така че не се опитвай да избягаш!

Тялото на Саймън беше сгърбено и изтръпнало. Повелителят на мухите говореше с гласа на класен наставник.

– Много я проточихме тази история. Мое бедно, заблудено дете, мислиш ли, че разбираш повече от мен?

Настъпи мълчание.

– Предупреждавам те. Започваш да ме ядосваш. Не виждаш ли? Излишен си. Ясно ли е? Ние ще се забавляваме на този остров! Ясно ли е? Ние ще се забавляваме на този остров! Така че не се опитвай да хитруваш, мое бедно, заблудено момче, защото иначе...

Саймън откри, че гледа в една голяма уста. В нея имаше мрак, мрак, който се разпростираше.

– ...защото иначе – продължи Повелителят на мухите – с теб е свършено. Ясно ли е? Джек и Роджър, Морис, Робърт и Бил, Прасчо и Ралф. Ще те премахнем. Ясно?

Саймън беше вътре, в устата.

Той се строполи и загуби съзнание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЛИЦЕТО НА ЕДНА СМЪРТ

Над острова продължаваха да се трупат облаци. През целия ден от планината се издигаше нагрят въздух и като неспирен поток се изкачваше на три хиляди метра; въртящи се газообразни маси се зареждаха със статично електричество, докато въздухът стана взривоопасен. Рано привечер слънцето изчезна и бакърено сияние замени ясната дневна светлина. Дори въздухът, който вееше откъм морето, беше горещ и не разхлаждаше. Цветовете се отцедиха от водата, от дърветата и от розовите каменни повърхности; белите тъмни облаци надвиснаха. Единствените същества, които се чувстваха добре, бяха мухите – те бяха покрили своя Повелител тъй плътно, че под техния черен слой изсипалите черва приличаха на купчина лъскави въглища. Дори когато на Саймън му потече кръв от носа, те не го обезпокоиха, предпочитайки по-острия свински вкус.

С кръвотечението Саймън премина от състоянието на криза в дълбок и уморен сън. Той лежеше на дюшека от пълзящи растения. Свечеряваше се, а оръдието продължаваше да гърми. Накрая се събуди и с крайчеца на окото си зърна черната пръст до бузата си. Но не помръдна, а остана да лежи на същото място, опрял страна в земята, загледан вцепенено пред себе си. После се извъртя настрана, сви крака до корема си и сграбчи пълзящите треви, за да се изправи. Щом тревите се раздвижиха, вътрешностите експлодираха облак мухи се отдели от тях със злобно бръмчене и пак го накаца. Саймън се изправи. Светлината беше неземна. Повелителят на мухите стоеше набучен на своя кол като черна топка. Саймън се обърна гласно към полянката:

– Всичко тук е свършено, нали?

Отговор не дойде. Саймън напусна откритото пространство, запълзя сред лианите и навлезе в горския сумрак. Запристъпя боязливо между стволите – лицето му беше безизразно, а кръвта му се беше отляла от брадичката и около устата му. Само от време на време, когато отместваше лианите и избираше накъде да върви в зависимост от релефа на местността, той се опитваше да изговори думи, които не искаха да излязат от устата му.

Сега дърветата не бяха тъй отрупани с блестяща дантела и между тях се стичаше седефената светлина на небето. Това беше гръбнакът на острова, лекото възвишение под планината, обрасло в не тъй гъста джунгла. Тук имаше широки пространства, осеяни с храсти, и големи дървета, и релефът на местността го извеждаше нагоре, където гората редееше. Продължаваше пътя си с мъка, олюляваше се от време на време, но не спираше. Очите му бяха загубили обичайния си блясък и той вървеше с унило усилие, като старец.

Силен повей го накара да залитне и той видя, че е излязъл на една открита скала под бакъреното небе. Усети, че краката му се огъват, а езикът го боли непрестанно. Когато вятърът достигна до върха на планината, той видя, че става нещо, че между кафявите облаци проблясва късче синева. С мъка продължи напред, вятърът отново задуха, сега още по-силно и така зашиба челата на дърветата, че те се заогъваха и забучаха. Саймън видя едно прегърбено същество внезапно да се изправя на върха и да поглежда към него. Той скри лице и продължи усиленото изкачване.

Мухите бяха намерили и тази фигура. Тя се движеше като жива, затова те се изплашваха за миг и закръжаваха като черен облак около главата и. После, щом синият парашутен купол се сруташе, подутата фигура се накланяше напред и въздъхваше, а мухите пак я накацваха.

Саймън усети как коленете му се удариха в скалата. Изпълзя напред и скоро разбра. Сплетените въжета му подсказваха как става зловещата шега; той разглежда белналите се кости на носната кухина, зъбите, цвета на гниенето. Видя как безжалостно слоевете от каучук и платно придържат бедното тяло и не го оставят да се разложи спокойно. Вятърът подухна отново, фигурата се надигна и му изпрати зловонния си дъх. Както бе коленичил, Саймън се опря на ръце и взе да повръща, докато в стомаха му не остана нищо. После хвана въжетата, освободи ги от скалите, а фигурата – от гаврата на вятъра.

Накрая се обърна и погледна към брега. Огънят при плоската скала беше угаснал или поне не димеше. По-нататък, на брега отвъд рекичката, до една голяма каменна плоча тънка ивица дим се издигаше към небето. Забравил мухите, Саймън заслони очи с ръце и се взря в дима. Дори от това разстояние можеше да се види, че повечето от момчетата – може би дори всичките, са се събрали там. Значи, преместили са се да

лагеруват по-далече от звяра. Докато премисляше това, Саймън се обърна към бедното вонящо създание до себе си. Звярът беше безвреден и отвратителен; останалите трябваше да научат тази новина колкото може по-бързо. Пое надолу по планината, но краката му се огъваха. Както и да се стараеше, само залиташе безпомощно.

– Няма какво друго да правим, освен да се къпем – каза Ралф.

През единственото стъкло на очилата си Прасчо разглеждаше обагреното небе.

– Не ми харесват тия облаци. Помниш ли какъв дъжд се изсипа малко след като се бяхме приземили?

– Пак ще вали.

Ралф се гмурна във вира. Две хлапета цамбуркаха в плитчината, опитвайки се да се разхладят във водата, която беше по-топла от кръв. Прасчо си свали очилата, пристъпи във водата със смехотворна напереност и пак ги сложи. Ралф изплува на повърхността и насочи струйка вода към него.

– Внимавай, очилата ми! Ако се намокрят, трябва да изляза да ги бърша.

Ралф пак пръсна и не улучи. Засмя се на Прасчо, очаквайки той да се отдръпне с мълчалива обида, както обикновено. Вместо това Прасчо запляска по водата с ръце.

– Престани! – изкрещя той. – Чуваш ли?

И ядосано запръска към лицето на Ралф.

– Добре, добре – каза Ралф. – Не се горещи.

Прасчо престана да бие водата.

– Имам главоболие. Да беше по-хладно.

– На мен пък ми се ще да завали.

– А на мен ми се ще да съм си у дома.

Прасчо полегна на полегатия пясъчен бряг на вира. Изпъкналият му корем се подаваше извън водата и там кожата започна да съхне. Ралф изстреля струйка вода нагоре към небето. За движението на слънцето можеше да се съди по преместването на едно светло петно сред облациите. Той коленичи във водата и се огледа.

– Къде са другите?

Прасчо приседна.

– Сигурно са се залежали в заслона.

– Къде са Самиерик?

– Ами Бил?

Прасчо посочи отвъд плоската скала.

– Тръгнаха натам. Пиршеството на Джек.

– Да вървят – каза Ралф с привидно безразличие. – Не ме е грижа.

– Заради някакво си месо...

– И заради лова – каза Ралф, след като помисли, – и за да се правят на племе диваци, да се боядисват с бойна татуировка.

Прасчо разрови пясъка под водата, отбягвайки погледа на Ралф.

– Дали да не отидем и ние?

Ралф бързо го погледна и той се изчерви.

– Искам да кажа, за да сме сигурни, че няма да се случи нещо.

Ралф изстреля още една водна пръска.

Дълго преди Ралф и Прасчо да се приближат до групата на Джек, те вече чуваха глъчката от пиршеството. Имаше една продълговата морава, там, където палмите оставяха широка тревна ивица между гората и брега. Само на една крачка от края на моравата започваше белият навят пясък – горещ, сух, със следи ат стъпки там, където приливът не беше достигнал. По-надолу – пак скала, тя се проточваше към лагуната. Отвъд – малко пясък, след това – водата. На скалата гореше огън и от печашото се свинско капеше мазнина в невидимите пламъци. На моравата се бяха събрали всички момчета на острова с изключение на Прасчо, Ралф и Саймън. Те се смееха, пееха, лежаха, клечаха или стояха на тревата и стискаха в ръцете си месо. Но доколкото можеше да се съди по омацаните им лица, почти бяха свършили да ядат; някои държаха кокосови черупки и пиеха от тях. Преди да започне пирът, бяха домъкнали на моравата един голям пън и Джек, боядисан и обкичен с гирлянди, седеше на него като идол. До него върху зелени листа беше натрупано месо, имаше плодове и пълни кокосови черупки.

Прасчо и Ралф се приближиха до края на затревената плоска канара, а момчетата, щом ги забелязваха, замлъкваха едно след друго, докато накрая единствено

момчето до Ралф продължаваше да говори. Сетне и на това последно място настъпи тишина и Джек се извърна, както седеше. Известно време продължи да ги гледа и пращането на огъня беше най-силният шум, който се извисяваше над бученето на прибой. Ралф отмести поглед, а Сам, който помисли, че Ралф се обръща към него с укор, остави оглозгания кокал и нервно се засмя. Ралф пристъпи колебливо, посочи един палмов дънер и прошепна на Прасчо нещо, което не се разбра; после двамата се засмяха също като Сам. Повдигайки високо колене, защото беше нагазил в пясъка, Ралф продължи нататък. Прасчо се опита да подсвирне.

В този момент момчетата, които печеха месо на огъня, внезапно грабнаха един голям къс и побягнаха с него към тревата. Сблъскаха се с Прасчо така, че го опариха, и затанцуваха. За миг Ралф и тълпата момчета избухнаха в неудържим смях, който ги облекчи и сплоти. Прасчо отново беше станал прицелна точка на обществения присмех и всеки се почувства весел и нормален.

Джек се изправи и размаха копието си.

— Занесете им месо.

Момчетата до шиша подадоха на Ралф и Прасчо по едно сочно парче. Двамата поеа цвъртящото дарение. Стояха и ядяха под гръмотевично-бакъреното небе, което боботеше от приближаващата буря. Джек отново размаха копието.

— Наситиха ли се всички?

Имаше още ядене — то цвъртеше на дървените шишове, отрупани върху зелените листа. Роб на своя стомах, Прасчо захвърли един оглозгай кокал на пясъка и се наведе за още.

Джек отново се обади нетърпеливо:

— Наядохте ли се всички?

В гласа му звучаха нотки на предупреждение, породени от собственическа гордост, и момчетата започнаха да ядат по-бързо, докато все още имаше време. Като видя, че липсват изгледи за скорошна пауза, Джек стана от пъна, който беше неговият трон, и бавно закрачи към края на моравата. Погледна отвисоко иззад слоя боя към Ралф и Прасчо. Те се отместиха надолу по пясъка; Ралф гледаше отново към огъня, докато ядеше. Забеляза, че пламъците, кой знае защо, са станали видими на сумрачния фон. Вечерта беше дошла без спокойна красота, а със заплаха за насилие.

Джек заговори:

— Дайте да пия.

Хенри му поднесе кокосова черупка и той отпи, наблюдавайки Прасчо и Ралф иззад назъбения ръб. Мощ се таеше в мускулестите очертания под загорялата кожа на ръцете му; властта седеше на неговото рамо като маймунка и му говореше в ухото,

— Всички да седнат.

Момчетата насядаха в редици на тревата пред него, но Ралф и Прасчо стояха на мекия пясък една стъпка по-ниско. Сега-засега Джек не им обръщаше внимание; той сведе маскираното си лице към седналите момчета и насочи към тях копието си.

— Кой от вас идва в моето племе?

Ралф направи внезапно движение, от което политна. Някои от момчетата се обърнаха към него.

— Аз ви нахраних — каза Джек — и моите ловци ще ви пазят от звяра. Кой от вас идва в моето племе?

— Аз съм вожд — каза Ралф, — защото ме избрахте. И щяхме да поддържаме огъня, А сега тръгнахте след яденето...

— И ти тръгна! — извика Джек. — Виж кокала, който държиш!

Ралф потъна в червенина.

— Казах, че вие ще сте ловци. Това ви е работата. Джек отново не му обърна внимание.

— Кой ще влезе в моето племе, че да му е интересно?

— Вождът съм аз — каза Ралф неуверено. — Ами огънят? И рапанът е у мен...

— Не го носиш — каза Джек подигравателно. — Оставил си го. Затворих ли ти устата? Пък и в този край на острова рапанът не важи...

Изведнъж удари гръм. Вместо глух тътен разнесе се експлозия като сух трясък.

— Рапанът важи и тук — каза Ралф, — и навсякъде из острова.

— А да те видим какво ще направиш!

Ралф огледа редиците на момчетата. Помощ не идваше и той, объркан и изпотен,

отвърна очи от тях. Прасчо прошепна:

- Огънят – спасяването.
- Кой идва в моето племе?
- Аз.
- Брой и мен.
- Аз.
- Ще надуя раковината – каза задъхано Ралф – и ще направя събрание.
- Ние пък няма да я чуем.

Прасчо докосна китката на Ралф.

- Да си отиваме. Ще става лошо. Вече хапнахме от месото.

Отвъд гората проблесна ярко зарево, отново се разнесе гръм и един от малчуганите се разплака. Между тях западаха едри дъждовни капки – всяка една се чуваше отделно и отчетливо.

– Ще има буря – каза Ралф – и ще вали такъв дъжд, както когато попаднахме тук. Хайде сега да видим кой трябва да си затваря устата. Къде са ви заслоните? Сега какво ще правите?

Ловците гледаха смутено към небето, свиваха се под шибашите капки.

Вълна от безпокойство обхвана момчетата и те засноваха безцелно.

Проблясващите мълнии ставаха по-блестящи, още малко и трясъкът щеше да стане непоносим. Малчуганите се разбягаха с писъци.

Джек скочи на пясъка.

- Нашият танц! Хайде! Танцувайте!

Като се препъваше, той се втурна през мокрия пясък към откритата скална плоскост зад огъня. Между проблясъците на мълниците въздухът беше тъмен и ужасяващ; момчетата го последваха с викове. Роджър пое ролята на глигана, загрухтя и се втурна към Джек, който отбягна удара със странична стъпка. Ловците грабнаха копията си, готвачите – шишовете, останалите – цепеници, приготвени за огъня. Започна се кръгово движение с припев. Докато Роджър изобразяваше обезумялото прасе, малчуганите се затичаха и излязоха извън кръга. Под застрашителното небе Прасчо и Ралф откриха в себе си спотаено желание да намерят свое място в това безумно, но поне вдъхващо извееш[©] чувство за сигурност общество. Бяха доволни от допира с живата стена от кафяви гърбове, която заключваше ужаса вътре в себе си и успяваше да го укроти.

- Убий звяра! Заколи го! Пролей му кръвта!

Движението стана ритмично, припевът вече не звучеше с първоначалната повърхностна възбуда, превърна се в неуморим пулс. Роджър престана да бъде прасе и стана ловец, така че центърът на кръга зейна като прозявка. Някои от малчуганите подеха свое собствено хоро, появили се нови и нови хороходни кръгове, сякаш повторението щеше от само себе си да донесе сигурност и спокойствие. Пулсираше и потрепваше единен организъм.

Синкаво-бяла ивица разкъса тъмното небе. Миг по-късно звукът ги връхлетя като шибване с гигантски камшик. От ужас припевът зазвуча с един тон по-високо.

- Убий звяра! Заколи го! Пролей му кръвта!

Отново раната на синьо-белия прорез над главата им и стоварването на серния взрив. Малчуганите изпищяха, зашураха се без посока, пазеха се от края на гората, един от тях в страха си прекоси кръга на големите.

- Той е! Той е!

Кръгът се превърна в подкова. Нещо изпълзяваше от гората. Измъкваше се заплашително, залиташе към тях. Пред звяра се понесе остър като болка писък. Звярът влезе в подковата, препъвайки се.

- Убий звяра! Заколи го! Пролей му кръвта!

Синьо-бялата рана вече не се затваряше, шумът стана непоносим. Саймън крещеше нещо за някакъв мъртвец на един хълм.

- Убий звяра! Заколи го! Утрепи го!

Копията се сведоха, устата на новооформилия се кръг скръцна със зъби и зарева. Звярът беше на колене в центъра, закрил лице с ръцете си. Опитвайки се да надвика ужасния шум, той крещеше нещо за някакво тяло на хълма. Звярът се устреми напред, проби кръга и падна върху острия скален ръб до крайбрежния пясък.

Тълпата мигом се понесе подире му, стече се надолу по скалата, скочи върху

звяра, запишя, заудря, захапа, закъса. Нямаше нито думи, нито движения разкъсването със зъби и нокти.

После облаците се отпришиха и дъждът се изля като водопад. Водата започна да се стича откъм върха на планината, понесе листа и клони, изля се като студен душ върху боришкащата се купчина на пясъка. Купчината се разтури, отделните фигури започнаха да се разотиват, политайки. Само звярът лежеше неподвижен на няколко стъпки от морето. Дори под дъжда те виждаха колко мъничък звяр беше той; и кръвта му вече правеше петна по пясъка.

Силната вихрушка понесе дъжда настрани, отвявайки водата от горските дървета. На планинския връх парашутът се издуваше и се движеше; фигурата се плъзна, изправи се на крака, завъртя се като пумпал; фигурата политна надолу в бездната от влажен въздух и запристъпя със схванати крака по високите върхари; пропадна, продължи да пропада, полетя към брега и момчетата се втурнаха с писъци в тъмнината. Парашутът повлече фигурата, която забразди лагуната, блъсна се в рифа и изчезна в морето.

Към полунощ дъждът спря, облаците отплуваха и небето отново беше обсипано с чудните звездни светила. После и вятърът замря и в тишината се чуваше само бълбукането на водата, която се стичаше по урвите и – отнасяйки надолу лист след лист – се разливаше върху кафявата островна почва. Въздухът беше прохладен, влажен и прозрачен; притихна и шумоленето на водата. Звярът лежеше сгушен на бледия плаж и петната малко по малко се разрастваха.

Ръбът на лагуната се превърна във фосфоресцираща ивица, която напредваше постепенно заедно с прилива. Ясното небе и ъгловатите съзвездия се оглеждаха в бистрата вода. Фосфоресциращата линия заливаше пясъчните зрънца и огладените камъчета; държеше всяко едно от тях в скута на напрежението, после внезапно ги приемаше с безгласен слог и отминаваше.

Бистротата, която пълзеше по крайбрежните плитчини, беше изпълнена с огнеоки създания, изтъкани от лунни лъчи. Тук-там някое по-голямо огладено камъче плаваше в собствената си атмосфера, загърнато в перлена плащеница. Вълните обливаха пясъка, чиято повърхност беше станала решетъчна от дъждовните капки, и оглаждаха всичко със сребристо покривало. Ето те се докоснаха до първото от петната, отцедили се от пречупеното телце, а създанията вкупом отидоха към края и образуваха подвижна пътека от светлина. Водата се издигна още а придаде блясък на острата коса на Саймън. Бузата му се посребри, извивката на рамото му се превърна във ваян мрамор. Странните съпровождачи, огнеоките същества с облачни повлекла, зашетаха около главата му. Тялото леко се привдигна над пясъка, от устата с мокър плясък излезе въздушно мехурче. След това тялото кротко се преобърна във водата.

Някъде отвъд тъмнеещата извивка на света Слънцето и Луната притегляха; въздействаха върху водния слой на планетата Земя, караха го леко да се издува на една страна, докато твърдото ядро не спираше да се върти. Голямата приливна вълна продължи движението си покрай островния бряг и водното равнище се покачи. Безмълвно, заобиколено от венец любопитни светливи създания, самото то сребриста сянка под закованите съзвездия, мъртвото тяло на Саймън се понесе към открито море.

ДЕСЕТА ГЛАВА РАКОВИНАТА И ОЧИЛАТА

Прасчо разглеждаше внимателно приближаващата се фигура. Напоследък бе започнал да забелязва, че вижда по-ясно, когато си свали очилата и постави оцелялото стъкло пред другото око; но дори погледнат с по-добре виждащото око, след онова, което се беше случило, Ралф пак си оставаше несъмнено променен. Той се приближаваше откъм кокосовите палми; накуцваше, беше мръсен, в русата му коса имаше сухи листа. Едното му око се беше превърнало в тясна цепка, върху издутата страна на дясното му коляно имаше голяма рана, покрита с кора. Той поспря и погледна фигурата на плоската скала.

- Прасчо? Само ти ли остана?
- И няколко от малчуганите.
- Те не влизат в сметката. А от големите?
- О, Самуиерик. Събират дърва.
- И никой друг?

– Доколкото ми е известно, не.

Ралф внимателно се изкачи на скалата. Острата трева все още беше утъпкана там, където бяха свиквали събранията; крехката бяла раковина проблясваше до излъсканото място за сядане. Ралф седна в тревата пред престола на вожд и пред раковината. Прасчо коленичи от лявата му страна. Една дълга минута изтече в мълчание.

Най-после Ралф прочисти гърло и прошепна нещо.

Прасчо промърмори в отговор.

– Какво разправяш?

– Саймън – промълви Ралф.

Прасчо не каза нищо, само кимна омърлушено. Те продължиха да седят, загледани, и двамата с увредено зрение, към трона на вожд и проблясващата лагуна. Зелената светлина и слънчевите петна от шарената сянка играеха по измъчените им тела.

Ралф бавно се надигна и се отправи към раковината. Взе гальовно черупката в две ръце и коленичи, облегнат на дънера.

– Прасчо.

– А?

– Какво ще правим!

Прасчо кимна към раковината.

– Би могъл...

– Да свикам събрание?

Произнасяйки тези думи, Ралф остро се засмя и Прасчо се намръщи.

– Ти все още си вожд.

Ралф отново се засмя.

– Да, наш вожд.

– Рапанът е у мен.

– Ралф! Престани да се смееш така. Недей, Ралф. Какво ще си помислят другите?

Накрая Ралф спря. Той потръпна.

– Прасчо.

– А?

– Това беше Саймън.

– Каза го вече.

– Прасчо.

– А?

– Това беше убийство.

– Престани – изписка Прасчо. – Какъв смисъл има да се говори така?

Той скочи на крака и се надвеси над Ралф.

– Беше тъмно. И този ужасен танц. И вълните, гръмотевиците, дъждът. Бяхме изплашени.

– Аз не бях изплашен – каза Ралф бавно. – Аз бях... не знам какво бях.

– Уплашени бяхме! – каза Прасчо възбудено. – В такъв момент всичко става. Не беше... дете ти го казваш.

Той жестикулираше, търсейки подходяща дума.

– О, Прасчо!

Гласът на Ралф, пресипнал и унил, спря Прасчо. Той се сниши и зачака.

Прегърнал раковината, Ралф се полюляваше напред-назад.

– Не разбираш ли, Прасчо? Нещата, които извършихме...

– Може да е още...

– Не е.

– Може само да се е преструвал...

Лицето на Ралф имаше такова изражение, че гласът на Прасчо секна.

– Ти беше вълн. Извън кръга. Ти изобщо не влезе вътре. Не видя ли какво ние... какво направиха те?

В гласа му имаше отвращение и в същото време трескава възбуда.

– Не видя ли, Прасчо?

– Не много добре. Сега съм само с едно око. Трябва да знаеш това, Ралф.

Ралф продължи да се олюлява напред-назад.

– Беше случайност – каза внезапно Прасчо. – Беше си просто една случайност и

това си е. – Гласът му отново стана писклив. – Излезе от тъмното, защо трябваше така да изпълзява от тъмното? Държа се като ненормален, сам си го търсеше. – Отново направи широк жест. – Случайност беше.

– Не видя какво направиха...

– Виж какво, Ралф, Трябва да го забравим. Няма смисъл да мислим за това, не разбираш ли?

– Страх ме е. От нас самите. Искам да си отида у дома. Ах, как искам да си отида у дома.

– Беше нещастна случайност – продължаваше упорито Прасчо, – така си беше.

Той сложи ръка на голото рамо на Ралф и Ралф потръпна от докосването.

– И виж, Ралф – Прасчо се огледа крадешком и се приближи плътно, – недей да казваш, че и ние сме били в танца. Няма да казваш на Самиерик.

– Но нали бяхме! Всичките! Прасчо поклати глава.

– Да ни убият, пак няма да си признаваме. В тъмното не са могли да ни забележат. Нали и ти сам каза, че аз бях извън кръга...

– И аз – промърмори Ралф, – и аз бях извън кръга.

Прасчо кимна енергично:

– Точно тъй. Ние сме си били извън. Нищо не сме направили. Нищо не сме видели.

Прасчо замълча, после продължи:

– Ще си живеем отделно четиримата...

– Четирима. Малко сме, за да поддържаме огъня.

– Ще опитаме. Ето, виждаш ли? Запалих го.

Самиерик се зададоха, повлекли един голям пън от гората. Хвърлиха го до огъня и поеха към вира. Ралф скочи на крака.

– Ей! Вие двамата!

– Те ще се къпят, Ралф.

– По-добре да свършим сега.

Близнаците много се изненадаха, когато видяха Ралф. Изчервиха се и впериха очи във въздуха, встрани от него.

– Здравсти, Ралф. Ама че изненада.

– Ние досега бяхме в гората...-

– ...да донесем дърва за огъня...

– ...ние снощи се загубихме.

Ралф изучаваше пръстите на краката си.

– Загубили сте се след...

Прасчо започна да си изтрива очилата.

– След пиршеството – каза Сам с глух глас. Ерик кимна:

– Да, след тържеството.

– Ние си отидохме по-рано – каза бързо Прасчо, – защото бяхме уморени.

– Ние също...

– ...много рано...

– ...бяхме много изморени.

Сам опипа една драскотина на челото си, после бързо отмести ръка. Ерик прекара пръсти по сцепената си устна.

– Да, бяхме много уморени – повтори Сам, – затова си отидохме рано. Хубаво ли беше на... – Въздухът тегнеше от неизречени, но известни неща. Сам се сгърчи и страшната дума се изтръгна от него – ...на танца?

Споменът за танца, на който никой от тях уж не беше присъствал, накара и четиримата да потръпнат конвулсивно.

– Ние си отидохме рано.

Когато Роджър стигна до тесния провлак, който свързваше скалния замък със сушата, той не се учуди, че мястото е охранявано. През страшната нощ беше очаквал да намери поне част от племето, укрита от островните ужаси на това най-непристъпно място.

Отгоре, където струпалите една върху друга канари се смаляваха, долетя остър вик.

– Стой! Кой е?

– Роджър.

– Идвай, приятел.

Роджър се приближи.

– Ти виждаше, че съм аз.

– Вожда каза да спираме всички. Роджър погледна нагоре.

– Ако исках да се покатеря, нямаше да можеш да ме спреш.

– Нямаше да мога ли? Ела да видиш.

Роджър се изкатери по стъпаловидния рид.

– Гледай!

Под връхната скала беше вклинен един пън, а под него имаше втори лост. Робърт леко натисна лоста и скалата изпъшка. Едно силно натискане и тя би се сгромолясала към седловината, която се проточваше като каменен мост. Роджър се възхити.

– Той е истински вожд, не е ли така?

Роджър кимна.

– Той ще ни води на лов.

Посочи с глава към заслоните в далечината, където ивица дим се издигаше към небето. Роджър, седнал на самият ръб на зъбера, мрачно погледна назад към острова и в същото време теглеше с пръсти един разклатен зъб. Погледът му се спря на далечната планина и Робърт промени темата, по която не бяха казали нито дума.

– Ще бие Уилфред.

– Защо?

Робърт поклати глава колебливо.

– Не знам. Не каза. Ядоса се и заповяда да го вържем. Уилфред вече – засмя се възбудено, – вече с часове стои вързан и чака.

– Но вождът не каза ли за какво?

– Не съм чул да е казал.

Седнал на огромните скали под жаркото слънце, Роджър възприе новината като прозрение. Престана да се занимава с разклатения си зъб и замря неподвижен, започнал да осъзнава възможностите на безотговорната диктатура. После, без да каже нещо, той започна да се спуска надолу по канарите към пещерата, където беше останалата част от племето.

Там седеше вождът, гол до пояс, с лице, скрито зад дебел пласт бяла и червена боя. Племето беше насядало в полукръг пред него. Току-що битият Уилфред стоеше на втория ред и шумно подсмърчаше. Роджър седна до другите и кръстоса крака.

– Утре – продължи вождът – отново сме на лов.

Той посочи няколко от диваците с копието си.

– Едни от вас ще останат тук да подредят пещерата и да пазят входа. Ще взема няколко ловци със себе си и ще донесем месо. Бранителите на входа ще внимават да не се промъкнат вътре другите.

Един от диваците вдигна ръка и вождът обърна към него безизразното си нарисувано лице.

– Защо ще се опитват да се промъкнат вътре, вожде?

Вождът говореше неясно, но убедено:

– Ще се опитат. Ще се опитат да развалят, каквото ние правим. Така че пазителите на входа трябва да внимават. Освен това...

Вождът замълча. Едно триъгълниче със смайващ розов цвят се стрелна от устата му, облиза устните и отново се скри.

– ...освен това звярът може да се опита да се вмъкне. Помните ли го как изпълзя...

Полукръгът потръпна и замърмори, съгласен с казаното.

– Той дойде – в друг образ. Може пак да дойде, макар че му дадохме да изяде главата от нашата плячка. Така че – внимавайте, отваряйте си очите.

Стенли, който се беше облакът на скалата, вдигна два пръста в знак, че иска да зададе въпрос.

– Е?

– Но нали ние, нали ние...?

Той потръпна и сведе очи.

– Не!

В последвалата тишина всеки един от диваците усети как го полазват тръпки при спомена за случилото се.

– Не! Как можем да... го убием?

Полууспокоени, полуизплашени от намека, че ги очакват нови ужаси, диваците отново замърмориха.

– Така че оставете планината на мира – каза тържествено вождът, – а след лов – давайте и главата.

Пръстчетата на Стенли отново щръкнаха във въздуха.

– Сигурно звярът се е маскирал.

– Възможно е – каза вождът. Едно теологическо предположение беше изложено. – Всеки случай за предпочитане е да се държим настрана от него. Не се знае какво може да ни направи.

Племето се замисли върху казаното; то му въздейства като внезапен порив на вятъра. Вождът забеляза ефекта от думите си и енергично се изправи.

– Но утре ще ловуваме, а като си набавим месо, ще направим пиршество...

Бил вдигна ръка.

– Воjde!

– Да?

– С какво ще запалим огън?

От бялата и червената глина не се забелязва, че вождът се изчервява. Докато той се колебаеше и мълчеше, племето отново си зашепна. Тогава вождът вдигна ръка:

– Ще вземем огън от ония другите. Слушайте! утре отиваме на лов и си набавяме месо. Тази нощ аз тръгвам с двама ловци – кой ще дойде?

Морис и Роджър вдигнаха ръце.

– Морис...

– Да, воjde?

– Къде им беше огънят?

– На старото място – огнището при скалата. Вождът кимна.

– Останалите можете да вървите да спите веднага щом залезе слънцето. Но ние тримата, Морис, Роджър и аз, имаме работа да вършим. Ще тръгнем малко преди залез слънце...

Морис вдигна ръка.

– А какво ще стане, ако срещнем...

Вождът отхвърли възражението.

– Ще вървим все по пясъка. А ако той дойде, пак почваме нашия... нашия танц.

– Само тримата?

Шепотът отново се усили и замря.

Прасчо подаде очилата на Ралф и зачака да му върнат зрението. Дървата бяха влажни, за трети път ги разпалваха. Ралф стоеше настрана и си говореше сам.

– И дума да не става пак да прекараме нощта без огън.

Той се огледа виновно и спря погледа си върху трите момчета пред себе си. За първи път беше признал, че огънят е с двойно предназначение. Разбира се, едното беше да има сигнален димен стълб; но другото му предназначение беше те да имат огнище, а сега и чувство за сигурност, докато спят. Ерик продължи да духа, дървата затлеяха и се появи огнено езиче. Издигна се жълто-бял смъдящ дим. Прасчо взе очилата си обратно и доволно погледна огъня.

– Ех, да можехме да си направим едно радио!

– Или самолет...

– ...или кораб.

Ралф започна да рови сред своите избледняващи познания за света.

– Може да бъдем пленени от червените. Ерик отметна назад косата си.

– И ще е по-добре, отколкото...

Той предпочете да не споменава имена и Сам завърши думите му вместо него, като кимна по посока на брега.

Ралф си спомни за нещастната фигурка, увиснала на парашута.

– Той спомена нещо за някакъв мъртвец... – силно се изчерви, защото косвено си беше признал, че е бил на танца. С цялото си тяло започна да прави жестове към дима

– Не спирайте, продължавайте!

– Димът намалява.

– Вече трябва да се сложат още дърва, макар и мокри.

– Астмата ми...

Последва механичният отговор:

– Върви се скрий с твойта „асна“.

– Ако почна да влека пънове, ще ме хване астмата. И аз не искам да е така, Ралф, но така си е.

Трите момчета отидоха в гората и донесоха наръчи гнили дърва. Отново се издигна гъст жълтеникав дим.

– Хайде да потърсим нещо за ядене.

Понесли копията си, отидоха заедно при плодните дръвчета и мълчаливо започнаха да се тъпчат. Когато излязоха от гората, слънцето вече залязваше, в огъня беше останала само жарава, а дим нямаше.

– Не мога да нося повече дърва – каза Ерик. – Изморен съм.

Ралф прочисти гърлото си.

– Докато огънят беше горе, поддържахме го.

– Да, ама горе беше малък. Този трябва да бъде голям.

Ралф хвърли едно дърво в огъня и се загледа в дима, който се носеше в здрачината.

– Трябва да го поддържаме. Ерик се отпусна на земята.

– Изморен съм. И какъв смисъл има?

– Ерик! – извика Ралф ядосано. – Не говори така! Сам коленичи до Ерик.

– Добре – какъв е смисълът?

Възмутен, Ралф се опита да си спомни. Имаше някакъв смисъл в огъня, някакъв много голям смисъл.

– Ралф ви е казвал толкова пъти – каза Прасчо унило. – Как иначе ще ни спасят?

– Разбира се! Ако няма дим...

Той клекна пред тях в припадащия здрач.

– Не разбирате ли? Какъв смисъл има да си мечтаем за радиоапарати и кораби?

Протегна ръка и сви пръсти в юмрук.

– Има само един начин да излезем от това положение. Всеки може да си играе на ловец, всеки може да набавя месо...

Започна да се вглежда от лице в лице. И когато истински се разпали, завесата в ума му отново се спусна и той забрави какво искаше да каже. Остана коленичил със стиснати юмруци, гледаше тържествено ту един, ту друг. Завесата изплющя и се отметна.

– А, да. Така че – трябва да правим дим; колкото повече дим...

– Но не можем да го поддържаме! Гледай!

Пред тях огънят догаряше.

– Ако двама души се грижат за огъня – промърмори Ралф, почти сам на себе си, – това прави по дванадесет часа на денонощие.

– Не можем да носим повече дърва, Ралф...

– ...не можем в тъмното...

– ...не можем през нощта...

– Можем да го палим всяка сутрин – каза Прасчо, – В тъмното никой няма да види дима.

Сам кимна енергично.

– Друго беше, когато огънят беше... – ...горе на върха.

Ралф се изправи; чувстваше се страшно беззащитен в сгъстяващия се мрак.

– Тогава да оставим огъня за тая нощ.

Поведе ги към първия заслон, който макар и разнебитен, още се крепеше. Шумата, в която спяха, беше суха и шумолеше при най-малкото движение. В съседния заслон един от малчуганите говореше в съня си. Четиримата големи пролазиха в заслона и се заровиха под листата. Близнаците легнаха заедно, а на отсрещната страна – Ралф и Прасчо. Известно време листата шумоляха и клонките непрекъснато пукаха, докато те се опитваха да се нагласят удобно.

– Прасчо?

– Да?

– Добре ли си?

– Смятам, че да.

Най-накрая в заслона стана тихо, само от време на време нещо прошумоляваше.

Отворът беше продълговато парче висяща тъмнота, извезана с блестящи топчици, а прибоят при рифа бучеше глухо. Ралф започна своята нощна игра на предположения...

Ако ги отведяха със самолет, още преди зори щяха да се приземят на онова голямо летище в Уилтшър. Оттам – с автобус; не – за да бъде всичко съвсем както трябва, ще тръгнат с влак, ще пътуват чак до Девън и ще отседнат в същата оная вила. После там, където градината свършва, ще се приближат дивите понита и ще започнат да надзъртат през стената...

Ралф неспокойно се обърна в шумата, Дартмур беше диво място, понитата също бяха диви. А дивите неща вече не му се струваха привлекателни.

Мислите му се плъзнаха в друга посока, към един цивилизован град, където дивото не можеше да се промъкне. Има ли нещо по-безопасно от това да си в средата на един автобус с неговите светлини и колела?

Изведнъж Ралф затанцува около стълба на една улична лампа. Откъм автобусната спирка лазеше един автобус, един странен автобус...

– Ралф! Ралф!

– Какво има?

– Недей да издаваш такива звуци...

– Извинявай!

От тъмнината в отсрещния край на заслона се разнесе страшно стенание и те подскочиха от страх в шумата. Впили се здраво един в друг, Сам и Ерик се биеха.

– Сам! Сам!

– Ей, Ерик!

Отново всичко се успокои. Прасчо заговори тихо на Ралф:

– Трябва да се измъкнем.

– Какво имаш предвид?

– Да ни спасят.

За пръв път през този ден и въпреки плътния мрак Ралф се изсмя.

– Сериозно – шепнеше Прасчо. – Ако скоро не се върнем у дома, ще пощуреем.

– Ще станем за лудницата.

– Хаховци.

– Ще издивеем.

Ралф отметна влажните кичури, които като растителни пипалца бяха надвиснали над очите му.

– Пиши на леля ти.

– Не знам къде е тя сега. И нямам плик и марка. И няма пощенска кутия. Нито раздавач.

Ралф беше възхитен от успеха на своята не твърде духовита шега. Разкиска се неудържимо, цял се затресе и заподскача.

Прасчо го укори с достойнство:

– Не съм казал нищо чак толкова смешно.

Ралф продължи да се кикоти, въпреки че гърдите го боляха. Измори се да се тресе и се отпусна мрачен, със затаен дъх, в очакване на следващия пристъп. В една от тези паузи сънят го унесе.

– ...Ралф! Отново издаваш тези звуци. Млъкни, Ралф, защото...

Ралф се обърна в шумата. Имаше основание да е благодарен, че са прекъснали съня му, защото автобусът беше още по-близко и по-ясен.

– А какво – „защото“?

– Мълчи и слушай.

Ралф легна внимателно и листата изшумоляха като продължителна въздишка. Ерик изстена нещо, после се усмири. Беше тъмно като в рог с изключение на безполезния осеян със звезди продълговат отвор.

– Нищо не чувам,

– Отвън нещо се движи.

Ралф наостри уши. Известно време чуваше само кръвта, която биеше в жилите му.

– Пак нищо не чувам.

– Слушай. Вслушай се продължително.

Съвсем ясно, съвсем отчетливо, при това само на крачка от задната страна на заслона изпука съчка. Кръвта пак забуча в ушите на Ралф, в съзнанието му започнаха да се гонят неясни образи. Те съставиха сборен образ, който се прокрадваше около

заслоните. Усещаше главата на Прасчо до рамото си, една ръка конвулсивно го беше сграбчила.

– Ралф! Ралф!

– Мълчи и слушай.

Ралф отчаяно се молеше звярът да предпочете малчуганите.

Отвън се разнесе смразяващ шепот:

– Прасчо... Прасчо...

– Дошъл е! – каза, едва дишайки, Прасчо. – Значи е истински!

Той се впи в Ралф и се опита да поеме дъх.

– Прасчо, ела навън. Трябваш ми, Прасчо.

Ралф долепи устни до ухото на Прасчо и прошепна:

– Не казвай нищо.

– Прасчо... Къде си, Прасчо?

Нещо се отърка в задната стена на заслона. За миг Прасчо остана неподвижен, после получи астматичен пристъп. Изви гръб като дъга, строполи се и зарита в шумата. Ралф се изтърколи настрани от него.

Откъм отвора на заслона се разнесе злобно ръмжение, нещо живо скочи и тупна. Някой се препъна в Ралф, в ъгъла на Прасчо крайници се счепкаха и се размахаха, разнесоха се удари, ръмжение. Ралф замахна, след това той и другите – те изглеждаха десетина – се затъркаляха, удряйки, хапейки, драскайки. Усети, че го дерат и блъскат, в устата му имаше пръсти и той ги захапа. Ръката се дръпна и един пестник се стовари като топор, заслонът експлодира в искри. Ралф се изплъзна странично, възседна боришкащото се тяло и усети горещия дъх до бузата си; Заудря надолу към устата, налагаше със свитите си юмруци като с чукове, удряше още и още, разгорещен от истерия, усети, че лицето е станало хлъзгаво. Едно коляно го удари между краката и той падна настрани, погълнат изцяло от остра болка; биещите се минаха над него. Заслонът се сгромоляса върху тях, безименните сенки си пробиха път навън. Тъмни фигури се измъкнаха от развалините и побягнаха, а писъците на малчуганите и пресеченият дъх на Прасчо, който се опитваше да си поеме въздух, станаха по-отчетливи.

Ралф се провикна с треперещ глас:

– Всички вие, малчуганите, да спите! Ние се бихме с другите. Хайде, лягайте си!

Самиерик се приближиха и се вгледаха в Ралф.

– Вие двамата наред ли сте?

– Май че да...

– ...мене ме удариха.

– И мен. Как е Прасчо?

Те извлякоха Прасчо от срутения заслон и го облегнаха на едно дърво. Нощта беше прохладна и не криеше непосредствена заплаха. Дишането на Прасчо се поуспокои.

– Пострада ли, Прасчо?

– Не много.

– Това бяха Джек и неговите ловци – каза Ралф горчиво. – Защо не ни оставят на мира?

– Ние така ги подредихме, че ще ни запомнят – каза Сам. Честността го застави да продължи. – Искам да кажа, вие ги подредихте. Аз се оплетох в един ъгъл.

– Аз добре му платих на един – каза Ралф, – размазах го. Скоро няма да помисли пак да дойде да се бие.

– И аз – каза Ерик. – Като се събудих, един ме риташе по лицето. Май че лицето ми е цялото в кръв, Ралф. Но накрая му дадох да разбере.

– С коляно го ритнах между краката – каза Ерик с простодушна гордост. – Трябваше да го чуеш какъв рев нададе! И той няма скоро да помисли да се връща. Така че горе-долу добре се представихме.

Ралф рязко се отдалечи в тъмнината, но след това чу, че Ерик нещо се занимава с устата си.

– Има ли нещо?

– Само един зъб, дето ми се е разклатил.

Прасчо сви крака към тялото си.

– Наред ли си, Прасчо?

– Помислих, че са дошли за рапана.

Ралф се затича по бледия плаж и скочи на скалата. Раковината продължаваше да блести до мястото на вожда. Той я изгледа, после се върна към Прасчо.

– Не са взели рапана.

– Знам. Те не дойдоха за рапана. За друго дойдоха. Ралф, ами сега какво ще правя?

Далече от тях под дъговидната ивица на брега три фигурки припкаха към скалния замък. Държаха се настрани от гората, вървяха покрай самата вода. От време на време си тананикаха нещо, после се премятаха на ръце като акробати покрай движещата се, фосфоресцираща ивица. Вождът им тичаше равномерно, изпълнен с гордост от своя подвиг. Сега той беше истински вожд и размахваше копието тъй, сякаш пронизваше някого. Провесени на лявата му ръка се люшкаха счупените очила на Прасчо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА СКАЛНИЯТ ЗАМЪК

В краткотрайната прохлада на утрото четирите момчета се събраха около обгореното петно, където беше огънят. Ралф коленичи и задуха. Сива пухкава пепел се разхвърча от дъха му, но не проблесна ни една искрица. Близнаците гледаха загрижено, а Прасчо седеше безизразен зад светлината стена на късогледството си. Ралф продължи да духа, докато усети, че ушите му забучават, тогава първият полъх на утринния бриз го отмени в работата му и напълни очите му с пепел. Той клекна настрани, започна да ругае и се залови да плакне очите си свода.

– Нищо не става.

Ерик погледна надолу към него иззад маската си от съсирена кръв, Прасчо беше вперил поглед в пространството – в посоката, където се намираше Ралф.

– Разбира се, че нищо не става, Ралф, Сега сме без огън.

Ралф доближи лицето си на една крачка от Прасчо.

– Виждаш ли ме?

– Мъгляво.

Ралф престана да прави усилия да държи окото си отворено и то пак се скри зад подутината.

– Взеха ни огъня.

Гласът му прозвуча остро от обхващания го бяс.

– Откраднаха го!

– Такива са – каза Прасчо. – Оставиха ме спял. Виждаш ли? Това е то Джек Меридю. Свидай събрание, Ралф, трябва да решим какво ще правим.

– Събрание само за нас?

– Друго не ни остава. Сам, дай да се хвана за теб. Насочиха се към плоската скала.

– Надувай рапана – каза Прасчо. – Надувай го с всичка сила.

Гората прокълтня; издигнаха се птици и нададоха крясъци откъм върхарите, както в онази първа сутрин, която беше тъй безкрайно далече. Ивицата на брега беше пустинна и в двете посоки. Неколцина от малчуганите заприиждаха откъм заслоните. Ралф седна на излъсканото място, а другите трима застанаха пред него. Той кимна и Самиерик седнаха отдясно. Ралф сложи раковината в ръцете на Прасчо. Той хвана внимателно лъскавия предмет и премигна към Ралф.

– Почвай тогава.

– Вземам рапана, за да кажа само това: вече не виждам и трябва да си получа очилата обратно. Ужасни неща се извършиха на този остров. Аз гласувах ти да си вожд. Той е единственият досега, дето е направил нещо. Сега ти говори, Ралф, и кажи какво... защото иначе...

Гласът на Прасчо секна и той заподсмърча. Ралф взе обратно раковината, както седеше.

– Един най-обикновен огън. Ще кажете – можем да се справим с това, нали? Един най-обикновен димен сигнал, за да ни спасят. Ние диваци ли сме, какво сме? А сега няма и сигнал. Може да минат кораби. Помните ли как отидохме на лов и огънят изгасна, и мина кораб? А всички те мислят, че той е най-добър за вожд, и после и онова, дето стана... пак той беше виновен. Ако не беше той, нямаше да се случи. Сега

Прасчо не може да вижда, а те идват, крадат... – гласът на Ралф се извиси – ...нощем, в тъмнината, и ни откраднаха огъня. Откраднаха го. Ние щяхме да им дадем огън, ако бяха поискали. Ама те го откраднаха и сега няма сигнал и никога няма да ни спасят! Не разбирате ли какво ви говоря? Ние щяхме да им дадем огън да си имат, ама те го откраднаха. Аз...

Той се запъна безпомощно – завеската пак се беше спуснала в съзнанието му. Прасчо протегна ръка за раковината.

– Какво ще направиш, Ралф? Само говорим, без да решаваме. Искam си очилата.

– Опитвам се да измисля. Дали да не отидем измити и сресани, както някога – в края на краищата все пак не сме диваци и това да ни спасят не е игра...

Отвори отеклото си око и погледна към близнаците.

– Можем да се пооправим малко и после да отидем...

– Трябва да вземем копия – каза Сам. – Даже Прасчо...

– ...защото може да ви потрѣбват.

– Не си взел рапана!

Прасчо протегна раковината.

– Вие може да вземете копия, ако искате, ама аз няма. Какъв е смисълът? Така или иначе ще трябва да ме водите като куче. Да, смейте се. Хайде, смейте се, де! На тоя остров те на всичко са готови да се смеят. И какво стана? Какво ще помислят големите? Малкия Саймън го убиха, И онова другото дете, дето имаше белег на лицето. Виждал ли го е някой след първите дни, когато се озовахме тук?

– Прасчо! Спри за малко!

– Рапанът е у мен. Отивам при тоя Джек Меридю да му кажа, да, отивам.

– Ще пострадаш.

– Може ли да направи нещо повече от това, което вече направи? Ще му кажа кое как е. Ще ми дадеш да нося рапана, Ралф. Ще му покажа това, дето той го няма.

Прасчо замълча за миг и огледа неясните фигури наоколо си.

Слушаше го събранието, от което беше останала само една следа – отъпкана трева.

– Отивам при него и нося рапана. Ей така ще го държа. Гледай, ще му кажа, ти си по-силен от мен и нямаш астма. Ти виждаш, ще му кажа, хем с двете си очи. Ама като си искам очилата, да не мислиш, че ти се моля да ми направиш услуга? Да не мислиш, че искам да направиш някакъв жест към мен, ще му кажа, не защото си силен, ами защото, което си е право, право си е. Дай си ми очилата, ще кажа, защото трябва да ми ги дадеш!

Прасчо свърши, изчервен и разтреперан. Бързо бутна раковината в ръцете на Ралф, сякаш нямаше търпение да се освободи от нея, и изтри сълзите от очите си. Те бяха окъпани в меката зеленикава светлина, а в нозете на Ралф, бяла и крехка, лежеше раковината. Една-единствена капчица, която се беше прецедила между пръстите на Прасчо, сега проблясваше като звезда върху нежната и извивка.

Накрая Ралф седна с изпънати рамене и отметна назад коса.

– Добре. Искam да кажа, опитай, ако искаш. Ще дойдем с теб.

– Той ще бъде боядисан – каза Сам боязливо. – Знаеш го как ще бъде...

– ...няма да го уплашим...

– ...ако се ядоса, не знам какво ще ни се случи...

Ралф смръщено погледна Сам. В съзнанието му неясно изплува нещо, което Саймън някога му беше казал при скалите.

– Не ставай глупав – каза той. После бързо добави:

– Да вървим.

Протегна раковината към Прасчо, който се изчерви, този път от гордост. Ти ще я носиш.

– Когато сме готови, ще я нося...

Прасчо търсеше думи, с които да изрази силното си желание да носи раковината, каквото и да се случи.

– ...Нямам нищо против. С удоволствие, Ралф, само че трябва да ме водите.

Ралф остави раковината обратно на излъскания дънер.

– По-добре да хапнем и после да се приготвим.

Те се запътиха към плодните дървета с изпокършените клони. На Прасчо му помагаша – беряха му плодове, други той сам намираше, протягайки ръце пипнешком.

Докато ядяха, Ралф си мислеше за следобед.

– Ще бъдем пак както по-рано. Ще се измием. Сам натъпка устата си и запротестира:

– Но нали се къпем всеки ден!

Ралф погледна омацаните лица пред себе си и въздъхна.

– Трябва да се срещем. Само че много са ни дълги косите.

– Аз си пазя и двата чорапа в заслона – каза Ерик – и можем да си ги наденем на главите, един вид като качулки.

– Може да намерим нещо и да си вържем косите отзад – каза Прасчо.

– Да, ама ще станем като момичета.

– Не, не! И дума да не става.

– Тогава ще отидем, както сме си – каза Ралф, – а и те няма да са по-издокарани от нас.

Ерик ги задържа с ръка.

– Да, но те са татуирани! Нали знаете как е...!

Другите кимнаха. Знаеха, разбира се, как боята отприщва пътя към дивачеството.

– Ние няма да се мацаме – каза Ралф, – защото не сме диваци.

Самиерик се спогледаха.

– Все пак...

– Никаква боя – кресна Ралф. Той се опита да си спомни. – Дим – каза той, – трябва ни дим.

Обърна се свирепо към близнаците:

– Дим, казах! Трябва ни дим.

Настъпи тишина, нарушавана само от жуженето на пчелите.

Накрая Прасчо заговори меко:

– Трябва ни, разбира се, щото без димен сигнал няма да ни спасят, а димът – това е сигналът.

– Известно ми е това! – изкрещя Ралф. Дръпна си ръката от Прасчовата. – Да не искаш да кажеш...

– Само повтарям онова, което ти винаги казваш – побърза да се оправдае Прасчо. – За миг си помислих, че...

– Не, не съм – каза високо Ралф. – Винаги го помня. Не съм забравил.

Прасчо кимна сговорчиво:

– Ти си вождът, Ралф. Ти всичко помниш.

– Не съм забравил.

– Разбира се, че не си.

Близнаците разглеждаха Ралф любопитно, сякаш го виждаха за първи път.

Тръгнаха в колона покрай брега. Най-отпред куцукаше Ралф с копие на рамо. Не виждаше добре, защото над ослепително белия пясък трептеше мараня, а му пречеха и косите, и удареното око.

Следваха го близнаците, малко неспокойни, но както винаги пълни с неизчерпаема жизненост. Те повече мълчаха и влачеха копията си, защото Прасчо беше открил, че като гледа надолу, прикривайки уморените си очи от слънцето, може да вижда двете тояги, които се движеха по пясъка. Той пристъпяше между тях и носеше грижливо раковината с две ръце. Момчетата се движеха по плажа в сбита групичка – четири плътни сенки танцуваха и се сплитаха. Нямаше и следа от бурята, брегът бе чист като наточено острие. Небето и планината бяха на огромно разстояние, трептяха под палещите лъчи: рифът заплува, повдигнат от един мираж, и се понесе в сребристото езеро между хоризонта и небето.

Минаха покрай мястото, където племето беше танцувало. Овъглените глави още лежаха върху камъните, както дъждът ги бе угасил, но пясъкът и водата пак бяха гладки. В мълчание отминаха. Никой не се съмняваше, че ще намерят племето при скалния замък, и когато го видяха, се спряха като по команда. В краката им лежеше най-тлъстата растителна плетеница на острова, плътно порасли възлести стъбла, черни и зелени, непроходими, а пред тях се полюляваха високите треви. Сега Ралф поведе.

А ето смачканата трева, където бяха лежали, докато той беше ходил да разучава. Ето провлака, каменния надвес, опасващ канарата, увенчана от червеникави зъбери.

Сам докосна ръката му.

– Дим.

Тънка ивица дим се полюшваше във въздуха – тя се издигаше откъм обратната страна на скалата.

– Наклали са си огън, не вярвам да го правят за дима. Ралф се извърна.

– Защо се крием?

Той пристъпи през тревната завеса към малкото открито пространство, към провлака.

– Вие двамата ще вървите най-отзад. Аз ще вървя пръв, после Прасчо – на една крачка след мен. Копията да са готови.

Прасчо тревожно се взираше в светливото було между него и света.

– Не е ли опасно? Няма ли пропаст долу? Чувам морето.

– Дръж се близо зад мен.

Ралф запристъпя към скалния мост. Спъна се в един камък и той цопна във водата. Отливаща се вълна оголи червеникав, покрит с водорасли, четириъгълник на десетина метра под лявата страна на Ралф.

– Не е ли опасно за мен? – запита сподавено Прасчо. – Чувствам се ужасно.

Високо над тях откъм зъберите долетя вик, след това крясъкът, който трябваше да наподобява боен вик, получи отговор от десетина гласа иззад скалата.

– Дай ми рапана и не мърдай.

– Стой! Кой е?

Ралф отметна глава назад и съзря на върха тъмното лице на Роджър.

– Виждаш ме кой съм! – викна той. – Стига си се правил на глупак!

Допря раковината до устните си и я наду. Появиха се диваци, неузнаваеми от татуировката, и се стълпиха при седловината към провлака. Носеха копия и се приготвиха да бранят входа. Ралф продължи да надува, без да обръща внимание на страховете на Прасчо.

– Ей, да се махате, че виждате ли това? – крещеше Роджър.

Накрая Ралф вдигна устни от раковината, за да си поеме дъх. Запъхтяно изрече първите думи, но те все пак се разбраха.

– ...свикваме събрание.

Диваците на пост при седловината замърмориха помежду си, но не отговориха.

Ралф пристъпи още две крачки. Зад него се разнесе сподавен шепот:

– Не ме оставяй, Ралф.

– Сниши се на колене – каза Ралф през рамо – и ни чакай, докато се върнем.

Той стигна до средата на провлака и се вгледа решително в диваците. Те се чувстваха без задръжки, защото бяха боядисани, бяха си вързали косите над тила и им беше по-удобно, отколкото на него. Ралф реши после и той да си върже косата отзад. Дори искаше да им каже да почакаят и да го стори веднага, но беше невъзможно. Диваците се подхилваха, един от тях заплаши Ралф с копието си. Горещо на върха Роджър остави лоста и се надвеси, за да види какво става. Момчетата на седловината плуваха в собствените си сенки, забелязваха се само рошавите им глави. Прасчо се беше снишил, гърбът му беше безформен като торба.

– Свиквам събрание.

Тишина.

Роджър взе един малък камък и го хвърли между двамата близнаци, така че да не ги удари. Те се стреснаха и Сам едва успя да запази равновесие. Роджър усети как в тялото му се надига непознато могъщество.

Ралф отново се провикна:

– Свиквам събрание.

Огледа ги.

– Къде е Джек? Група момчета се размърдаха и започнаха да се съветват. Едно боядисано лице заговори с гласа на Робърт.

– Той е на лов. И каза да не ви пускаме.

– Дойдох за огъня – каза Ралф – и за очилата на Прасчо.

Групата пред него се раздвижи, от нея долетя звънък смях, смях възбуден и лекомислен, който кънтеше между канарите.

Зад Ралф се чу глас:

– Какво искате?

Близнаците се стрелнаха край Ралф и застанаха между него и входа. Той бързо се извърна. От гората се издаваше Джек – червената му коса го издаваше. От двете му страни се прокрадваше по един дивак. Тримата бяха татуирани в черно и зелено. В тревата зад тях обезглавеното изтърбушено тяло на една свиня лежеше там, където го бяха пуснали.

– Ралф! Не ме оставяй! – изпищя Прасчо.

С прекалено внимателно, смешно движение той прегърна една скала и се притисна до нея над морето, което всмукващо пулсираше. Подхилването на диваците се превърна в шумно, подигравателно дюдюкане.

Над шума се извиси гласът на Джек:

– Върви си, Ралф. И да си стоиш на твоята част на острова. Тук сме аз и моето племе. Не ни закачайте.

Дюдюкането стихна.

– Ти открадна очилата на Прасчо – каза задъхано Ралф. – Длъжен си да ги върнеш.

– Длъжен ли съм? Кой каза, че съм бил длъжен?

Ралф избухна:

– Аз казвам! Гласувахте аз да съм вожд. Не чухте ли рапана? Направихте ни мръсен номер – щяхме да ви дадем огън, ако бяхте ни поискали.

Страните му поруменияха, кръвта пулсираше в полузатвореното му око.

– Винаги когато поискате, щяхте да имате огън. Но не поискавте. Промъкнахте се като крадци и откраднахте очилата на Прасчо!

– Повтори какво каза!

– Крадец! Крадец!

Прасчо запищя:

– Ралф! Внимавай за мен!

Джек се втурна напред и замахна с копието към гърдите на Ралф. С крайчеца на окото си Ралф улови движението на ръката на Джек, разбра накъде се насочва оръжието и го отклони със своето. После извъртя копието си и силно удари Джек по ухото. Бяха гърди срещу гърди, дишаха тежко, блъскаха се и се гледаха свирепо.

– Кой е крадец?

– Ти си!

Джек се изтръгна и замахна към Ралф с копието си.

По негласно споразумение сега въртяха копията си като саби, без да си послужат с опасните остриета. Ударът се плъзна по копието на Ралф и се стовари болезнено върху пръстите му. Отново се разделиха, сега бяха разменили позициите си – Джек беше откъм скалния замък, а Ралф – от външната страна, откъм острова.

Двете момчета дишаха тежко.

– Хайде де...

– Ела де...

Те внимателно пристъпиха един към друг, но на разстояние извън обсега на оръжията.

– Ела да видиш какво ще ти се случи!

– Ти ела...

Прасчо, който се беше залепил за скалата, се опита да привлече вниманието на Ралф. Ралф се придвижи приведен, без да откъсва очи от Джек.

– Ралф, не забравяй за какво дойдохме. Огънят, Очилата ми.

Ралф кимна. Отпусна готовите си за бой мускули, изправи се грациозно и положи края на копието на земята, Джек го наблюдаваше с непроницаем поглед иззад боята. Ралф погледна нагоре към зъберите, после към групата диваци.

– Слушайте. Ето какво дойдохме да ви кажем: първо ще върнете на Прасчо очилата. Без тях той не може да вижда. Това не е игра...

Племето от боядисани диваци се закикоти и нишката на мисълта на Ралф се прекъсна. Отметна косата си нагоре, вгледа се в зелено-черната маска пред себе си, опитвайки се да си спомни как изглеждаше Джек.

– И огъня – прошепна Прасчо.

– А, да. За огъня. Пак ви повтарям. Откакто попаднахме тук, все това ви повтарям.

Протегна копието си към диваците.

– Единствената ни надежда е да се поддържа сигнален огън, докато е светло. Тогава някой кораб може да забележи дима, да ни спаси и да ни отведе вкъщи. Но ако няма дим, трябва да чакаме някой кораб да дойде случайно. Може да чакаме с години, докато остареем.

Звънтящият, сребрист, призрачен смях на диваците пак закънтя и заглъхна. Вълна от гняв заля Ралф. Гласът му пресипна.

– Не разбирате ли, боядисани глупаци? Сам, Ерик, Прасчо и аз не сме достатъчни. Опитавме се да поддържаме огъня, но не можахме. А вие си играете и ходите на лов...

Посочи зад гърба им, където струйката дим се извисяваше в маргаритения въздух.

– Я гледайте! Това сигнален огън ли е? Това е кухненски огън. Ей сега ще се наядете и дим пак няма да има. Не разбирате ли? Там някъде може да плава кораб...

Той замлъкна, победен от млчанието на груповата боядисана безименност, пазеща входа. Вождът отвори розова уста и се обърна към Самиерик, които бяха между него и племето му.

– Вие там двамата. Връщайте се.

Никой не му отговори. Близнаците се спогледаха учудено, а Прасчо, успокоен, че боят е спрял, се изправи внимателно. Джек погледна пак към Ралф, после към близнаците.

– Заловете ги!

Никой не помръдна.

– Заловете ги, казах! – кресна ядосано Джек.

Боядисаната група обкръжи Самиерик нервно и непохватно. Отново се разнесе звънливият смях.

Самиерик се възпротивиха като истински представители на цивилизацията.

– Ама чакайте, моля ви се!

– ...как така!

Взеха им копията.

– Вържете ги!

Ралф закрещя безнадеждно срещу черно-зелената маска:

– Джек!

– Хайде! Вържете ги!

Сега боядисаната група вече усещаше, че Самиерик не са от техните, усещаше властта в ръцете си. Повалиха близнаците несръчно и възбудено. Джек беше в стихията си. Той знаеше, че Ралф ще се опита да ги спаси. Замахна така, че копието описа свистящ полукръг зад него, и Ралф едва успя да избегне удара. Зад тях племето и диваците бяха шумна боричкаща се купчина. Прасчо пак се сниши. Близнаците лежаха зашеметени, обкръжени от племето. Джек се обърна към Ралф и каза през зъби.

– Виждаш ли? Правят, каквото им кажа.

Отново млчание. Близнаците лежаха неспокоено завързани, а племето гледаше Ралф в очакване да види какво ще направи. Той ги преброи през надвисналата над очите си коса, хвърли поглед към безполезния дим.

Избухна и закрещя към Джек:

– Ти си животно и свиня, мръсен, мръсен крадец!

Хвърли се към него.

Джек, който знаеше, че това е критичният момент, също се хвърли. Сблъскаха се и отскочиха. Джек замахна с юмрук към Ралф и ударът попадна в ухото му. Ралф удари Джек в стомаха и го накара да изпъшка. След това отново бяха един срещу друг, задъхани и гневни, но всеки от двамата стъписа от свирепостта на другия. До ушите им стигна шумът, който беше фон на техния бой – непрекъснатите пискливи възгласи, с които племето зад тях ги насърчаваше.

До Ралф достигна гласът на Прасчо:

– Нека аз да говоря.

Той беше застанал сред прахоляка от битката и когато племето разбра намерението му, пискливите овации преляха в заглушаващо дюдюкане.

Прасчо вдигна раковината и дюдюкането леко стихна, но след това се надигна с пълна сила.

– Рапанът, рапанът е у мен! – провикна се той. – Казвам ви, рапанът е у мен!

Настъпи изненадваща тишина. Племето беше любопитно да чуе какво смешно нещо щеше да каже пък той.

Тишина и пауза, но в тишината един странен звук, някакво свистене проряза въздуха недалече от главата на Ралф. Той не му обърна особено внимание, но ново свистене проряза въздуха и завърши с приглушено „дзуп“! Някой ги замеряше с камъни. Това беше Роджър, едната му ръка не се откъсваше от лоста. Под него Ралф беше само един перчем, а Прасчо – торба сланина.

– Ето какво имам да ви кажа: държите се като хлапета.

Дюдюкането пак се разнесе и стихна, когато Прасчо вдигна бялата магическа раковина.

– Кое е по-хубаво – да сте банда боядисани чернилки, като вас, или да имате капка ум в главата си, като Ралф?

Диваците силно зашумяха. Прасчо отново се провикна:

– Кое е по-хубаво – да спазваш правилата и да правиш онова, с което са съгласни всички, или да ходиш на лов и да убиваш?

Отново шумна гълчава и отново – „дзуп!“.

Ралф се опита да надвика шума.

– Кое е по-добре – законите и спасението или да ходиш на лов и само да разваляш нещата?

Сега и Джек крещеше и Ралф не можеше да ги надвика. Джек беше отстъпил към племето си, те бяха плътна застрашителна група с наежени копия. Сред тях назряваше решението да нападнат: те се приближаваха към мига, в който щяха да се спуснат напред и да разчистят седловината. Ралф стоеше с лице към тях, издал едното рамо леко напред, с готово копие. До него беше Прасчо, който все още стискаше талисмана, крехката, проблясваща красота на раковината. Заливаше ги вълна от шум, вълна от заклинания на омраза. Високо горе Роджър, опиянен, натисна с все сила лоста.

Ралф чу голямата скала дълго преди да я види. Усети земята да се разтърсва и това разтърсване се предаде от стъпалата на краката му нагоре, чу трясък, който се разнесе откъм върха на рида. После червеното чудовище заскача по седловината и той се просна по очи сред писъците на племето.

Скалата удари Прасчо – това беше плосък удар от брадичката до коляното, – раковината се пръсна на безброй бели парченца и престана да съществува. Без да каже ни дума, без да успее дори да изпъшка, Прасчо литна във въздуха, отплеснат странично от канарата, и докато падаше, се превъртя. Скалата подскочи два пъти и се изгуби в гората. Прасчо се сгромоляса в десетметровата бездна и се плъсна по гръб върху квадратната червена скала в морето. Главата му се отвори, от нея излезе нещо което започна да се обагрят в червено. Ръцете и краката на Прасчо потръпнаха като на току-що заклано прасе. После морето изпусна пак една дълга, бавна въздишка, закипя в бяла пяна, която порозовя при скалата; а когато вълната се оттегли с всмукващ устрем, тялото на Прасчо вече го нямаше.

Този път тишината беше пълна. Устните на Ралф оформиха някаква дума, но не излезе никакъв звук.

Изведнъж Джек се отдели от племето, втурна се напред и завика бясно:

– Виждаш ли? Виждаш ли? Ето това те чака и тебе! Не се шегувам! Вече нямаш племе! Рапана го няма...

Затича се напред приведен. Злобно, с пълно съзнание за онова, което върши, той хвърли копието си срещу Ралф. Острието разкъса кожата и месото върху ребрата на Ралф, отплесна се и падна във водата. Ралф се олюля – изпитваше не болка, а паника, племето, което сега надаваше викове като своя вожд, започна да се приближава. Още едно копие – то беше изкривено и не можеше да лети право, мина покрай лицето му, друго се стрелна от височината, където беше Роджър. Близнаците лежаха скрити зад племето, а безименните дяволски лица се скупчиха на седловината. Ралф се обърна и хукна. Зад гърба му се разнесоха силни крясъци – сякаш крещеше ято гларуси. Вслушвайки се в инстинкт, който не подозираше, че притежава, той затича лъкатушно по поляната, за да избегне копията, които го гонеха. Видя обезглавеното тяло на свинята навреме, за да го прескочи. Втурна се през листака и клонките и гората го скри.

Вождът спря до прасето, обърна се и разпери ръце.

– Назад! Назад към крепостта!

Племето шумно се насочи към седловината, където ги чакаше Роджър.

Вождът се обърна към него ядосано:

– Защо не си на поста си?

– Току-що слязох...

Той всяваше смразяващ ужас – ужаса от палача. Без да му каже нищо повече, вождът погледна надолу към Самиерик.

– Трябва да се присъедините към племето.

– Пусни ме...

– ...и мен.

Вождът грабна едно от копията, които лежаха захвърлени наоколо, и замушка Сам в ребрата.

– Значи така, а? – каза гневно вождът. – Ще идвате с копия, а? Не искаш да се присъединиш към племето, а?

Мушкането стана ритмично. Сам закрещя:

– Не така.

Роджър се промъкна зад вождата и едва не го блъсна с рамо. Крясъците спряха, а Самиерик гледаха нагоре с тих ужас. Роджър пристъпи към тях като човек, обладаващ безименна власт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВИКЪТ НА ЛОВЦИТЕ

Ралф лежеше в едно прикритие и се питаше какво да прави с раните си. Вдясно на гърдите му натъртеното място беше десетина сантиметра в диаметър, с подутина и кървава рана там, където копието го беше ударило. Косата му беше пълна с пръст и кичурите се бяха сплъстили като мустачки на пълзящо растение. Беше целият изподран и натъртен от бягането през гората. Когато дишането му се успокои, вече си беше дал сметка, че промиването на раните с вода ще трябва да почака. Можеш ли, когато цамбуркаш из водата, да се вслушваш не отекуват ли стъпки на боси крака? Можеш ли да бъдеш в безопасност до поточето или на открития морски бряг?

Ралф се послуша. Всъщност не беше далече от скалния замък и докато първият страх още не беше отминал, му се бе струвало, че чува шум от преследване. Но ловците само се бяха вмъкнали в зелената растителна плетеница вероятно за да си вземат копията, след това се бяха втурнали обратно към слънчевата скала, изплашени сякаш от тъмнината под листака. Той дори беше зърнал един от тях, боядисан на кафяви, черни и червени ивици, и беше преценил, че е Бил. Но после си помисли, че в действителност това вече не е Бил. Беше дивак, чийто образ отказваше да се слее с някогашното момче с ризка и къси панталонки.

Следобедът отмина, кръглите слънчеви петна малко по малко се изместиха от зелените листа и кафявата влакнеста кора на палмите, но откъм скалата не долиташе ни звук. Накрая Ралф излиза като змия от папратите и се прокрадна към края на непроходимия гъстак срещу провлака. Надзърна с най-голяма предпазливост между клонките в края на гората и видя, че Робърт е на пост на върха на канарата. Държеше копие в лявата си ръка, а с дясната подхвърляше едно камъче и отново го улавяше. Зад него се издигаше гъст димен стълб; ноздрите на Ралф потрепнаха, а устата му се напълни със слюнки. Изтри нос и уста с опакото на ръката си и за първи път от сутринта почувства глад. Сигурно племето седеше около изкорменото прасе и гледаше как тлъстината капе и изгаря върху жарта. Сигурно бяха нащрек.

Друга фигура, която той не можа да разпознае, се появи до Робърт, даде му нещо и се скри зад скалата. Робърт положи копието на камъка до себе си и заръфа онова, което държеше във вдигнатите си ръце. Значи пиршеството започваше и часовоят беше получил своя дял.

Едва сега Ралф разбра, че не го заплашва опасност. Закуцука към плодните дървета, привлечен от скромното угощение, което можеха да му предложат, мислейки с горчивина за пиршеството. Днес пир, а утре...

Опитваше се да се убеди, че го оставят на мира, че дори ще му отредят ролята на прогонен самотник. После отново го завладя страшното предчувствие, че го очаква нещо, което не се поддава на обяснения. Строшаването на раковината, смъртта на Прасчо и Саймън бяха легнали като мъгла върху острова. Боядисаните диваци щяха да

продължат по поетия път. А имаше и неопределима връзка между него и Джек, който вече никога, никога нямаше да го остави на мира.

Спря се, обсипан със слънчеви петънца, хванал един клон, зад който беше готов всеки миг да се скрие. Разтърси го пристъп от страх и той изплака гласно.

– Не. Не са толкова лоши. Беше нещастен случай.

Изпълзя изпод клона, затича се тромаво, спря и се послуша.

Стигна до обширната площ, където бяха плодните дървета с изпокършени клони, и лакомо започна да яде. Видя двама малчугани и без да си дава сметка какъв е видът му, се зачуди защо нададоха писък и побягнаха.

След като се наяде, отиде към брега. Слънчевите лъчи вече падаха косо върху палмите до разрушения заслон. Плоската скала и соленият вир бяха на мястото си. Най-доброто беше да забрави това чувство на оловна тежест около сърцето си и да повярва в техния здрав разум, в това, че през деня ще бъдат нормални. Сега, след като племето се беше наяло, трябваше да направи нов опит. Във всеки случай не можеше да прекара нощта тук, в празния заслон, до опустялата скала. Почувства, че настръхва, и потръпна под вечерното слънце. Никакъв огън – никакъв дим – никакво спасение. Обърна се и закуцука през гората към онази част на острова, която беше на Джек.

Полегатите стрели на слънцето се губеха сред клоните към онази част на острова, която нямаше растителност, защото почвата беше скалиста. Сега мястото беше вир, в който плуваха сенки, и Ралф за малко щеше да се хвърли зад едно дърво, като видя, че нещо е застанало по средата, но после разбра, че бялото лице е костено и че от върха на кола, където беше набучен, му се хили свински череп. Пристъпи бавно към средата на полянката и погледна съсредоточено черепа, който проблясваше и се белееше тъй, както раковината се белееше по-рано, и който сякаш му се кискаше подигравателно. В една от очните ябълки се шураше любопитна мравка, но иначе нещото беше безжизнено.

А дали наистина беше?

Усети ситни тръпки да ползват надолу по гърба му. Продължи да стои с лице на равнището на черепа и хвана косата си с две ръце. Озъбената усмивка, празните очни ябълки властно и без усилие задържаха погледа му. Какво беше това?

Черепът гледаше Ралф тъй, сякаш знаеше всички отговори, но ги пазеше за себе си. Болестен страх и яд го обхванаха. Гневно удари мръсното нещо пред себе си, а то като играчка се отметна назад и пак се върна ухилено към лицето му; той отново замахна с вик на омраза. После започна да ближе натъртените си пръсти, вгледан в оголения кол. Черепът лежеше сега на две парчета, усмивката му беше две крачки широка. Изтръгна треперещия кол от пукнатината и го насочи като копие, за да държи на разстояние от себе си белите парчета. После заотстъпва назад, без да откъсва поглед от черепа, който лежеше ухилен към небето.

Когато зеленикавото сияние беше изчезнало от хоризонта и вече бе паднала истинска нощна тъма, Ралф пак се върна към гъсталака при скалния замък. Погледна предпазливо и видя, че горе все още има някой и този някой е с копие.

Коленичи между сенките и почувства горчиво самотата си. Вярно, диваци бяха, но бяха и човешки същества, а в дълбоката нощ страховете дебнеха в засада.

Ралф тихо изпъшка. Колкото и да беше уморен, не можеше да се отпусне да спи, страх го беше от племето. Не би ли могъл да пристъпи смело към укреплението, да каже „идвам с мир“, да се засмее безгрижно и да заспи между другите? Все едно че са още момчета, все още са ученици, привикнали да казват „да, сър“ и да носят фуражки? През деня отговорът може би щеше да бъде „да“, но тъмнината и ужасите на смъртта казаха – „не“. Легнал в мрака, той знаеше, че е прокуден.

– Щото исках да направим нещо разумно.

Потри буза в лакътя си и усети острата миризма на сол пот и застояла мръсотия. Отляво вълните на океана дишаха ритмично – водата се всмукваше надолу, после закипяваше и отново обливаше скалата.

Изад скалния замък долитаха звуци. Ралф се послуша внимателно, откъснал мисълта си от пулсирането на океана, и долови познатия ритъм.

„Убий звяра! Прережи му гърлото! Пролей му кръвта!“

Племето изпълняваше своя танц. Някъде, отвъд каменната стена, имаше тъмен кръг, тлеещ огън и месо. Те се наслаждаваха на храната и на безопасността си.

Дочу се по-близък шум и го накара да потрепери. Диваци се изкачваха по скалния замък, отиваха право към върха и той чуваше гласовете им. Прокрадна се няколко крачки напред и видя, че формата на върха на скалата се променя и става по-голяма. На острова имаше само две момчета, които се движеха и говореха по този начин.

Ралф отпусна глава върху скръстените ръце и от това ново обстоятелство го заболя като от рана, Самиерик сега бяха от племето. Те пазеха скалния замък от него. Нямаше изгледи да ги спаси и заедно, на другия край на острова, да образуват племе на прокудените. Самиерик бяха диваци като останалите, Прасчо беше мъртъв, а раковината разбита на късчета.

Накрая часовоят заслиза надолу. Двамата, които останаха, приличаха по-скоро на тъмнееща се скална издатина. Зад тях се появи звезда и за миг бе затъмнена от някакво движение.

Ралф се приближи още, опипвайки като слепец пътя си по неравната повърхност. От дясната му страна се ширеше безкрайна неясна водна повърхност, долу вляво беше неуморният океан, зейнал като минна шахта. Всяка минута пулсираща вълна обливаше скалата на смъртта и тя закипяваше в белота. Ралф припълзя, докато намери издатината на подстъпа. Часовоите бяха непосредствено над него и той виждаше края на едно копие да се подава над скалата.

Извика тихо:

– Самиерик...

Отговор не последва. За да го чуят, трябваше да извика по-силно, а тогава щяха да се надигнат тези враждебни, боядисани на ивици същества, които пируваха край огъня. Стисна зъби и започна да се катери, напипвайки издатините. Колът; на който беше стояла набитата глава, му пречеше, но той не искаше да се раздели с единственото си оръжие. Беше почти на едно равнище с близнаците, когато пак прошепна:

– Самиерик...

Чу се вик и раздвижване на скалата. Близнаците се бяха вкопчили един в друг и бързо си говореха.

– Аз съм, Ралф.

Както бяха уплашени, можеха да побягнат и да вдигнат тревога; той се повдигна на мускули, докато главата и раменете му се показаха на върха. Далече долу под мишницата си той видя светлите отражения на жаравата върху скалата.

– Аз съм, Ралф.

Накрая те надзърнаха и се вгледаха в лицето му.

– Ние помислихме, че е...

– ...не знаехме какво е...

– ...помислихме...

Досетиха се за новата си срамна преданост. Ерик млъкна, но Сам направи опит да си изпълни дълга.

– Трябва да си вървиш, Ралф. Върви си сега... Размаха копие и се опита да си придаде свирепост.

– Махай се! Виждаш ли?

Ерик кимна в съгласие и размаха копие си във въздуха. Ралф бе опрял своята тежест върху ръцете си и не си отиваше.

– Дойдох да ви видя вас, двамата.

Гласът му беше прегракнал. Болеше го и гърлото, макар че то поне не беше наранено.

– Дойдох да ви видя вас, двамата...

Думите не можеха да изразят тъпата болка, която изпитваше. Замълча, а ярките звезди се разпиляха и затанцуваха във всички посоки.

Сам се раздвижи притеснен.

– Честна дума, Ралф, по-добре си върви.

Ралф пак вдигна очи.

– Вие двамата не сте боядисани. Как можете?... Ако беше светло.

Ако беше светло, щяха да изпитат изгарящ срам, докато си признаваха. Но нощта беше тъмна. Поде Ерик, после двамата близнаци се впуснаха в своето двугласово повествование.

- Трябва да си отидеш, защото е опасно...
- ...накараха ни. Измъчваха ни...
- Кой? Джек?
- А, не...

Наведоха се над него и зашепнаха:

- Разкарай се, Ралф ...
- ...това е племе...
- ...накараха ни...
- ...нямаше накъде...

Когато Ралф заговори отново, гласът му беше нисък, сякаш беше останал без дъх.

- Какво съм сторил? Аз бях за него... и исках да ни спасят...
- Звездите в небето отново се разпиляха. Ерик замислено поклати глава.
- Слушай, Ралф. Престани да мислиш кое е разумно и кое не. Няма го вече това...
- Това за вожда няма значение...
- ...върви си, за твое добро ти го казвам.
- Вождът и Роджър...
- ...да, Роджър...
- Мразят те, Ралф. Нарочили са те.
- Утре тръгват да те търсят.
- Но защо?
- Не знам. И, Ралф, вождът Джек каза, че ще бъде опасно...
- ...и трябва да внимаваме и да хвърляме копията като по прасе.
- Ще се разгърнем в редица по острова... – ...ще тръгнем от този край...
- ...докато те намерим.
- Ще си даваме сигнали ей така.

Ерик вдигна глава и издаде треперлив звук, пляскайки с длан по отворената си уста. После се огледа назад неспокойно.

- Ей така...
- ...само че по-силно, разбира се.
- Но аз нищо не съм сторил – прошепна бързо Ралф. – Само исках да поддържаме

огъня!

Млъкна за миг, замислен с тревога за утрешния ден. Нещо особено важно му дойде наум.

- Какво сте?...

Отначало не можеше да намери точните думи, но след това страхът и самотата го подтикнаха.

- Когато ме намерят, какво ще ми направят?
- Близнаците млъчаха. Под него скалата на смъртта пак разцъфна в пенести цветя.
- Какво ще... Ау, че съм гладен...
- Извисяващата се като кула канара като че ли се олюляваше под него.
- Е... какво?...

Близнаците отговориха на въпроса му косвено:

- Сега трябва да си вървиш, Ралф.
- За твое добро.
- Дръж се настрана. Колкото можеш по-далече.
- Няма ли да дойдете с мен? Когато сме трима, ще е друго.

Миг на млчание, после Сам заговори с такъв глас, сякаш го бяха стиснали за гърлото:

- Не познаваш Роджър. Той е ужасен.
- ...И вождът... те и двамата... – ...са ужасни...
- ...само че Роджър...

Двете момчета замръзнаха. Някой от племето се изкачваше към тях.

- Той идва да види дали сме на поста си. Бързо, Ралф!

Докато се готвеше да се спусне надолу по рида, Ралф сграбчи последната възможност да изтръгне някаква полза за себе си от срещата.

– Аз ще лежа тук близо, в онзи гъстак долу – прошепна той, – така че не влизайте в него. Те никога няма да се сетят да погледнат наблизко.

Стъпките все още бяха на известно разстояние.

– Сам, нищо няма да ми се случи, нали? Близнаците мълчаха.

– Ето! – каза неочаквано Сам. – Вземи това...

Ралф почувства, че му пхат в ръцете парче месо, и го сграбчи.

– Но какво ще правите, като ме уловите?

Горе цареше тишина. Думите му прозвучаха глупаво за самия него. Сниши се надолу по скалата.

– Какво ще направите?...

От високия връх на скалата долетя неразбираем отговор.

– Роджър е изострил един кол откъм двата му края.

Роджър беше изострил един кол откъм двата му края. Ралф се опита да открие някакъв смисъл в това, но не успя. Изреди всички неприлични думи, за които можа да се досети, завладян от гняв, който премина в прозявка. Колко време можеш да издържиш без сън? Мечтаеше си за легло и чаршафи – но тук единствени свидетели на мечтата му бяха бавният млечен разлив, светливата пяна в десетметровия котел, където беше паднал Прасчо. Прасчо беше навсякъде, той беше на седловината, беше станал страшен в тъмнината на смъртта. Ако сега Прасчо се появеше от водата с кухнята си глава... Ралф подсмръкна и се прозя, както правеха малчуганите. Колът в ръката му се превърна в патерица, на която той се олюля.

След това отново наостри уши. Дочуха се гласове от върха на скалния замък. Самиерик се премираха с някого. Но тревите и папратите бяха наблизко. Тук трябва да стои скрит, близо до гъсталака, който утре щеше да му служи за скривалище. Тук – и ръцете му опипаха тревата – беше мястото, където трябва да прекара нощта, недалече от племето, така че ако ужасите на свръхестественото отново се зададат, да може поне временно да се смеси с други човешки същества, дори ако това означава...

Какво означаваше то? Кол, изострен от двата края? Какво се криеше тук? Бяха го замеряли с копия и не го бяха улучили – само веднъж. Може би следващия път нямаше да го изпуснат.

Приклекна сред високите треви, сети се за месото, което Сам му беше дал, и стръвно го заръфа. Докато ядеше, чу нови шумове – уплашени викове, гневни гласове, Самиерик надаваха писъци от болка. Какво означаваше това? Още някой освен него беше изпаднал в беда – поне единият от близнаците понасяше някакво наказание. После гласовете се спуснаха надолу по скалата и той престана да мисли за тях. Протегна ръце и напипа нежни, прохладни листа в подножието на растителната стена. Тук щеше да бъде нощната му бърлога. Наблужи ли да пукне зората, ще пролази в гъсталака, ще си проправи път между плетеницата от стъбла и ще се свре тъй дълбоко, че само някой, който пълзи като него, би могъл да го последва и този някой ще бъде победен. Там ще си седи, а тези, които го търсят, ще отминат, веригата ще се разгърне по-нататък като вълна по протежение на острова и той ще бъде свободен.

Залази, пробивайки си тунел между папратите. Остави кола до себе си и се сви в мрака. Само не трябва да забравя да се събуди, щом се зазори, за да надхитри диваците; освен това не знаеше колко бързо ще дойде сънят, да го захвърли в тъмната пропаст на подсъзнанието. Събуди се още преди да отвори очи, заслушан в един близък шум. Отвори едното си око, видя мъх на няколко пръста от лицето си и вкопчи пръсти в него, а между листата на папратите се процеждаше светлина. Едва имаше време да си даде сметка, че продължилите цяла вечност кошмари от падане и смърт са го отминали и утрото е настъпило, когато пак чу звука. Това беше треперлив писък откъм морския бряг – един след друг диваците отговаряха на сигнала. Звукът мина покрай него, прехвърли се през провлака и от морето в лагуната като крясък на летяща птица. Без да губи време за мислене, той сграбчи острия кол и се завря сред папратовите стъбла. Само след няколко секунди той лазеше като змия в гъсталака, но не успя да зърне краката на един дивак, I който се приближаваше. Папратите бяха прекършени и стъпкани и той чу, че краката сега пристъпят сред високите треви. Дивакът, който и да беше той, издаде двукратно вибриращия вик, повториха го отляво и отдясно, после настъпи тишина. Ралф беше приклекнал неподвижно в самото сърце на растителната плетеница и за първи път не чуваше нищо.

Накрая реши да разгледа тази сплетена растителност Безспорно никой не можеше да го нападне тук, освен това му беше провървяло. Голямата скала, убила Прасчо, се бе сринала в гъсталака, беше отскочила тук, в самия му център, и бе направила много малък прорез от около една крачка. Ралф се намести в него, чувствайки се хитър и в

безопасност: Седна внимателно между смачканите стъбла в очакване хайката да отmine. Погледна нагоре между листата и зърна нещо да се червене. Това сигурно беше върхът на скалния замък – далечен и незастрашителен. Успокои се и изпита чувството на победител, когато долови шумовете на хайката да заглъхват в далечината.

Никой не издаваше звук, минутите отминаваха и в зелената сянка победното му чувство го напускаше.

Накрая чу глас – гласа на Джек, но приглушен:

– Сигурен ли си?

Дивакът, когото питаха, не отговори. Може би беше отговорил с кимане на глава. Обади се Роджър:

– Ако ни лъжеш...

Веднага след това се чу охкане и писък от болка. Ралф инстинктивно се сви.

Пред стената на гъсталака беше единият от близнаците с Джек и Роджър.

– Сигурен ли си, че той е искал да каже тук вътре? Близнакът тихо изстена, после отново изписка.

– Казал ли е, че ще се скрие тук вътре?

– Да, да – ох!

Между дърветата се разнесе сребристият смях.

И тъй, те знаеха.

Ралф грабна кола и се приготви за бой. Но можеха ли да направят нещо? Щеше да им е нужна цяла седмица, за да проправят пътеки в гъсталака, а всеки, който се вмъкнеше в него, щеше да бъде беззащитен. Опипа върха на копието си с палец и се усмихна мрачно. Ако някой се опиташе, щеше да бъде прободен, щеше да заквичи като прасе.

Те се отдалечаваха, връщаха се към скалната кула. Чуваше стъпки, после някой се засмя. Отново се разнесе острият, приличен на птичи крясък вик и премина по цялата редица. Значи някои от тях продължаваха да го дебнат, а другите?...

Дълга, бездиханна тишина. Ралф усети вкус на дървесна кора в устата си – беше дъвкал края на копието. Изправи се и вдигна глава към скалния замък.

В същия миг чу гласа на Джек откъм върха:

– Бутай! Бутай! Бутай!

Червената скала на върха на рида падна като завеса и на синия фон на небето се откриха фигурки. Секунди след това земята се разтrese, въздухът се изпълни с бучене и гигантска ръка проряза горната част на гъсталака. Канарата отскочи с боботене към морския бряг, мацкайки всичко по пътя си, а върху него се посипа дъжд от клонки и листа. Отвъд гъсталака племето нададе тържествуваш вик.

Отново тишина.

Ралф захапа пръстите си. Горест имаше само още една скала, която те биха могли да открият. Но тя беше голяма колкото къщичка, голяма колкото кола, колкото танк. Представи си откъде би минала тя и разбра с безпощадна яснота – тя ще се затъркаля бавно, ще заскача от издатина на издатина и ще забоботи по седловината като гигантски валяк.

– Давай! Давай! Давай!

Ралф положи на земята копието си, после отново го взе. Ядосано отметна косата си назад, направи две припрени стъпки в малкото пространство и се върна Застана вгледан в краищата на потрошените клони. Пак тишина.

Забеляза как диафрагмата му се издига и отпуска и с изненада откри колко е учестено дишането му. Мъничко вляво от средата на гърдите се забелязваше как бие сърцето му. Отново остави копието на земята. – Давай! Давай! Давай! Дълъг пронизителен вик на тържество. Нещо забоботи горе по червеникавите скали, после земята подскочи и се затресе непрекъснато, а шумът ставаше все по-силен. Ралф беше изхвърлен във въздуха, запокитен надолу, отметнат в клоната. Само на една крачка от дясната му ръка гъсталакът се огъна, корените изпукаха и вкупом бяха изтръгнати от пръстта. Видя нещо червено, което се търкаляше бавно като воденичен камък. После червеното нещо отмина, продължи да напредва като слон, но вече по-бавно, към морския бряг.

Ралф коленичи на изринатата земя и зачака светът да се завърне. Белите изпотрошени стъбла, сцепените клони и растителната плетеница се върнаха на фокус. Имаше тежко усещане в онази част от тялото, където беше видял собствения си пулс.

Отново тишина.

Но тя не беше пълна. Недалече от него някой шепнеше; на две крачки от дясната му страна някой яростно отметна клоните. Показа се изостреният край на копие. В панически ужас Ралф вдигна своя кол и с всичка сила го заби в появилото се отворстие.

– Ааа, ах!

Копието се огъна леко в ръцете му и той го изтегли.

– Ооох, оох...

Някой стенеше до растителната стена, надигна се гълчава. Започна свирепа караница, раненият дивак продължаваше да стене. После отново настъпи тишина, обади се един-единствен глас и Ралф разбра, че той не е на Джек.

– Видяхте ли? Казах ли ви, че той е опасен?

Раненият дивак пак застана.

А сега? Какво по-нататък?

Ралф здраво хвана огризаното си копие и косата падна в очите му. Само на няколко крачки от него, откъм скалния замък, някой говореше нещо.

Чу един дивак стреснато да казва „Недейте!“; после се разнесе приглушен смях. Коленичи, приседнал на пети, и се озъби към стената от клони. Вдигна копието, тихичко изръмжа и зачака.

Невидимата група отново се закиска. Чу особен, съскащ звук, който премина в по-силно прашене, сякаш някой разгъваше големи листове целофан. Изпука съчка и той се опита да сподави кашлицата си. Между клоните се процеждаха бели и жълти езици, късчета синьо – небе горе доби цвета на буреносен облак, после димът започна да изригва от всички страни.

Някой се засмя възбудено и един глас изкрещя:

– Дим!

Запромква се през гъсталака към гората, като гледаше да се снишава и да бъде колкото може по-далече от дима. Забеляза открито пространство, после зелените листа там, където гъсталакът свършваше като стена. Един от дребните диваци стоеше между него и останалата гора – дивак на червени и бели ивици и с копие в ръка. Той кашляше и размазваше боята около очите си с опакото на ръката си, като се опитваше да се взира през димната завеса, която ставаше все по-плътна. Ралф се хвърли като котка, намушка го с ръмжене и дивакът се преви на две. Иззад гъсталака долетя шие и Ралф се понесе през шубраците върху бързите криле на страха. Стигна до една свинска пътечка, продължи по нея стотина крачки, после сви встрани. Зад него вълната от призивни вибриращи крясъци отново премина по острова, а един глас извика трикратно. Реши, че това е сигнал за настъпление, и отново се впусна в бяг, докато усети гърдите си в огън. После отново се хвърли под един храст и изчака малко, докато дишането му се успокои. Облиза устни, прокара език по зъбите си и чу в далечината трептящите призови на преследвачите.

Можеше да направи много неща. Можеше да се покатери на някое дърво, но това би означавало да сложи всичките си яйца в една кошница. Забележеха ли го, за тях нямаше нищо по-лесно от това да стоят и да го чакат.

Ех, само да имаше време да помисли!

От същото разстояние долетя нов двоен вик и му даде ключа, за да разбере техния начин на действие. Щом някой дивак се окажеше пленник на гъстата гора, той трябваше да нададе двойния вик, а останалите от веригата щяха да го изчакат, той задържахше цялата верига, докато се освободи. По такъв начин те разчитаха, че кордонът на хайката няма да се накъса и ще мине през целия остров. Ралф се сети за глигана, който тъй лесно беше минал през тяхната стена от тела. В случай на нужда, ако хайката се приближеше съвсем плътно, той можеше да се вреже във веригата, докато е още тънка, да я пресече и да затича в обратна посока. В обратна посока и после? Веригата щеше да се обърне и да поднови преследването. Рано или късно той трябваше да спи или да яде – после щеше да се събуди и да види ръце, които го сграбчват; хайката щеше да се струпа отгоре му.

В такъв случай как да постъпи? Да се покатери на дърво, да пробие веригата като глиган? И в единия, и в другия случай изборът беше ужасяващ. Разнесе се единичен крясък и сърцебиенето му зачести; той скочи, втурна се към океанския бряг и гъстата джунгла, докато се оплете в лианите, постоя така за миг с треперещи

прасци. Само да имаше примирие, една дълга пауза, време да помисли!

И отново, остри и неизбежни, призивните крясъци се разнесоха из острова. Като стреснат кон той пак се понесе сред лианите, докато остана без дъх. Просна се в една папрат. Да се покатери или да нападне?! Успя да овладее дишането си, изтри уста и си каза, че трябва да се успокои. Самиерик бяха някъде в тази верига и я мразеха. Но дали беше така? Ами ако вместо на тях той се натъкнеше на вожда или на Роджър, които носеха смърт в ръцете си?

Ралф отметна назад сплъстените си кичури и изтри потта от онова око, с което все още виждаше добре.

– Мисли – каза си той гласно.

Как беше най-разумно да постъпи?

Нямаше го Прасчо, за да каже кое е смислено и кое не. Нямаше го тържественото събрание, на което нещата се обсъждаха, нито достойнството, възпелтявано от раковината.

– Мисли!

Започваше да се опасява най-много от това да не би в ума му отново да се спусне завесата, да засенчи чувството за грозяща опасност и да го превърне в глупак.

Хрумна му и нещо трето – да се укрие така добре, че напредващата редица да не го открие.

С рязко движение вдигна глава от земята и се послуша. Беше се появил нов шум – дълбок ръмжащ звук, сякаш самата гора му се гневеше, един плътен звук, в който призивните сигнали се вписваха с поединична отчетливост, като писец, отскачащ по хартиена ролка. Знаеше, че е чувал някъде такъв звук, но нямаше време да си спомни. Да прекоси редицата.

Да се покатери.

Да се укрие и да изчака да отминат. Наблизо се разнесе вик, накара го мигновено да скочи на крака и пак да се втурне през трънака и храстите Неочаквано се озова на открито пространство – пак беше на полянката с двуметровата усмивка на черепа който сега не се хилеше на парчето синьо небе горе а на стелещия се дим. Ралф продължи своя бяг под дърветата, а горското боботене вече му беше понятно. Бяха го прогонили с дим и бяха запалили острова.

По-добре беше да се укрие, отколкото да се покатери на дърво, защото, ако го намерят, щеше да има поне надеждата да се стрелне през редицата. Да се укрие тогава.

Зададе си въпроса дали едно прасе би мислило като него и направи гримаса, която не бе насочена към нищо определено. Да намери най-непроходимия гъстак, най-тъмната дупка в острова и да пролази там. Сега, докато тичаше, той се оглеждаше. Слънчеви петна, струяща се светлина падаше върху него, а потта образуваше лъскави вадички по мръсното му тяло. Виковете бяха станали далечни и слаби.

Накрая намери място, което му се стори подходящо, макар решението му да беше отчаяно. Тук храстите и избуялата плетеница от лиани образуваша растителна завеса, през която не се процеждаше нито светлина, нито слънчев лъч. Под завесата имаше около стъпка висока празнина, пронизана от успоредно растящи нагоре стъбла. Ако се промъкнеше в средата, щеше да бъде на пет крачки от края и в прикритие, освен ако някой дивак не легнеше, за да го види отдолу, но дори и тогава би видял само мрак – ако пък се случеше най-лошото и го забележеше, той би имал възможност да се стрелне покрай тях, да разстрои цялата редица и да свърне по обратния път.

Внимателно, повлякъл кола след себе си, Ралф пролази между извисяващите се стъбла. Когато стигна до средата на растителната завеса, легна и се послуша.

Пожарът беше голям и барабанный бой, който той смяташе, че е оставил далече зад себе си, се беше приближил. Та нали огънят можеше да изпревари препускащ кон! Виждаше осеяна със слънчеви петна повърхност на петнадесетина крачки от мястото, където лежеше; както гледаше, всяко едно от петната заприимига към него. Това тъй много приличаше на завесата, падаща в ума му, че за миг той се запита дали премигването не е у него самия. Но светливите петна запримигаха по-бързо, потъмняха и изчезнаха – сега той виждаше само тежък дим да се стеле между острова и слънцето. Ако някой надзърнеше под храстите и случайно забележеше човешка плът, това можеше да са Самиерик, които щяха да се направят, че не са видели нищо, и нямаше да го

издадат. Положи страна върху шоколаденокафявата земя, облиза сухите си устни и затвори очи. Под гъсталака земята леко вибрираше, а може би това беше някакъв звук, приглушен от боботенето на огъня, и неговите трептения бяха твърде ш слаби, за да се открият?

Някой извика. Ралф отривисто отлепи буза от земята и се вгледа в притъмнялата светлина. Сигурно са близко вече, помисли си той, и усети туптенето в гърдите си. Да се укрие, да прекоси редицата, да се изкатери на дърво – кое беше най-доброто в края на краищата? Колко жалко, че всяко решение би било окончателно.

Огънят се беше приближил още, разнасяха се залпове – пукаха се и се сцепваха клони, дори стъбла. Глупаци! Какви глупаци бяха те! Сигурно огънят беше наближил плодните дървета – какво щяха да ядат утре?

Ралф неспокойно се размърда в тясното леговище. Пред нищо не се спираха. Какво щяха да сторят? Да го бият? Какво от това? Да го убият? Кол, изострен от двата края!

Виковеите изведнъж се преместиха по-близко и го накараха да подскочи. Видя един дивак на ивици, който бързо излезе от зелената плетеница и се насочи към завесата, под която той се беше скрил, дивак с копие в ръка. Ралф впи ръка в пръстта. Бъди готов, в случай че...

Ралф премести ръка и промени хватката си върху копие то така, че то да бъде с острието напред; забеляза, че тоягата му е изострена от двата края.

Дивакът спря на петнадесетина крачки и нададе своя сигнал.

„Дали не чува сърцебиенето ми въпреки шума от пожара? Не трябва да крещя. Трябва да съм готов.“

Дивакът пристъпи и сега той се виждаше само от кръста надолу. Това беше краят на копие то му. Сега се виждаше само от коленете надолу.

„Не трябва да надавам вик.“

Стадо прасета се зададе с квичене откъм зеленеещите шубраци зад дивака и се втурна в гората. Крясък на птици, цвъртене на мишки, нещо дребно и подскачащо влезе под растителното покривало и се сви.

На пет крачки дивакът спря, застана вдясно от храсталака и нададе вик. Ралф сгъна колене и приклезна. В ръцете му беше кольт, изостреният от двата края кол, кольт, който неудържимо се тресеше, който ставаше дълъг, къс, лек, тежък, после пак лек.

Призивният трептящ сигнал се разнесе от бряг до бряг. Дивакът приклезна в края на гъсталака, в гората зад него затрептяха светлинки. Появи се едно коляно и мъхът под него се раздвижи. Сега и другото. Две ръце, копие. Лице. Дивакът надникна в тъмнината под гъстака. Личеше си, че той вижда светлината от едната и от другата страна, но не и какво има в средата. Там беше плътен мрак и дивакът сбърчи лице, опитвайки се да дешифрира загадката на тъмата.

Секундите се удължаваха. Ралф гледаше дивака право в очите.

Не викай.

Ще се завърнеш.

Сега вече те е видял. Искан да се увери. Изострен кол.

Ралф нададе вик. Вик на страх, гняв и отчаяние. Краката му се изпънаха, беше се запенил и крясъкът му не стихваше. Втурна се напред, вряза се в гъсталака, излезе на открито, крещящ, ръмжащ, окървавен. Замахна с кола и дивакът се пометна назад; но към него с викове се приближаваха други. Рязко сви, за да избегне едно копие – то мина покрай него, – и се понесе в мълчалив бяг. Изведнъж светлинките пак затрептяха пред него, сляха се, боботенето на гората стана гръмотевично и един голям храст, изпречил се на пътя му, лумна в огромно пламтящо ветрило. Свърна вдясно, бягайки с отчаяна бързина, а горещината го биеше отляво и огънят настъпваше като прилив. Трептящият вик се разнесе зад него и се разли верижно – низ от къси остри крясъци, означаващи, че жертвата е открита. Отдясно се появи кафява фигура и изчезна. Те всички тичаха и диво крещяха. Чувахе ги как се врязват в шубраците, а вляво беше горещото проблясващо боботене на огъня. Забрави за раните си, жаждата, глада и цял се превърна в страх, безнадежден страх от преследващите го нозе, понесъл се през гората към открития морски бряг. Пред очите му заскачаха петна, превърнаха се в червени кръгове, бързо нараснаха и се разсеяха. Под него нечий крака се уморяваха, а отчайващите трептящи викове напредваха като зъбеста полудъга

на заплахата, почти надвиснала над главата му.

Препъна се в един корен и преследващият го вик стана още по-гръмогласен. Видя как един заслон избухна в пламъци, огнен език се протегна към дясното му рамо, проблесна вода. Беше на земята, претъркаля се веднъж и още веднъж по горещия пясък, приклепна и вдигна ръка да се предпази, опита се да изкрещи за пощада.

Изправи се, олюлявайки се, изопнат за нови ужаси и спря погледа си на една голяма фуражка с висока предница. Тя беше с бяла периферия и в зеленеещата под сянката челна част имаше корона, котва и сърмени листа. Видя бялото платно на униформата, еполети, револвер, редицата златни копчета.

На пясъка стоеше един морски офицер и гледаше Ралф смаян. Зад него на брега беше изтеглен на два кранеца малък катер. На кърмата беше поставена лека картучница на тринога.

Трептящите крясъци секнаха недовършени и вече не се подновиха.

Офицерът изглежда Ралф учуден, после свали ръката си от дръжката на револвера.

– Хелоу!

Ралф трепна от неудобство, съзнавайки какъв мръсен вид има, и срамежливо отговори:

– Хелоу!

Офицерът кимна – сякаш бе задал въпрос и бе получил отговор.

– Има ли възрастни – има ли някакви големи с вас?

Ралф мълчаливо поклати глава. Извърна се и пристъпи в пясъка. Момченца с тела, нашарени на ивици с цветна глина, с остри пръчки в ръце стояха на брега в полукръг и не издаваха ни звук.

– Играем и се забавляваме, а? – каза офицерът.

Огънят стигна до кокосовите палми на брега и шумно ги погълна. Един огнен език, сякаш откъснат с пламтящата маса, се метна като акробат и облиза тавите на палмите на плоската скала. Небето беше черно. Офицерът весело се засмя на Ралф.

– Видяхме дима ви. Какво правите? На война ли, на какво играете?

Ралф кимна.

Офицерът разгледа малкото плашило пред себе си. Хлапето имаше нужда от баня, от подстригване, от изсекване и от доста голямо количество мехлем за рани.

– Няма убити, надявам се? Трупове?

– Само двама. И ги няма.

Офицерът се наведе и се вгледа отблизо в Ралф.

– Двама? Убити?

Ралф отново кимна. Зад него целият остров се тресеше в пламъци. Офицерът обикновено разбираше дали му казват истината. Той тихо подсвирна.

Започнаха да се появяват и други момченца, някои от тях съвсем дребнички, кафяви, с издути коремчета на дивачета. Едно от тях се приближи до офицера и погледна нагоре.

– Аз съм, аз съм...

Но нищо повече не излезе. Пърсивъл Уимз Медисън търсеше в главата си онова заклинание, което се бе изпарило безследно.

Офицерът се обърна отново към Ралф:

– Ще ви отведем. Колко сте?

Ралф кимна. Офицерът погледна над него към групата боядисани момченца.

– Кой тук е водач?

– Аз – каза високо Ралф.

Едно момче, което носеше останки от странна черна шапка върху червената си коса, а на кръста си бе закачило едни стрोшени очила, пристъпи напред, после промени решението си и се спря.

– Видяхме вашия дим. А не знаете ли колко сте?

– Не, сър.

– Струва ми се – каза офицерът, представяйки си какво претърсване на острова му предстои, – струва ми се, че група английски момчета – англичани сте, нали! – биха могли да се представят малко по-добре – ако разбирате какво искам да кажа...

– Така беше отначало – каза Ралф, – преди всичко да тръгне...

Той замлъкна.

– Тогава бяхме заедно...

Офицерът кимна насърчително.

– Знам. Страшно забавна игра. Кораловия остров, а?

Ралф го погледна мълчаливо. За едно кратко мигновение в ума му възкръсна приказното обаяние, което тези брегове някога криеха за него. Но сега островът бе обгорен като безжизнена главня – Саймън беше мъртъв, а Джек беше... Очите му се насълзиха, разтърсиха го ридания. За първи път, откакто беше на острова, не устоя на сълзите; това беше остра, разтърсваща мъка, която виеше тялото му като пране. Плачът му се извиси под черния дим, пред горящия, опустошаван от огъня остров; заразени от него, и другите момченца се разплакаха. Застанал сред тях, мръсен, със сплъстена коса, със сополи в носа, Ралф плачеше за изгубената невинност, за мрака в човешкото сърце и за това, че верният, разумен приятел, наречен Прасчо, беше изчезнал в бездната.

Сред тази олелия офицерът се почувства трогнат и му стана малко неловко. Извърна глава, за да им даде време да се окопитят, и зачака, заковал поглед в източената линия на крайцера в далечината.

\$id = 2103

\$book_id = 1394

Източник: Моята библиотека / <http://chitanka.info/text/2103>

Сканиране, разпознаване и корекция: kpacko, 2006
